Chương 281: Mọi Người Vẫn Sống Trong Mộng Huyễn Quá Khứ

Olga xông lên ôm cháu trai, đồng thời Belinsky ở lại bên cạnh Vương Trung, hạ giọng nói: "Mặc dù cậu vừa mới có con trai, nói lời này không tốt lắm, nhưng chuyện Balath cậu vẫn nên mau chóng khởi hành. Hiện tại tiếp tế từ Balath đã giảm đi rất nhiều, cậu mới từ tiền tuyến trở về, biết chúng ta cần những đồ tiếp tế kia."

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, tôi biết. Tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đánh xuyên qua tuyến tiếp tế, lật đổ quốc vương đương nhiệm của Balath."

Belinsky: "Bắt đầu hành động tháng chín, trước tháng 12 có thể giải quyết được không?"

Vương Trung: "Trên đường đến đây, tôi vẫn luôn xem tin tức Balath do Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp, tôi cho rằng muốn chinh phục toàn cảnh Balath trong hai tháng chắc chắn không kịp, quá nhiều núi, cơ sở hạ tầng cũng quá kém.

"Quân đội của chúng ta sẽ giống như lâm vào vũng bùn, bước đi khó khăn. Nhưng chúng ta có thể đi dọc theo quốc lộ, chỉ công kích khu vực kinh tế phát triển của bọn họ, khiến cho hoàng thất Balath thoái vị, sau đó dựa vào chúng ta và Liên Hiệp Vương Quốc thẩm thấu thế lực địa phương, thành lập chính quyền đại diện tương đối vững vàng."

Belinsky: "Ý của bên Liên Hiệp Vương Quốc là nâng đỡ em trai quốc vương đương nhiệm, Barway, kẻ tương đối tiến bộ làm quốc vương, tôi đã xem qua hồ sơ, Barway tương đối đồng ý với lý niệm của phái thế tục chúng ta, có thể tranh thủ, cho nên đồng ý phương án bên phía Liên Hiệp Vương Quốc."

Vương Trung: "Vậy không phải càng đơn giản sao, chúng ta hành quân thần tốc dọc theo đường cái, nghiền nát tất cả mọi sự chống cự của địch, nâng vị hoàng đệ tiến bộ kia lên ngôi, sau đó khải hoàn hồi triều."

Belinsky: "Trước tiên, cậu phải tiến hành một trận đổ bộ tại Balath, chúng ta và Balath thông lộ trên lục địa rất khó đi, tiêu chuẩn quốc lộ chẳng khác gì Nam Ant thảo nguyên. Cho nên cậu chỉ có thể đi đường thủy, phát động một trận chiến đổ bộ, tôi sẽ điều động bộ binh hải quân đến trợ giúp cậu."

Vương Trung vui mừng khôn xiết: "Bao nhiêu bộ binh hải quân? Mấy sư đoàn?"

"Hai sư đoàn bộ binh hải quân sẽ hiệp trợ cậu. Nhưng bọn họ chỉ phụ trách đánh chiếm bãi biển, công chiếm thành phố cảng cần dựa vào quân của cậu. Hiện tại Tập đoàn quân cơ giới số một của cậu hao tổn khá lớn, cần chỉnh đốn bổ sung, cho nên tôi từ chiến khu khác điều động một ít quân

tinh nhuệ có kinh nghiệm chiến đấu cho cậu."

Vương Trung: "Tại sao bộ binh hải quân không tấn công cùng chúng ta? Tôi muốn đi tranh cãi với tư lệnh hải quân Kuznetsov."

Đại Mục thủ nhún vai: "Cậu có thể yêu cầu được bộ binh hải quân tự nhiên là tốt, tôi cũng vui vẻ nhìn thấy. Chuyện của lục quân và hải quân, một tu sĩ cầu nguyện như tôi không thể can thiệp được."

Vương Trung le lưỡi.

Lúc này trong phòng sinh tạm thời, Olga muốn nâng cao Lev bé nhỏ lên cao như mở đầu phim hoạt hình Vua Sư Tử, các nữ tỳ trong phòng đều sợ hãi, chỉ có bà đỡ là không sợ uy quyền của Olga mà giành lấy Lev bé nhỏ.

Lyudmila cười nói: "Hoàng hậu không có ác ý đâu, cô ấy sẽ không làm ngã cháu của mình đâu."

Olga le lưỡi: "Xin lỗi, tôi hơi quá khích."

Olga ngồi xuống bên cạnh Lyudmila, nắm chặt tay cô - Tư thế này hơi giống Vương Trung lúc nãy.

Vương Trung nhìn một màn này, tạm thời quên mất cuộc trò chuyện với Đại Mục thủ.

Belinsky: "Chuyện cụ thể chờ ngày mai, có lẽ là ngày kia rồi nói tiếp, hôm nay chắc cậu bận lắm."

Lúc này Mikhail đi tới, nhỏ giọng báo cáo bên tai Vương Trung: "Công tước Rorschach đến."

Vương Trung: "Hắn ta là ai?"

Belinsky: "Nhân vật cốt cán của phái quý tộc, hiện tại tự xưng là người thuộc phái thế tục trung thành, thẩm phán quan tạm thời chưa tìm được sơ hở."

Vương Trung: "Thẩm phán quan mà cũng không tìm được sơ hở?"

"Chỉ cần có sơ hở, thẩm phán quan nhất định sẽ nắm được, cho nên đối với những người không tìm được sơ hở thì phải đối xử cẩn thận, bởi vì rất có thể hắn ta thật sự vô tội, không có sơ hở gì cả." Belinsky nói.

Có lý đấy.

Vương Trung: "Vậy tôi đi gặp vị phái thế tục bỗng nhiên tỉnh ngộ này."

Belinsky: "Vậy tôi không tiện ra mặt, ở lại đây xem con trai đỡ đầu tương lai vậy."

————

Vương Trung cẩn thận quan sát vị công tước Rorschach này, sau đó hắn vô cùng chắc chắn, mình chưa từng gặp qua hắn ta.

Nói cách khác, vị công tước này có thể không đảm nhiệm chức vụ gì trong quân đội, điều này khá hiếm thấy trong giới quý tộc của Ant.

Hệ thống quý tộc của Ant có tham khảo hệ thống quý tộc của Prosen, bình thường quý tộc nam tính đều sẽ ở trong quân đội mưu cầu một chức quan nửa chức.

Sau màn chào hỏi xã giao, công tước Rorschach đi thẳng vào vấn đề: "Nghe nói tướng quân sắp đi Balath tác chiến?"

Vương Trung: "Tin tức lan truyền nhanh thật đấy."

"Bộ tham mưu của ngài không trở về cùng ngài, chuyện này thì tối hôm ngài về đến Yekaterinburg, trên bàn tiệc xã giao cơ bản đều đã biết. Sau đó kết hợp thêm một vài tin đồn thất thiệt, tự nhiên có thể suy đoán ra ngài muốn viễn chinh Balath."

Vương Trung: "Tin đồn gì cơ? Tôi nghĩ Thẩm Phán Đình sẽ rất hứng thú với chuyện này đấy."

"À, chỉ là một số lời đồn đại vô căn cứ trên bàn tiệc xã giao thôi, Thẩm Phán Đình sẽ không hứng thú với loại chuyện này đâu, bằng chứng là hiện tại tôi vẫn có thể ngồi đây nói chuyện phiếm với ngài, đúng không?"

Tên này cũng dùng logic giống hệt Belinsky.

Vương Trung: "Nếu ngài muốn hỏi tôi có phải muốn đi Balath tác chiến hay không, tôi chỉ có thể nói là miễn bình luận. Nhưng thấy ngài nhiệt tình như vậy, không nói một lời thì cũng không được, ngài sẽ không vui. Bộ tham mưu của tôi quả thật chưa trở về, bọn họ có nhiệm vụ khác, tôi chỉ có thể nói đến đây thôi."

Công tước Rorschach: "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, vợ tôi là em gái của hoàng đế Balath, cô ấy cũng có quyền thừa kế ngai vàng Balath, tôi hy vọng sau khi tướng quân lật đổ hoàng thất Balath, có thể..."

Vương Trung: "Vợ ngài rời khỏi Balath bao lâu rồi?"

"Chưa đến hai mươi năm." Công tước Rorschach nhún vai, "Chuyện này thì có liên quan gì sao?"

"Tất nhiên là có, vợ ngài đã rời khỏi Balath gần hai mươi năm rồi, làm sao có thể đảm bảo người dân Balath tín nhiệm cô ấy? Cô ấy làm nữ hoàng liệu có thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục sao?"

Công tước Rorschach: "Tôi cũng sẽ đi cùng cô ấy, theo quy củ của Balath, nữ không thể kế thừa ngai vàng, nhưng con rể thì được. Về phần quan hệ với người bản địa, chúng tôi chỉ là trên danh nghĩa, đế quốc Ant vẫn luôn thực hiện chính sách gián tiếp cai trị đối với những vùng đất mới chiếm được, gần như không can thiệp vào công việc nội bộ của họ...

"Nếu thực sự không được thì ngài có thể đóng quân ở đó, đến lúc đó tôi sẽ phong cho ngài chức Giám quốc Đại tướng quân..."

Vương Trung đứng phắt dậy, ném cái cốc trong tay xuống đất: "Mơ tưởng hão huyền! Ngài nghĩ đây là thời Trung cổ à? Còn thừa kế ngai vàng! Tỉnh lại đi, ngay cả vương miện của Sa Hoàng bệ hạ... Tóm lại loại thời điểm này, đừng nằm mơ nữa!

"Vì giấc mộng hão huyền của ngài, tương lai chúng ta có thể sẽ phải đóng quân ở Balath, sau đó sa lầy vào vũng lầy chiến tranh du kích triền miên không dứt!"

Chuyện này tôi đã chứng kiến rồi, chuyện như vậy đã xảy ra rất nhiều lần trên Trái Đất.

Vương Trung tiếp tục nói: "Không, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra! Ngài còn có mặt mũi tự xưng là người thuộc phái thế tục trung thành, chỉ với ý nghĩ vừa rồi của ngài thì không thể nào là người của phái thế tục được! Lẽ ra tôi nên báo cáo chuyện này cho thẩm phán quan ngay bây giờ! Nhưng hôm nay con trai tôi chào đời, tâm trạng tôi đang tốt, cho nên tha cho ngài một mạng, cút ngay đi!"

Công tước Rorschach sợ đến mức tè cả ra quần, lăn ra khỏi phòng.

Vương Trung vừa mới nổi giận một trận, cổ họng hơi khô, đưa tay muốn lấy cốc nước thì cốc đã vỡ tan tành, đành phải đi đến tủ rượu bên cạnh phòng khách, lấy chai rượu ra tu ừng ực mấy ngụm.

Uống xong hắn mới sực nhớ ra: Mẹ kiếp, dùng rượu mạnh để giải khát, mình càng ngày càng giống người Ant chính hiệu rồi, không đúng, chỉ xét riêng về thể chất mà nói, mình chính là người Ant chính hiệu!

Hắn đặt chai rượu xuống, dựa vào tủ rượu suy nghĩ.

Nữ tỳ biết khách đã rời đi bèn vào phòng, bắt đầu dọn dẹp những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn.

Mikhail lại đi vào, vẫn thì thầm vào tai Vương Trung: "Tướng quân, lại có khách đến."

Vương Trung thở dài: "Lần này hắn ta cũng có họ hàng với người Balath à? Nói với bọn họ, chuyện này miễn bàn nữa, đến bao nhiêu người cũng vô dụng."

Mikhail gật đầu: "Rõ. Vậy tôi đi khuyên bọn họ về."

Vương Trung phất phất tay, ra hiệu cho Mikhail đi cho nhanh.

Chờ quản gia rời đi, Vương Trung thở dài.

Hắn biết ngày hôm nay sẽ dài đằng đẵng và gian nan hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

(Hết chương)

Chương 282: Pháo phản lực

Đuổi công tước Rorschach đi, Vương Trung lại tiếp tục gặp vài nhóm khách, tất cả đều là những người xa lạ mà hắn không hề quen biết.

Được rồi, nói xa lạ thì cũng không đúng lắm, dù sao tước vị thấp nhất của bọn họ cũng là nam tước, thời buổi này phần lớn nam tước của Ant hoặc là đã chết hoặc là đang bị giam trong trại tập trung của Prosen, nam tước thật sự không thể tính là người qua đường được.

Nhưng Vương Trung không có chút hứng thú nào với đám người này, chỉ tùy tiện tiếp đón cho xong chuyện.

Chờ đến khi hắn không còn vị khách nào nữa thì đã 8 giờ tối. Hắn vội vàng quay về phòng sinh - hiện tại có lẽ nên gọi là phòng trẻ sơ sinh thì đúng hơn.

Vừa bước vào cửa, hắn đã thấy Olga đang ngồi bên giường Lyudmila, không biết đang trò chuyện gì.

Vương Trung thắc mắc: "Hai người thân thiết với nhau từ lúc nào vậy?"

"Hình như là ngày thứ bảy sau khi anh xuất chinh." Olga nhìn lên trần nhà, cố gắng nhớ lại.

"Ngày thứ sáu." Lyudmila nói.

Olga vỗ đùi: "Đúng rồi, ngày thứ sáu, hôm đó tôi nghĩ anh trai đã ra tiền tuyến rồi, tôi nên chăm sóc chị dâu mang thai cho tốt, hơn nữa tổng quản cung đình nói tâm trạng của sản phụ sẽ dao động rất lớn khi sắp đến ngày sinh, thế là tôi đến đây."

Lyudmila cười nói: "Thật ra trước kia chúng ta trò chuyện rất vui vẻ trong những buổi tiệc trà, chẳng phải sao?"

Olga: "Đúng vậy!"

Vương Trung: "Nếu hai người đã thân thiết như vậy rồi, tôi đi làm việc đây..."

Olga lập tức biến sắc: "Con trai anh vừa mới sinh, anh đã vội đi làm việc rồi sao?"

Vương Trung còn chưa kịp lên tiếng, Lyudmila đã nói: "Anh ấy có thể trở về chứng kiến con trai chào đời là nhờ tham mưu trưởng Pavlov giúp đỡ. Chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nói thật lòng, đây không phải là thời điểm thích hợp để sinh con. Tất cả là do chúng ta quá cuồng nhiệt vào cái đêm hôm đó."

Vương Trung: "Tôi lại thấy, vào thời điểm này còn muốn cho một sinh mệnh mới được ra đời, chính là thể hiện niềm tin vào tương lai, với danh tiếng hiện tại của tôi, nếu như tương lai chúng ta không thể đánh bại Prosen, vậy thì thứ đang chờ đợi đứa nhỏ này sẽ là địa ngục trần gian."

Olga mừng rỡ: "Được, cứ tuyên truyền theo hướng này đi! Alyosha, anh thông minh thật đấy."

Lyudmila cũng cười: "Nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy."

"Vậy thì, tôi đi đây." Vương Trung phất phất tay, xoay người định đi, nhưng lập tức quay đầu lại, bước đến bên nôi em bé, nhìn đứa con trai đang ngủ say sưa.

Lyudmila: "Được rồi, đi đi, ba ba, hãy đi giải cứu thế giới đi."

Vương Trung cũng mỉm cười, trong lòng tràn đầy trách nhiệm và hạnh phúc, rời khỏi phòng trẻ sơ sinh.

————

Một lát sau, Vương Trung đẩy cửa bước vào thư phòng, liếc mắt đã thấy một chồng tài liệu trên bàn.

Vương Trung: "Quả nhiên đã được gửi đến rồi, bác Gabrielle thật sự không muốn cho tôi rảnh rỗi một ngày nào."

Hắn ngồi xuống bàn, bắt đầu xem xét tập tài liệu đầu tiên.

Lúc này Nelly mở cửa hông thư phòng, đẩy xe thức ăn tối vào.

Vương Trung vẫn không ngẩng đầu lên, vừa đọc tài liệu vừa nói: "Hôm nay cô đã mệt mỏi như vậy rồi, không cần chuẩn bị bữa tối đâu."

Nelly: "Hôm nay tôi không bận lắm, chủ yếu là bà đỡ và các nữ tỳ khác làm việc."

Vương Trung: "Tôi thấy mà, cô cứ ôm đồ đạc chạy tới chạy lui trên hành lang. Áo của cô ướt đẫm mồ hôi, tạp dề cũng có một mảng ướt loang lổ - chắc chắn là mồ hôi rồi."

Nelly nhíu mày: "Lúc con trai chào đời, Ngài lại đi nhìn mồ hôi trên người nữ tỳ sao?"

"Tôi đang quan tâm cô đấy." Vương Trung ngừng đọc tài liệu, ngẩng đầu nhìn Nelly, nghiêm túc nói, "Cô cũng là người nhà của tôi."

Nelly nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, sau đó mở nắp xe đẩy, bắt đầu giới thiệu bữa tối: "Tối nay có bánh quế, phô mai và dưa chuột muối."

Vương Trung: "Hôm nay không phải là ngày ăn cá sao?"

"Đã sắp qua 12 giờ đêm rồi, tôi nghĩ ngài Đại Mục thủ sẽ không để ý đâu." Nelly vừa nói vừa bưng đĩa bánh quế, phô mai và dưa chuột muối đặt lên mép bàn, sau đó quay người rót một cốc cà phê, đặt ở vị trí thuận tiện nhất cho Vương Trung.

Vương Trung bưng cốc cà phê lên uống một ngụm: "Ơ, sao hôm nay ngọt thế?"

Nelly: "Tôi nghe bác sĩ nói, đường có thể giúp đầu óc hoạt động minh mẫn hơn."

"Nghe cứ như đang chê tôi ngu ngốc vậy." Vương Trung trêu chọc.

Nelly: "Nếu Ngài đã nghĩ như vậy, vậy thì đúng là nên bổ sung thêm đường."

Vương Trung cười ha hả, sau khi xem xong tài liệu, hắn ký tên vào cuối trang, sau đó cầm con dấu lên ấn một cái thật mạnh.

Hắn đặt tập tài liệu đã ký sang một bên, mở tập tài liệu tiếp theo ra xem, lông mày lập tức nhíu chặt, lẩm bẩm: "Cái quái gì thế này, chỉ tiêu vô lý như vậy thì làm sao mà đạt được?"

Nói xong, hắn cầm bút lên viết ý kiến của mình lên lề tài liệu, càng viết càng dài.

Nelly đứng bên cạnh nhìn một lúc, sau đó đi đến mở rộng cửa sổ ra, để gió đêm thổi vào phòng. Xong xuôi, cô cầm một chiếc quạt, nhẹ nhàng quạt cho Vương Trung.

Quãng thời gian còn lại của ngày 10 tháng 8 và hai tiếng đồng hồ đầu tiên của ngày 11 tháng 8 cứ thế trôi qua.

————

Ngày 13 tháng 8, hội nghị thẩm định phương án thiết kế lần thứ năm của Ủy ban Trang bị.

Mặc dù con trai mới chỉ chào đời được ba ngày, nhưng Vương Trung vẫn đến tham dự hội nghị.

Hắn nhất định phải đến, vì mạng sống của các chiến sĩ nơi tiền tuyến, hắn nhất định phải bóp chết những bản thiết kế rác rưởi kia ngay từ trong trứng nước.
Nhưng lần này đồ vật lại bình thường ngoài dự đoán, tổng cộng 10 cái bản thiết kế, lại có tám cái khiến Vương Trung cảm thấy có thể sản xuất thử xem.

Thẩm định xong bản thiết kế thứ chín, Vương Trung giơ tay lên: "Để người tiếp theo tối nay hãy đến, chúng ta uống ngụm nước trước."

"Vâng, tướng quân." Cán bộ nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Vương Trung quay đầu hỏi vị đại biểu không quân bên cạnh: "Ông có cảm thấy phương án thiết kế lần này hợp lý hơn rất nhiều không? Không có loại đồ vật không thực tế, viển vông kia nữa?"

Vị đại biểu Không quân nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây nói: "Có lẽ các nhà thiết kế cũng không muốn bị đưa đến nhà máy làm kỹ thuật viên bình thường. Chuyện con rể của Cục trưởng Cục Quân giới tiền nhiệm, ai cũng rõ."

Vị đại biểu Hải quân bên cạnh xen vào nói: "Cũng có thể là mọi người đã nắm rõ sở thích của ngài, nếu không thì chính là tiêu chí thiết kế ngài thẩm định tương đối hợp lý."

Vương Trung: "Vậy mọi người đều cho rằng có liên quan đến tôi?"

Những người khác đều im lặng, nhìn Vương Trung với một vẻ mặt khó tả. Ánh mắt ấy như muốn nói: "Chính ngài không biết sao?"

Vương Trung lắc đầu, vỗ vỗ chiếc chuông trên bàn, người vệ binh vừa mới đi ra lại bước vào: "Tướng quân?"

"Để nhà thiết kế cuối cùng vào."

"Vâng."

Một lát sau, nhà thiết kế của "Xoáy Nước" - Korin ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đi vào, phía sau còn có một trợ lý cầm bản vẽ.

Vị trợ lý vừa vào liền dán bản vẽ lên bảng đen trong phòng.

Vương Trung: "Anh bạn Korin, lần này anh khí phách hơn lần trước đấy, tôi vẫn thích vị Tổng công trình sư tự mình cầm bản vẽ hơn."

Korin: "A? Ồ! Anh mau đi mau đi..."

Korin xoay người đuổi vị trợ lý ra ngoài, tự mình mở bản vẽ, dùng nam châm cố định bốn góc.

Vương Trung cẩn thận quan sát hình chiếu ba chiều trên bản vẽ, hỏi: "Trông giống như phiên bản cải tiến của "Xoáy Nước"?"

Korin gật đầu: "Ngài nói đúng. Tôi đã xem qua tiêu chí thiết kế pháo tự hành tấn công đô thị do ủy ban ban bố, liền lập tức sửa đổi một phương án dựa trên "Xoáy Nước".

"Ưu điểm của phương án này là rất dễ chế tạo, về cơ bản chỉ cần sửa đổi dây chuyền sản xuất "Xoáy Nước" hiện tại là có thể bắt đầu sản xuất hàng loạt. Phương án này dựa trên cơ sở của "Xoáy Nước", tăng cường giáp hông để đối mặt với môi trường tác chiến phức tạp trong đô thị.

"Các tiêu chí về tính năng cơ động rất dễ đáp ứng, chỉ cần kiểm soát mức độ tăng trọng lượng thì độ tin cậy cũng sẽ không gặp vấn đề gì lớn, có thể đảm bảo pháo tự hành từ ga đường sắt tiền tuyến tự hành quân đến địa điểm giao chiến."

Vương Trung giơ tay lên: "Khoan đã, giáp hông của nó được tăng cường rồi sao?"

Korin: "Vâng, chúng tôi đã tăng giáp hông lên 80mm, có thể chống lại hỏa lực chống tăng hạng nhẹ của Prosen, ví dụ như PAK 38 hoặc các loại pháo tự động 20mm.

"Tất nhiên, khả năng chống lại PAK 40 và pháo 88 là rất đáng lo ngại, nhưng chúng tôi cho rằng nếu muốn chống lại những loại hỏa lực hạng

nặng này, chắc chắn sẽ phải giảm đáng kể độ tin cậy, cái lợi không bù đắp nổi cái hại."

Vương Trung gật đầu: "Tốt, những loại hỏa lực hạng nặng này không dễ di chuyển trong thành phố, bộ binh có thể xử lý được. Vậy còn hỏa lực thì sao? Tôi không nhớ chúng ta có loại pháo phản lực nào phù hợp yêu cầu."

"Chúng tôi không có. Nhưng mà pháo phản lực thì ngài cũng biết, yêu cầu đối với bệ phóng không cao, bệ phóng của Katyusha chỉ là một loạt đường ray. Lữ đoàn pháo phản lực cận vệ của chúng ta còn phát minh ra cách đặt pháo phản lực vào rãnh đào tạm thời để phóng."

"Vì vậy, mấu chốt là phải nghiên cứu ra loại đạn phản lực cỡ nòng 380mm, thậm chí là 400mm. Tôi nghĩ đây không phải là vấn đề gì khó, dù sao yêu cầu về tầm bắn cũng chỉ có 500 mét. Xét đến việc sẽ được sử dụng trong các trận chiến đô thị, thì có lẽ tầm bắn 200 mét cũng đủ rồi."

Vương Trung gật đầu: "Anh nói cũng có lý."

Đức quốc xã trên Trái Đất đã phát triển một loạt đạn phản lực cỡ nòng lớn, bệ phóng đều rất đơn giản. Ví dụ như pháo tự hành có biệt danh "Stuka mặt đất", thực chất chỉ là xe bọc thép bán bánh xích Sd.Kfz. 251 gắn sáu bình khí gas bên cạnh, bệ phóng chỉ là một khung sắt hình chữ nhật.

Korin tiếp tục nói: "Vì vậy, bộ phận vũ khí chính của nó, chúng tôi thiết kế một đường ray phóng 400mm, lắp đặt bên ngoài giáp chính của khoang chiến đấu, như vậy giáp chính của khoang chiến đấu sẽ trở thành một khối hoàn chỉnh, đồng thời loại bỏ khiên chắn pháo, vì vậy sự cân bằng tổng thể của xe còn tốt hơn cả "Xoáy Nước", chúng tôi cho rằng khả năng vượt địa hình của nó thậm chí có thể vượt qua cả "Xoáy Nước"..."

Vương Trung: "Không, không đúng, các anh quá bị giới hạn bởi việc phải đặt vũ khí ở phía trước khoang chiến đấu. Anh nghĩ mà xem, thứ này bắn là pháo phản lực, tốc độ bay rất chậm, cho dù chỉ bắn 200 mét, cũng phải nâng cao góc bắn, bắn theo đường cầu vồng."

Vương Trung đã từng sử dụng Churchill phiên bản công binh trong War Thunder, và cả người anh em song sinh của nó là Centurion phiên bản công binh, nên hắn có ấn tượng rất sâu về "bệ phóng thùng rác" (biệt danh của khẩu pháo chính) chỉ cần khai hỏa là phải nâng lên.

Hắn đứng dậy, tiến đến trước bản vẽ, vẽ thêm vài nét vào mặt sau bản vẽ: "Các anh có thể đặt bệ phóng ở phía sau, điều chỉnh góc bắn bằng cách thay đổi độ cao của đuôi bệ phóng. Như vậy khoang chiến đấu có thể bảo vệ bệ phóng khỏi bị hỏa lực trực diện phá hủy."

Korin há hốc mồm: "Cái này... nhìn hơi kỳ quái!"

Vương Trung: "Kỳ quái thì sao? Dùng tốt là được. Hơn nữa như vậy anh sẽ dễ dàng cân bằng hơn. Khả năng phòng thủ phía trước cũng mạnh hơn."

Korin: "Điều này đúng là..."

Vương Trung: "Cứ theo ý tưởng này mà sửa đổi, các anh cũng đừng vội, trước tiên hãy thiết kế đạn phản lực cho tốt. Tôi sắp phải xuất chinh rồi, đi giải quyết một số vấn đề nhỏ, đợi tôi trở về thì làm xong là được. Cứ như vậy đi, hội thẩm định hôm nay đến đây kết thúc!"

(Hết chương)

Chương 283: Xuất phát

Mấy ngày sau đó, Vương Trung vẫn luôn để ý xem có ai hứng thú với hai tiêu chí xe tăng còn lại mà hắn đề xuất hay không.

Kết quả là cho đến ngày 17 tháng 8, vẫn chưa nghe nói có nhóm thiết kế nào do nhà thiết kế nào dẫn đầu có ý định tiếp nhận.

Điều này khiến Vương Trung có chút muốn tự mình ra tay, nhưng hắn biết bản thân chỉ là kẻ tay mơ, căn bản không có cách nào sao chép hoàn hảo thiết kế từ Trái Đất, cũng không hiểu về thiết kế và vẽ kỹ thuật, chỉ có thể đưa ra các loại tiêu chí khi có kỹ sư tiếp nhận.

Cho đến khi kỹ sư Korin cho ra đời bản thiết kế pháo tự hành phản lực thứ hai, Vương Trung vẫn chưa nghe nói có ai muốn thử thách hai phương án xe tăng mà hắn đưa ra.

Nhưng chắc chắn là phải chế tạo xe tăng mới, hiện tại "Xoáy Nước" chỉ có thể đánh phòng ngự, lại còn bị khắc chế bởi bom khói - thứ vũ khí ưa thích của quân Prosen, một khi bị bao phủ bởi khói thì chỉ có thể dựa vào tính cơ động để chạy trốn.

Đợi đến khi Prosen tung ra "báo đen", thậm chí là E-50 - loại xe tăng hạng trung thế hệ mới, thì nhược điểm không có tháp pháo của "Xoáy Nước" sẽ bị phóng đại lên vô hạn.

Hơn nữa, đợi đến lúc "báo đen" xuất hiện, thì cũng gần đến lúc quân Ant phản công, mà "Xoáy Nước" lại rất yếu kém trong tấn công.

Những chiếc pháo chống tăng như SU-76 và SU-85 có thể nâng cao nòng pháo để sử dụng như pháo tự hành, nên trong quá trình tấn công cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

SU-100 "Xoáy Nước" khi được thiết kế, để đơn giản hóa cơ cấu nâng hạ nòng pháo, đã bị giới hạn góc nâng dưới 20 độ, căn bản không thể sử dụng như pháo tự hành, nên khi tấn công thực sự là vô dụng.

Vì vậy, Vương Trung sốt ruột như lửa đốt, cuối cùng không còn cách nào khác, hắn đành phải tìm đến cô em gái Olga tốt bụng, nhờ cô ra lệnh cho các viện thiết kế xe tăng phải đưa ra phương án.

Tuy nhiên, thời gian xuất phát đã đến gần, Vương Trung thực sự không thể chờ đến lúc bản thiết kế được hoàn thành.

Hắn chỉ có thể tự mình ấn định thời gian thẩm định riêng cho ba dự án mà hắn đề xuất, đợi hắn trở về rồi tính tiếp. Vì vậy, thời gian nghiên cứu của những dự án này cũng dồi dào hơn so với các dự án khác, khả năng đưa ra phương án tốt hơn cũng cao hơn.

Ba dự án đó là: pháo tự hành phản lực dành cho chiến đấu đô thị, xe tăng hạng trung 30 tấn sử dụng tháp pháo hình bầu dục, xe tăng đột phá hạng nặng 50 tấn.

Còn dự án xe tăng hạng trung 40 tấn được thiết kế dựa trên T-34, được coi là phương án thay thế cho T-34, được giao trực tiếp cho Phó Chủ tịch Ủy ban Thẩm định.

Ý nghĩ của Vương Trung là, chiếc xe tăng 40 tấn này là đơn giản nhất, chỉ cần tăng cường giáp cho T-34 là giải quyết được vấn đề, giao cho người khác cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc, Vương Trung lại chạy đến Bộ Chỉ huy Phòng thủ Thành phố, thị sát tình hình chỉnh đốn của Tập đoàn quân Cơ giới số 1, sắp xếp ổn thỏa cho các đơn vị cũ của mình.

Đến ngày 17 tháng 8, khi đứa con của hắn được một tuần tuổi, Vương Trung đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường.

Sáng sớm hôm đó, hắn vừa mới thức dậy thì có người gõ cửa phòng ngủ.

Vương Trung bước tới mở cửa, phát hiện ra Mikhail, vị quản gia già đang cầm trên tay một bức điện: "Thưa ngài, điện báo của Pavlov tướng quân."

"Tôi biết rồi." Vương Trung nhận lấy bức điện, mở ra xem, chỉ thấy một câu ngắn gọn: "Mau đến đây, tôi đang đợi cậu."

Vương Trung lắc đầu: "Con trai tôi đã được một tuần tuổi rồi, mà ông ta thậm chí còn không thèm chúc mừng một câu."

Mikhail: "Đó là biểu hiện của người có trách nhiệm, thưa tướng quân."

"Tôi biết." Vương Trung đưa bức điện cho quản gia: "Cất kỹ cái này đi, biết đâu sau này sẽ có người xuất bản "Tuyển tập Văn kiện thời chiến của Rokossovsky", nó sẽ trở thành tư liệu lịch sử đấy."

"Vâng, thưa tướng quân." Mikhail dừng lại một chút: "Hôm nay sẽ xuất phát sao? Cần chuẩn bị hành lý không ạ?"

"Phải, giúp tôi chuẩn bị hành lý - Nelly làm việc này là đủ rồi. À, viên phó quan thay thế Vasili đã đến chưa?"

Mikhail: "Hôm qua cậu ấy đã đến rồi, tôi đã sắp xếp cho cậu ấy ở phòng khách."

Vương Trung: "Bảo cậu ta đến văn phòng đợi tôi, tôi đoán hôm nay tài liệu cần tôi xử lý đã được gửi đến rồi."

"5 giờ sáng đã được gửi đến rồi ạ."

"Tôi biết mà! Mang bữa sáng đến thư phòng cho tôi, tôi vừa ăn vừa xem tài liệu."

————

Vương Trung bước vào thư phòng, nhìn thấy một vị trung úy tóc vàng hoe đang ngồi trên ghế sofa.

Thấy Vương Trung bước vào, vị trung úy lập tức đứng dậy chào: "Tướng quân! Tôi là phó quan mới của ngài, Yakov Konstantinovich Bratov. Tôi đến để tiếp nhận nhiệm vụ của Vasili thượng úy - người đã được điều động đến trường quân sự để huấn luyện."

Vương Trung đáp lễ: "Chào Yakov, anh tốt nghiệp chuyên ngành gì vậy?"

Vị trung úy: "Chuyên ngành Tham mưu, nhưng tôi cũng biết tiếng Prosen, tiếng Anh, có thể giao tiếp bình thường bằng tiếng Melainia, và biết một chút tiếng Carolin."

Vương Trung gật đầu: "Biết nhiều thứ tiếng đấy, nhưng không biết có giỏi lừa gạt kẻ địch như Vasili không."

Yakov cười khổ: "Vasili thượng úy đã nhận được Huân chương Sao vàng nhờ hành động đánh lừa quân địch xuất sắc, tôi làm sao có thể so sánh với anh ấy được."

Vương Trung: "Nhưng nhiều người nói rằng Vasili nhận được Huân chương Sao vàng là nhờ tôi, tôi đã có hai Huân chương Sao vàng rồi, nên để phó quan cũng có một cái."

Yakov kinh ngạc: "Họ dám nói như vậy sao, không sợ bị các thẩm phán viên điều tra sao?"

Vương Trung nhìn Yakov với vẻ ngạc nhiên: "Anh lại tin vào những lời đồn đại đó sao?"

"Tôi không nên tin sao?" Yakov càng thêm kinh ngạc.

Vương Trung: "Tất nhiên là không nên, tôi và Tòa án Quân sự không có quan hệ gì đặc biệt, với Lavkid - Tổng giám mục đứng đầu Tòa án Quân sự - cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi."

"Nhưng mối quan hệ giữa ngài và Belinsky rất đặc biệt, ai cũng nói ngài là con riêng của ông ấy."

"Không, không, không, tôi chắc chắn là con ruột của bố mẹ tôi, không phải con nuôi. Nhưng đúng là Belinsky muốn đích thân chủ trì lễ rửa tội cho con trai tôi, và trở thành cha đỡ đầu của nó."

Yakov "ồ" lên một tiếng, sau đó hỏi với vẻ nghiêm túc: "Chuyện này tôi không thể nói ra ngoài, đúng không?"

"À, thực ra anh muốn nói gì thì nói, dù sao thì lễ rửa tội cũng diễn ra trong tháng này, trở thành cha đỡ đầu cũng là trong tháng này, chỉ là tôi không

thể tham dự được. Thôi, không tám chuyện nữa, tôi phải xem tài liệu đây."

Như thể đã nắm bắt được thời gian, Nelly đẩy xe thức ăn vào, ánh mắt nhìn Yakov như một lão nông đang đánh giá con lừa mới mua.

Yakov: "A, đây chính là cô hầu gái nhỏ bé đó! Không trách mọi người đều nói ngài diễm phúc không cạn."

Chờ đã, bên ngoài người ta nói gì về Nelly vậy?

Nelly cau mày, rõ ràng là không vui, nhưng cô không nổi giận, mà đẩy xe đến bên cạnh bàn đọc sách, mở nắp ra, lấy bữa sáng và cà phê, lần lượt bày lên bàn.

Sau khi bày xong, cô mới hỏi Vương Trung: "Vị phó quan mới là nữ sao? Tôi thấy anh ta dùng tên nam."

Yakov: "Tôi là nam, hơn nữa tôi vừa mới kết hôn!"

Vương Trung kinh ngạc: "Anh kết hôn rồi sao? Trông anh mới chỉ mười tám tuổi!"

"Tôi hai mươi tư tuổi rồi, chẳng lẽ ngài không xem hồ sơ của tôi sao?"

Vương Trung chỉ đành thừa nhận: "Ừm, tôi không xem. Vậy ra anh lớn hơn Vasili nhiều thế sao? Tôi cứ tưởng họ điều một cậu nhóc vừa tốt nghiệp cấp 3 đến cho tôi!"

"Tốt nghiệp cấp 3 thì không thể nào học xong chuyên ngành Tham mưu! Cho dù chỉ là Tham mưu sơ cấp."

Dù sao cũng là trung úy, học xong Tham mưu cao cấp thì phải là sĩ quan cấp tá rồi.

Yakov thở dài: "Mọi người lúc nào cũng coi tôi như trẻ con, rõ ràng chiều cao của tôi cũng không thấp, tận 1m77 đấy!"

Vương Trung thầm nghĩ, cậu nhóc này đang nói mơ gì vậy, ở Nhật Bản thì đúng là cậu cao thật, nhưng đây là Ant.

Tuy nhiên, hắn không nói ra sự thật, mà ho khan một tiếng rồi nói: "Vậy là anh mới cưới sao?"

"Vâng, Lida nhất quyết bắt tôi phải cưới cô ấy trước khi tôi ra tiền tuyến, cô ấy là bạn học của tôi, hiện đang được huấn luyện cứu hộ chiến trường."

Vương Trung: "Cô ấy là cô gái tốt đấy, hãy trân trọng cô ấy."

Yakov tiếp tục nói: "Tôi đã nói với Lida rằng tôi là phó quan ở Bộ Tư lệnh của Rokossovsky, căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng cô ấy không tin. Tôi đoán chắc là do mấy cô gái ở trường y tá đã gieo rắc suy nghĩ gì đó cho cô ấy.

"Tóm lại là hôm qua chúng tôi đã kết hôn, sau khi chụp ảnh xong, tôi liền vội vàng đến đây, ảnh chụp còn chưa kịp rửa nữa."

Vương Trung: "Anh có thể bảo tiệm chụp ảnh gửi ảnh đến trang viên, rồi gửi kèm theo thư của tôi đến tiền tuyến, như vậy sẽ thuận tiện hơn." Yakov mừng rỡ: "Có thể chứ? Vậy thì quá tốt rồi!"

Vương Trung gật đầu, cầm lấy bữa sáng trên bàn, vừa ăn vừa bắt đầu lật xem tài liệu.

————

Giữa trưa, sân bay gọi điện thoại tới, thông báo cho Vương Trung đã chuẩn bị xong máy bay, có thể cất cánh ngay lập tức.

Thế là Vương Trung phê duyệt văn kiện sửa sang lại một chút, sau khi ăn mặc chỉnh tề, đến phòng sinh con nhìn vợ con một cái cuối cùng.

Vừa mở cửa, hắn đã đối diện với ánh mắt của Lyudmila.

"Phải đi rồi?" Cô hỏi.

Vương Trung khẽ gật đầu: "Ừ, máy bay đã đợi anh rồi."

Lyudmila có chút áy náy nói: "Con vừa mới ngủ, nhưng dù có tỉnh thì cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra."

Vương Trung: "Cứ để con ngủ đi, anh đến thăm hai mẹ con."

Hắn đi đến bên nôi, nhìn con trai ngủ say như chú mèo con, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt phấn nộn.

Kết quả động tác này lại đánh thức đứa bé, tiếng gào khóc inh ỏi suýt chút xé rách màng nhĩ Vương Trung.

Lyudmila lập tức đưa tay lắc nôi, vừa lắc vừa ngân nga.

Cô hát bài 《Khúc hành quân》, vừa hát vừa theo giai điệu lắc lư cái nôi.

"Đường hành quân ta đi thật xa/ Hỡi đồng đội nhìn về phía trước/ Lá cờ quân ta tung bay phấp phới/ Người chỉ huy luôn đi đầu tiên~ "

Tiếng khóc của đứa bé dần nhỏ lại.

Lúc Lyudmila hát đến câu "Anh đi đường xa em sẽ viết thư cho", đứa bé bỗng nhoẻn cười, lắc lư tay chân theo nhịp.

Vương Trung nhìn con, một luồng quyết tâm mạnh mẽ dâng trào, xâm chiếm lấy thể xác và tinh thần của hắn.

Nụ cười này, ý nghĩa của nụ cười này chính là chiến đấu dũng cảm.

Để bọn trẻ có thể vui cười vô tư, để đất nước tôi không còn phải rơi lệ.

Vương Trung đội mũ lên, nhẹ nhàng chỉnh lại, gật đầu với Lyudmila, dứt khoát quay người.

Sĩ quan phụ tá mới Yakov vốn định nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của Vương Trung liền rụt cổ lại.

Nelly xách theo vali to tướng thì nheo mắt, trên mặt tràn đầy vẻ tán thưởng và tự hào.

Lyudmila dịu dàng nhìn bóng lưng hắn, tiếp tục ngân nga: "Từng người chiến sĩ đều trẻ trung, dũng cảm/ Ánh mắt sắc như chim đại bàng/ Vinh quang chúng ta vô cùng cao quý/ Xây nên chiến công oanh liệt~

"Hỡi các chiến sĩ! Xuất phát! Xuất phát! Anh đi đường xa em sẽ viết thư cho~ Hãy nghe tiếng kèn thôi thúc~ Tạm biệt anh, hãy lên đường."

Nghe xong, Vương Trung mới lên tiếng: "Đi thôi, đi xử lý đám ngốc bị Prosen mê hoặc kia, rồi quay lại tính sổ với lũ Prosen."

Yakov: "Vâng."

Rokossovsky thượng tướng sải bước rời khỏi phòng sinh.

(Hết chương)

Chương 284: Quân viễn chinh hội hợp với chiến soái

Lúc máy bay của Vương Trung hạ cánh xuống Abadan, đồng hồ đã điểm mười giờ tối, trời gần như tối đen.

Tuy nhiên, Abadan vẫn chưa thực hiện lệnh giới nghiêm, sân bay đèn đuốc sáng trưng, vì vậy Vương Trung đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của Pavlov từ trên máy bay.

Tham mưu trưởng dẫn theo một đám người chen chúc ở khu vực sân đỗ, ngóng về phía chiếc máy bay đang hạ cánh.

Vài phút sau, Vương Trung bước xuống thang máy bay, bắt tay tham mưu trưởng: "Xin lỗi vì đã để cậu đợi lâu."

Pavlov: "Tôi cứ tưởng cậu phải đợi đến khi con trai làm lễ rửa tội mới đến, vậy thì mọi thứ hỏng bét hết rồi."

Vương Trung: "Không đâu, cậu đã nói là mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì hẳn là có thể hành động ngay, tất nhiên tôi phải đến ngay để nắm bắt tình hình."

Nói rồi, hắn nhìn về phía đám đông với những gương mặt xa lạ, bảo: "Giới thiệu qua một chút đi."

"Tất nhiên." Pavlov buông tay Vương Trung, lùi về sau một bước nhường chỗ, chỉ vào hai người đàn ông đội mũ nồi đỏ, mặc quân phục rằn ri: "Đây là Charlie, đại tá, đội trưởng đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn Dù số 1 của Liên hiệp Vương quốc, còn đây là phó của anh ta, trung tá Richard. Vị này là thượng tướng Rokossovsky."

Mũ nồi đỏ cúi chào Vương Trung: "Nghe danh đã lâu, thưa ngài thượng tướng."

Vương Trung không đợi Yakov phiên dịch mà đáp ngay: "Các anh cũng vậy, tôi không ngờ là "Quỷ đỏ" cũng tham gia chiến dịch này."

Dù sao thì trước khi xuyên không, hắn cũng từng học tiếng Anh, tuy rằng sau khi thi đại học xong thì đa phần kiến thức đã trả lại cho thầy cô, nhưng "nghe danh đã lâu" thì hắn vẫn hiểu được.

Sư đoàn Dù số 1 của Anh, bởi vì đội mũ nồi đỏ nên có biệt danh là "Quỷ đỏ", chiến tích nổi tiếng nhất của sư đoàn này trên địa cầu chính là bị Montgomery "dắt mũi", ném đến vị trí xa nhất trong chiến dịch Market Garden, bị một đống quân của Đức Quốc xã vây đánh, kết quả là với vũ khí hạng nhẹ của lính dù, bọn họ đã chiến đấu dai dẳng nhiều ngày liền, cuối cùng còn chạy thoát được một nhóm lớn, sư đoàn không bị xóa sổ.

Sau này, người Anh còn dựa vào sự kiện này để dựng thành bộ phim "A Bridge Too Far" (Cầu xa vời), một bộ phim rất nổi tiếng về Chiến tranh thế giới thứ hai.

Vương Trung rất thích bộ phim đó, chủ yếu là dàn diễn viên quá hoành tráng, nào là Sean Connery, Anthony Hopkins,... toàn những cái tên đình đám.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy "Quỷ đỏ", Vương Trung có cảm giác như được chứng kiến ước mơ thời thơ ấu bước ra ngoài đời thực, mặc dù nơi này không phải địa cầu.

Hai anh chàng mũ nồi đỏ đợi Yakov dịch xong, có vẻ rất vui mừng: "Ngài từng nghe nói đến chúng tôi, còn biết cả biệt danh của chúng tôi nữa! Chúng tôi rõ ràng là chưa tham gia chiến đấu bao nhiêu!"

Vương Trung ngượng ngùng, câu này hơi dài, hắn nghe không rõ lắm, phải đợi Yakov dịch xong mới hiểu - quả thực là "Quỷ đỏ" bây giờ vẫn chưa có thành tích gì, danh tiếng cũng chưa có.

Hắn đành nói: "Là trong tài liệu mà Thẩm Phán Đình đưa cho tôi có nhắc đến, nói rằng do huấn luyện khắc nghiệt nên các anh có biệt danh như vậy trong quân đội Liên hiệp Vương quốc."

Trung tá Richard nghe xong bản dịch, cảm thán: "Quả nhiên năng lực tình báo của Thẩm Phán Đình danh bất hư truyền!"

Vương Trung: "Đúng vậy, nhất là khả năng tra hỏi của bọn họ, bên tôi có một câu chuyện cười..."

Vương Trung lại kể câu chuyện về vị thẩm phán bắt xác chết khai báo, lần này Yakov phiên dịch rất nhanh, gần như dịch đồng thời, khiến mọi người đều cười phá lên.

Cười xong, Pavlov chen vào, nói với Vương Trung: "Vị này là sĩ quan liên lạc của Lục quân Liên hiệp Vương quốc, anh ta mang theo sổ mã và máy vô tuyến điện của Liên hiệp Vương quốc, sau khi chúng ta bắt đầu hành

động, anh ta sẽ chịu trách nhiệm liên lạc với Lục quân và Không quân Liên hiệp Vương quốc."

Pavlov đang định giới thiệu Vương Trung theo trình tự, thì đối phương đã dùng tiếng Ant cắt lời: "Tướng quân Rokossovsky, trước khi đến đây, ngày nào tôi cũng thấy hình ngài trên báo, cứ như thể ngài là tướng của đất nước chúng tôi vậy."

Nói xong, vị thượng tá mặc bộ quân phục màu xanh lá của Lục quân Liên hiệp Vương quốc đứng nghiêm chào: "Thượng tá Benjamin, phụ trách liên lạc với Lục quân Liên hiệp Vương quốc."

Vương Trung đáp lễ: "Rất vui được gặp anh."

Pavlov tiếp tục giới thiệu: "Còn đây là thượng tá thuộc Không quân Tự do Caroline, anh ta dẫn đầu phi đội máy bay chiến đấu tham gia cuộc tấn công này."

Vương Trung lặp lại quy trình vừa rồi một lần nữa, sau đó hỏi Pavlov: "Không phải nói là Không quân Hoàng gia cũng tham chiến sao? Người đâu?"

"Tôi đây." Giọng nói của một cô gái vang lên, tuy là tiếng Ant, nhưng ngữ điệu có chút kỳ lạ, không trôi chảy như của thượng tá Benjamin.

Vương Trung quay đầu nhìn lại, thấy một thiếu nữ tóc vàng.

Hắn rất ngạc nhiên: "Tôi chưa từng nghe nói Không quân Hoàng gia có nữ phi công?"

Pavlov nhún vai: "Quả thực là không có, nhưng cô ấy là phù thủy."

Vương Trung: "Là cái gì cơ?"

"Phù thủy." Pavlov nhắc lại.

Vương Trung ngập ngừng hỏi: "Là kiểu mà cưỡi chổi bay lượn trên trời, còn có cả mèo đen làm thú cưng... ấy hả?"

Cô gái còn chưa kịp trả lời thì một con mèo đen từ trong áo cô chui ra, leo lên vai cô.

Cô gái: "Ngài nói đúng."

Vương Trung trố mắt: "Cô thật sự có thể cưỡi chổi bay lên trời?"

Trước đây, Vương Trung luôn cho rằng ma thuật, thần tích gì đó đều là những thứ mơ hồ, hơn nữa còn bị penicillin đánh bại.

Thật sự có phù thủy có thể cưỡi chổi bay sao?

Vương Trung cảm giác như mình vừa phát hiện ra một thế giới mới.

Nhưng thế giới mới đó ngay lập tức từ chối hắn!

Cô gái đáp lại, vẻ mặt có chút bực bội: "Tất nhiên là không thể, làm sao con người có thể bay được? Còn con mèo đen này chỉ là thú cưng của tôi thôi, giáo viên của tôi nói rằng phù thủy nên có mèo đen, nên tôi mới nuôi nó, nó là bạn đồng hành thứ hai của tôi."

Vương Trung nhìn con mèo đen, hỏi: "Con đầu tiên thì sao? Bị cô đem ra ngoài năm mươi cây số rồi vứt bỏ à?"

"Nó chết già rồi." Cô gái đáp, cả khuôn mặt căng thẳng như đang cố kìm nén cảm xúc.

Vương Trung: "Xin lỗi. Vậy cô có thể làm gì? Biến trời nắng chẳng hạn?"

"Không, tôi có thể lái máy bay, tôi là phi công máy bay chiến đấu xuất sắc nhất của Không quân Hoàng gia, lái chiếc Spitfire "Clipped Wing" được cải tiến đặc biệt cho chúng tôi."

Cánh cắt là một kiểu thiết kế cánh, loại máy bay này là phiên bản nâng cấp của máy bay chiến đấu Spitfire.

Vương Trung: "Cô... là phi công giỏi nhất bởi vì cô là phù thủy sao?"

"Đúng vậy." Cô gái đáp, "Chứ còn gì nữa? Khả năng cảm nhận tình huống của tôi mạnh hơn rất nhiều so với phi công bình thường, thậm chí tôi còn chẳng cần lắp kính chiếu hậu trên máy bay."

Những ai từng chơi game mô phỏng lái máy bay đều biết, kính chiếu hậu là trang bị phổ biến trên máy bay chiến đấu, dùng để quan sát điểm mù phía sau buồng lái.

Nói cách khác, phù thủy cũng giống như "thần tiễn" vậy, quả thật có những điểm siêu nhiên, nhưng cũng không đến mức lợi hại tới độ có thể dựa vào năng lực siêu nhiên để thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh, mà chỉ là một loại vũ khí lợi hại hơn mà thôi.

Vương Trung chìa tay ra: "Rất vui được gặp cô, quý cô phù thủy, xin hỏi nên xưng hô thế nào?"

Cô gái nắm lấy tay Vương Trung, dùng tiếng Ant đáp: "Amelia Brown, cứ gọi tôi là Amelia là được, không cần câu nệ những quy tắc rắc rối của người Ant các ngài, nói thật thì tôi cũng không nhớ hết những cái tên dài như tàu hỏa của các ngài."

Vương Trung thầm nghĩ: tôi cũng không nhớ hết, toàn dựa vào "hack" thôi.

Hắn cũng dùng tiếng Ant đáp: "Tôi là Rokossovsky, cô có thể gọi tôi là Alyosha. Ho dyeu u dyeu!"

Câu cuối cùng là tiếng Anh mà hắn đã dốc hết sức bình sinh học được.

Amelia cười: "Ho dyeu u dyeu. Tôi vẫn nên gọi ngài là tướng quân Rokossovsky thì hơn, nếu gọi là Alyosha, nữ bộc của ngài sẽ muốn giết tôi mất."

Vương Trung quay đầu lại, thấy Nelly vẫn giữ vẻ mặt hòa ái, không hề có ý định giết người.

Amelia buông tay Vương Trung: "Ngoài phù thủy, tôi còn là đội trưởng đội đặc nhiệm của Không quân Hoàng gia, ngài đã thấy quân hàm của tôi rồi đấy. Chúng tôi sẽ chiến đấu bên cạnh Không quân Ant."

Pavlov cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen vào cuộc trò chuyện, vội vàng nói: "Các vị chỉ huy cấp cao của quân Đồng minh tham gia chiến dịch này ngài đã gặp mặt đông đủ rồi, bây giờ để tôi giới thiệu Thủy quân lục chiến tham gia chiến dịch này. Đây là thiếu tướng Aromeyev, lữ trưởng Lữ đoàn Thủy quân lục chiến số 393, lữ đoàn của anh ta sẽ chịu trách nhiệm đánh chiếm bãi biển."

Aromeyev đứng nghiêm chào.

Vương Trung đáp lễ xong, hỏi: "Không phải nói là có hai sư đoàn Thủy quân lục chiến tham gia chiến dịch sao?"

"Ban đầu đúng là hai sư đoàn, nhưng do kẻ địch phát động một trận bao vây ở phía bắc, Hải quân lo ngại cảng biển không đóng băng ở phía bắc bị chiếm, nên đã điều động hai sư đoàn đó đi rồi."

Vừa dứt lời, Aromeyev đã lên tiếng: "Yên tâm, tôi đã tự mình đi thuyền trinh sát dọc theo bờ biển rồi, ở đó chỉ có một số ít quân đội cũ, trang bị kém, chúng ta có thể dễ dàng đánh chiếm bãi biển, thậm chí còn có thể chiếm luôn thành phố. Hơn nữa, chúng ta còn có sự yểm trợ của lính dù quân Đồng minh."

Vương Trung luôn cảm thấy, những lời đảm bảo từ Thủy quân lục chiến khiến người ta yên tâm hơn.

Pavlov nói thêm: "Do có thêm chỗ trống về vận chuyển, nên chúng ta có thể đưa một phần bộ binh theo cùng để đổ bộ, thậm chí còn có thể mang theo một số xe tăng."

Vương Trung: "Tốt lắm, vậy còn sư đoàn thiết giáp của tôi đâu? Nó ở đâu?"

"Trong chiến dịch này, chúng ta có một quân đoàn xe tăng dưới quyền chỉ huy, đây là Nikolai Fedorovich, tư lệnh Tập đoàn quân xe tăng số 51."

Nikolai chào Vương Trung: "Kính chào ngài, thưa tướng quân. Chúng tôi được trang bị một trung đoàn xe tăng T-34/85, tôi đã chọn ra chiếc xe tốt nhất, sơn số hiệu chiến thuật 422."

Không phải chứ, số hiệu chiến thuật này đã lan truyền rộng rãi như vậy rồi sao?

Vương Trung: "Rất tốt, tôi sẽ đích thân chỉ huy chiếc xe này."

Nói rồi, hắn quay sang hỏi Pavlov: "Chúng ta còn lực lượng nào khác không? Hay chỉ có một quân đoàn xe tăng?"

"Không, còn sư đoàn bộ binh nữa, bọn họ điều cho chúng ta một đống quân đội hỗn tạp, tôi đã thị sát qua hết rồi, trình độ không đồng đều, Tập đoàn quân xe tăng số 51 được coi như là đơn vị huấn luyện tốt nhất."

Pavlov lắc đầu.

"Tin tốt là Lữ đoàn Thủy quân lục chiến số 393 hoàn toàn do chúng ta chỉ huy, đây là đơn vị bộ binh đáng tin cậy nhất, có lẽ là để bù cho việc điều động hai sư đoàn kia đi."

Vương Trung nhìn Aromeyev: "Bây giờ anh thuộc quyền tôi chỉ huy?"

"Vâng, thưa tướng quân. Rất vinh dự được chiến đấu dưới trướng ngài."

Vương Trung mừng rỡ: "Tốt! Vậy là sau này anh cũng sẽ do tôi chỉ huy?"

Pavlov trợn trắng mắt: "Đừng có được voi đòi tiên, nhưng mà... cậu có thể đề nghị Hoàng đế bệ hạ hạ lệnh, Tư lệnh Hải quân chẳng lẽ lại vì một lữ đoàn mà trở mặt với bệ hạ?"

Aromeyev nghe vậy, cười gượng gạo.

Amelia và thượng tá Benjamin nghe hiểu tiếng Ant đều nhìn Vương Trung với vẻ mặt đầy ẩn ý.

Mấy sĩ quan Liên hiệp Vương quốc không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ biết đứng ngơ ngác.

Vương Trung: "Đi thôi, đi xem bọn họ đưa cho chúng ta cái lũ hỗn tạp gì nào."

Pavlov: "Mười giờ rồi, Ngài Tư lệnh quân viễn chinh của tôi."

Vương Trung ngước nhìn bầu trời: "Ừ nhỉ. Vậy thì đi tìm chỗ ngủ trước đã, chuyến bay dài khiến tôi mệt muốn chết rồi."

(Hết chương)

Chương 285: Đêm Abadan (Bù chương 581)

Chỗ ở mà Pavlov sắp xếp cho Vương Trung nằm đối diện sở chỉ huy quân viễn chinh, ngay cạnh một nhà tắm hơi nước.
Yakov vào phòng liền lộ vẻ nghi hoặc: "Cái này... Tướng quân ngài ở đây sao?"

Vương Trung: "Sao vậy? Tôi không thể ở đây ư?"

"Còn kém trang viên của ngài quá xa!" Yakov đáp.

Vương Trung: "Trang viên là sản nghiệp tổ tiên của tôi, tôi không có yêu cầu gì đối với nơi ở của mình, trên thực tế năm ngoái lúc vừa khai chiến, tôi ở ghế phụ lái xe tải cũng có thể ngủ rất ngon."

Yakov trợn tròn mắt: "Thật sao?"

"Đúng vậy, không nói xa như vậy, chỉ là vừa mới qua Yeisk công phòng chiến, tôi cũng cùng các tham mưu của bộ tư lệnh ngủ ở trong kho hàng làm bộ tư lệnh, lúc ngủ còn có thể nghe được tiếng tít tít của đài phát thanh."

Yakov thoạt nhìn có chút choáng váng: "Có thể đánh trận, còn cùng ăn cùng ngủ với binh sĩ, cái này nghe như là Suvorov tái thế a."

Vương Trung: "Nếu không tôi làm sao làm viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov đây?"

"Ồ đúng, đáng tiếc lúc ngài làm viện trưởng tôi đã tốt nghiệp."

Vương Trung: "Năm ngoái cậu ở đâu vượt qua? Không ra chiến trường sao?"

Yakov thoạt nhìn có chút xấu hổ: "Tôi xin ra chiến trường, nhưng không được phê chuẩn, cho nên vẫn luôn làm việc ở bộ thống soái Yekaterinburg, bởi vì kinh nghiệm quá ít, cơ bản đều làm bản đồ mới. Bọn họ thậm chí không cho tôi đi phiên dịch khoa! Tôi rõ ràng biết nhiều loại ngôn ngữ như vậy!"

Vương Trung trấn an: "Năm ngoái bộ phận thượng tầng của chúng ta có chút vấn đề, Sa Hoàng bệ hạ là khôi lỗi được nâng lên sau nội chiến, nội đấu có thể còn tạm được, còn lại thì hoàn toàn không được.

"Hiện tại tốt hơn nhiều."

Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến huynh đệ tốt tuẫn quốc Ivan hoàng thái tử, nếu hắn không chết, lên làm Sa Hoàng, biểu hiện hẳn là sẽ tốt hơn Olga.

Dù sao Olga còn đang trong quá trình học tập, mỗi ngày đều được đại tướng Tuganev dạy cho các loại kiến thức thông thường.

Chắc chắn Ivan hoàng thái tử mạnh hơn cô ta nhiều.

Vương Trung đang suy nghĩ, chợt phát hiện Yakov bộ dáng kính nể, liền hỏi: "Sao vậy?"

Yakov: "Ngài quả nhiên là Thân Vương a, nói xấu tiên đế một chút cố kỵ cũng không có."

Vương Trung: "Thân Vương? Danh hiệu này tôi vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, Yekaterinburg cũng gọi tôi như vậy sao?"

"Đúng vậy, còn có người gọi ngài là bệ hạ."

Vương Trung: "Tôi đã kết hôn rồi."

"Bọn họ nói bệ hạ hiện tại sẽ nhường ngôi cho ngài, còn nói nhà Rokossovsky vốn có huyết thống hoàng thất. Là thật sao?"

Vương Trung lắc đầu, hắn tra gia phả, thật không có.

Yakov đang muốn nói tiếp, Nelly tiến vào: "Yakov, phòng của anh đã chuẩn bị xong, anh có thể đi nghỉ ngơi."

"Ồ, được. Tướng quân ngài còn có chuyện gì muốn tôi làm sao?"

Vương Trung: "Chờ một chút, tâm sự với tôi nha, cùng nhau ăn khuya, Nelly nhờ cô chuẩn bị phần của hắn."

"Được." Nelly cúi đầu rời đi.

Yakov: "Hầu gái của ngài không quá thích tôi a."

Vương Trung: "Cậu nhìn có chút gầy yếu, cô ấy cũng không quá thích một sĩ quan phụ tá trước đây của tôi, có thể cảm thấy Vasili không quá đáng tin. Nói không chừng... Trước đó cô ấy cũng không quá thích tôi, dù sao khi đó tôi cũng không đáng tin cậy.

"Nhưng sau khi tôi bị pháo 380mm nổ, sau đó biến thành như bây giờ, quan hệ của Nelly và tôi cũng tốt hơn."

Yakov cau mày: "Ngài bị cái gì nổ?"

Vương Trung: "Chủ pháo của tàu chiến địch, lúc ấy tôi ở bộ tư lệnh của quan chỉ huy tối cao Rogneda, một phát đạn pháo 380mm xuyên qua, nổ chết những người ngoại trừ tôi —— hả?"

Vương Trung nhớ ra không phải là toàn bộ đều bị nổ chết, còn có một người sống sót, chỉ có điều bây giờ y đi làm nam sủng của phu nhân công tước ăn ngon uống say.

Mẹ nó lúc này còn ăn bám, chờ viễn chinh trở về liền đem tên đó chuyển đi tiền tuyến hehe.

Yakov còn không biết Vương Trung vì sao đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không, nhớ tới còn có người sống sót, hắn cùng tôi chạy thoát, sau đó liền lập tức đi ăn bám. Chờ viễn chinh trở về phải hảo hảo thu thập hắn một chút, nghĩ đến thương thế của hắn hẳn là dưỡng tốt, nên giống như nam nhân mà chiến đấu."

Trong "Đốn Hà Nguyên Lẳng Lặng" có một nhân vật đáng ghét, ở một trận chiến vừa mới bắt đầu đã cầm huy chương, sau đó vẫn dựa vào khoác lác cùng trái phải thuận lợi, lăn lộn đến chiến tranh kết thúc.

Vương Trung rất ghét tên này.

Đương nhiên, Vương Trung cũng chỉ muốn đưa gã đàn ông ăn bám kia đến tiền tuyến, nhưng rõ ràng Yakov đã hiểu lầm, dùng vẻ mặt kính sợ nhìn Vương Trung.

Vương Trung đổi đề tài: "Năm ngoái cậu vẫn luôn ở Yekaterinburg, vẫn chưa từng nghĩ kết hôn với bạn gái sao?"

Yakov lắc đầu: "Khi đó xem ra tất cả đều rất tồi tệ, hai chúng tôi đều không có tâm tư kết hôn, ai cũng không biết Yekaterinburg sau khi bị Prosen chiếm lĩnh sẽ như thế nào. Có người nói bọn họ sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, dưới tình huống này... làm sao kết hôn được? Chỉ nghĩ thôi cũng không ngủ được."

Vương Trung: "Nếu là tôi, sẽ nói 'Để tiếng pháo của Prosen trở thành pháo mừng hôn lễ của chúng ta', cậu không cảm thấy như vậy rất lãng mạn sao? Vợ tôi cũng mang thai vào lúc đó."

Yakov: "Ngài không giống chúng tôi, chúng tôi không có dũng khí và ý chí như ngài. Khi đó Yekaterinburg thật lòng bàng hoàng, đặc biệt là ngày đại pháo của Prosen đánh tới hoàng cung, rất nhiều người cũng bắt đầu vụng trộm chế tác cờ xí Prosen, sau đó thẩm phán quan bắt đầu bắt người đầy đường, bắn chết người thêu cờ của Prosen ở bên đường.

"Sau đó ngài đánh thắng trận, còn áp giải nhiều tù binh diễu phố như vậy, rất nhiều người lúc đó mới có chút lòng tin chiến thắng, dũng khí của chúng tôi đều là ngài cho."

Vương Trung nhìn Yakov, trên mặt người trẻ tuổi không thấy nửa điểm khen tặng, hắn thật sự cho là như vậy.

"Hóa ra tình hình lúc đó nguy hiểm như vậy sao?" Vương Trung nói: "Tôi chỉ thấy một số miêu tả trên báo cáo, nhưng cuối cùng vẫn thấy nông cạn. Người xung quanh tôi đều không nói những điều này với tôi."

Yakov: "Người xung quanh ngài nhất định đều bị ngài ảnh hưởng, cảm thấy sẽ thắng. Mà tôi chỉ là một tham mưu nhỏ của bộ thống soái vẽ bản đồ, bạn gái của tôi khi đó cũng đang học ở trường kế toán, cái gì cũng không hiểu.

"Cô ấy tham gia trại lao động phụ nữ, đào chiến hào ngoài thành, máy bay của Prosen đến đánh chết rất nhiều đồng bạn của cô ấy, sau đó có người đầu hàng phái tới kêu gọi, nói cái gì mà đầu hàng chứ, không có hy vọng gì nữa.

"Sau đó khi cô ấy nói với tôi những chuyện này, tôi thật sự cảm thấy..."

Yakov bỗng nhiên im lặng, nghiêm mặt.

Vương Trung: "Tôi sẽ không nói với thẩm phán. Hoặc là nói, có tôi bảo vệ cậu, thẩm phán quan cũng sẽ không làm khó dễ cậu."

Yakov: "Như vậy a."

Sau khi dừng lại một chút, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngay từ đầu ngài đã cho rằng chúng ta sẽ thắng sao?"

"Đúng vậy." Vương Trung gật đầu, dù sao là người xuyên không, ở địa cầu đã nhìn thấy kết quả rồi.

Vẻ mặt của Yakov càng thêm sùng kính: "Ngài thật sự là lợi hại. Năm ngoái tôi đã nghĩ, nếu có cơ hội nhất định phải đến bộ tư lệnh của ngài làm việc, nhưng đơn xin điều động của tôi vẫn luôn bị bác bỏ, tôi cho rằng vĩnh viễn không có cơ hội.

"Không ngờ bây giờ lại có thể trở thành phó quan của ngài, thật sự là khó có thể tưởng tượng."

Vương Trung: "Vận mệnh của một người, ngoại trừ dựa vào nỗ lực của chính mình..."

Hắn đang chuẩn bị đọc thuộc lòng danh ngôn, Nelly đẩy xe nhỏ đi vào.

Nelly: "Tôi đi đội nấu cơm xin chút đồ ăn thừa rồi nấu một nồi, ăn tạm đi. Ngoài ra tôi phát hiện, đội nấu cơm có thứ gì đó kỳ quái."

Dứt lời cô lấy ra một đĩa - khoai tây chiên.

Tạo hình kia hẳn là khoai tây chiên.

Vương Trung đang nghi hoặc, nhớ tới hiện tại có người của Liên Hiệp Vương Quốc trú đóng ở chỗ này.

Hình như có khoai tây chiên cũng không có gì kỳ quái?

Vì tò mò, Yakov cầm lấy một miếng khoai tây nhét vào trong miệng.

"Ừ, sao lại mềm như vậy, ăn không ngon lắm."

Hẳn là để lâu nên mềm, Vương Trung nghĩ.

Hắn cũng không thích ăn khoai tây chiên mềm, liền cầm lấy đĩa không, làm cho mình một đĩa đồ ăn, thả chút bơ chua, bắt đầu ăn như gió cuốn.

Yakov lại ăn một miếng khoai tây chiên, tiếp tục lắc đầu: "Ừm, thứ này không được, cảm giác giống như khoai tây chiên."

Cậu đoán đúng rồi, Yakov đồng chí!

Yakov không quan tâm khoai tây chiên mềm, cũng làm một đĩa đồ ăn.

Vừa ăn được hai miếng, hắn đã mở miệng: "Món thập cẩm này không ngon bằng vợ tôi làm."

Vương Trung nhìn Nelly, vội vàng nói: "Tôi cảm thấy đây chính là món thập cẩm ngon nhất! Có thể bởi vì tôi đói bụng - không đúng, không đói cũng ngon! Thật ngon."

Hắn bắt đầu điên cuồng húp món ăn.

Yakov vừa nhìn, đã hiểu, cũng vội vàng gật đầu: "Vừa rồi tôi... là chỉ ăn được hương vị đầu! Đúng, hương vị đầu! Hiện tại hương vị sau tới, quả nhiên món thập cẩm này càng ngon hơn."

Còn hương vị đầu hương vị sau, cũng không phải nước hoa! Vương Trung nghĩ.

Nelly: "Tôi không có bỏ nước hoa vào trong đó, lấy đâu ra hương vị?"

Vương Trung: "Hồi vị! Đây gọi là hồi vị!"

"Đúng đúng, hồi vị!" Yakov liên tục đồng ý.

Nelly lắc đầu: "Ngày mai ăn khuya muốn ăn gì? Nói trước cho rõ."

Vương Trung: "Cô làm tôi đều thích ăn! Là Yakov này không có mắt không thích ăn! Ngày mai tôi sẽ ăn."

Nelly nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, mỉm cười.

Vương Trung: "A, cô cười rồi."

Nelly: "Là do ánh trăng."

Phải không?

Vương Trung quyết định không nghĩ nữa.

Lúc này Yakov nói: "Thì ra là thế, nghe đồn là thật! Ngài thật sự cùng hầu gái... ách, xin lỗi."

Vương Trung: "Yakov, cậu có biết hay không, sĩ quan phụ tá của tôi nhất định phải nắm giữ một kỹ năng?"

Yakov: "Là cái gì? Vẽ bản đồ sao? Hay là cái khác?"

Vương Trung: "Là móc phân. Grigory!"

Cao cấp sĩ quan trưởng mở cửa đi vào: "Đến."

Vương Trung chỉ vào Yakov: "Ngày mai dạy hắn làm sao móc phân."

Grigory cười ha hả: "Có phải chỉ có kẻ miệng rộng mới có thể trở thành phó quan của tướng quân không? Được rồi, ngày mai cậu cũng học kỹ năng này đi."

Nelly: "Học cho tốt. Như vậy nhà vệ sinh của tướng quân tôi không cần dọn dẹp."

Thì ra lúc Vasili không móc phân, đều là Nelly cô làm sao?

Đột nhiên muốn để Vasili làm luôn!

(Ở xa xôi Yekaterinburg, Vasili hắt xì liên tục vô số lần.)

Vương Trung mang theo tâm tình vui vẻ, ăn hết đồ trong đĩa, thỏa mãn ợ một cái, sau đó cơn buồn ngủ ập tới.

Đêm đầu tiên ở Abadan xem ra sẽ phải trôi qua như vậy.

(Hết chương)

Chương 286: Tình hình chuẩn bị chiến tranh của quân viễn chinh

Buổi sáng ngày 18 tháng 8, vào lúc 09:00, Vương Trung đi tới nơi đóng quân của quân viễn chinh.

Tất cả quân đội đều xếp thành hàng trên thao trường lớn, Vương Trung vừa xuống xe, "U-ra" bài sơn đảo hải liền vang lên.

Vương Trung nhìn Popov: "Tôi còn chưa nói gì cả, bục giảng còn chưa lên, bọn họ "U-ra" cái gì?"

Popov: "Quen là tốt rồi, phòng tuyên truyền lại thổi phồng thắng lợi của cậu thành đại thắng."

Pavlov thì thúc giục: "Đi thôi, thời gian rất gấp, buổi sáng cậu phải xem xong tất cả các binh đoàn dưới quyền, nắm rõ tình hình của bọn họ."

Vương Trung nhìn Pavlov, áp chế dục vọng muốn chửi bậy, đi về phía quân đội.

Kết quả quân đội thấy rõ mặt hắn sau đó hô càng hăng say.

Phải nói là, rất sảng khoái, phảng phất mình thành Napoleon.

Năm đó thời khắc cuối cùng của Waterloo, Cận vệ quân Pháp đều tháo chạy, lúc thoát khỏi chiến trường đi qua trước mặt Napoleon, bọn họ còn không quên hô vạn tuế, chọc Napoleon tức đến bật cười.

Hy vọng tương lai tôi không cần trải qua một màn này.

Vương Trung vừa cầu nguyện như vậy, vừa đi đến trước mặt quân đội.

Sau đó hắn liền trợn tròn mắt.

Bởi vì hắn liếc mắt nhìn lại từ sĩ quan đến binh lính, tất cả đều là gương mặt trẻ tuổi, chỉ có vị sư trưởng râu quai nón cùng tu sĩ cầu nguyện đi theo quân thoạt nhìn tuổi tác tương đối lớn, ngay cả tham mưu trưởng thoạt nhìn cũng vừa vặn ba mươi tuổi!

Vương Trung nghi hoặc quay đầu nhìn Pavlov, tay chỉ vào quân đội. Không đợi hắn mở miệng, Pavlov đã gật đầu: "Đúng, chính là tình huống này."

Nhìn lại về phía những người lính trẻ tuổi này, Vương Trung nhịn không được mở miệng nói: "Được rồi đừng hô nữa! Đừng hô nữa!"

Sĩ quan dẫn đội hô: "Đừng hô nữa! Yên lặng!"

Sau đó tiếng hô "yên lặng" tựa như quân bài domino, một đường truyền đến phương xa, tiếng "U-ra" dần dần hạ xuống, thao trường yên tĩnh trở lại.

Vương Trung đi tới trước mặt sư trưởng râu quai nón: "Quân đội của anh bình quân bao nhiêu tuổi? Tỉ lệ lão binh là bao nhiêu? Sĩ quan có kinh nghiệm có bao nhiêu?"

Đối diện với câu hỏi dồn dập của Vương Trung, sư trưởng lắc đầu: "Tướng quân, sư đoàn bộ binh lâm thời số 450 của chúng tôi không có sĩ quan và có kinh nghiệm, ngay cả tôi, cũng là hiệu trưởng trường trung học, bọn họ nói tôi nếu có thể quản lý tốt trường trung học 5000 người, thì có thể quản lý tốt tạm thời 8000 người, liền phát cho tôi quân hàm thiếu tướng, làm sư trưởng."

Vương Trung không nhịn được nói một câu: "Ngay cả Eugene cũng là từ đoàn trưởng trung tá mà lên, Tập đoàn quân đang làm cái quái gì vậy!"

Sư trưởng không dám trả lời.

Pavlov nói: "Không tệ rồi, ít nhất này còn có 8000 lính chiến đấu, hơn nữa tất cả mọi người đều được huấn luyện tân binh một cách bài bản, huấn luyện chính quy! khó khăn nhất chỉ có 5000 người, huấn luyện cũng là do huấn luyện viên của quân Vệ giáo hoàn thành, sức chiến đấu không khác gì sư đoàn dân quân."

Vương Trung hít sâu, bình tĩnh lại tâm tình, hỏi sư trưởng râu quai nón: "Xưng hô như thế nào, hiệu trưởng Davasili?"

"Đồng chí?" Hiệu trưởng sửng sốt: "Đây không phải là cách gọi của Hải quân sao?"

"Quân đội của ta cũng gọi nhau như vậy. Cho nên xưng hô như thế nào?"

"Semyon Alexandrovich Roshchenkov, sư trưởng sư đoàn bộ binh lâm thời." Nói xong râu quai nón mới nhớ tới giơ tay chào Vương Trung. Vương Trung đáp lễ, sau đó chuyển hướng sang đám binh sĩ bộ binh lâm thời của sư đoàn 450.

Hắn hỏi binh nhất trẻ tuổi đứng ở hàng thứ nhất: "Cậu tham gia quân đội bao lâu rồi?"

"Sáu tháng rồi, thưa tướng quân, tôi là lính cũ ở đây." Binh nhất đáp.

Vương Trung muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lấy khẩu súng trường Mosin-Nagant từ trên vai binh nhất xuống, kiểm tra một chút. Có thể thấy được được bảo dưỡng rất cẩn thận, người binh nhất này hẳn là đã được huấn luyện tương đối tốt, bình thường giữ gìn vũ khí cũng rất cẩn thận.

Sau khi trả lại khẩu súng, Vương Trung hỏi Pavlov: "Ngoại trừ Mosin-Nagant ra thì không còn vũ khí nào khác sao? Trước khi tôi đến đã xem báo cáo, sản lượng hàng ngày của PPSh-41 đã vượt qua 6000 khẩu rồi!"

Pavlov: "Nhưng chúng ta có mười triệu quân đội, trong đó ít nhất ba triệu người ở tuyến đầu chiến đấu ác liệt cùng địch, còn lại bảy triệu có không ít như Tập đoàn quân cơ động số một đang nghỉ ngơi và hồi phục, một ngày sáu ngàn khẩu không đủ chia cho họ."

Lúc này binh nhất chen miệng nói: "Báo cáo tướng quân, sĩ quan sư đoàn chúng tôi cũng được trang bị PPSh-41, đây là phần thưởng sau khi thăng cấp sĩ quan. Trong huấn luyện nếu biểu hiện xuất sắc cũng sẽ được chọn làm xạ thủ súng tiểu liên, được nhận một khẩu súng tiểu liên Sten. Bản thân tôi làm không tốt, nên mới được nhận Mosin-Nagant!"

Vương Trung nhìn chằm chằm mặt binh nhất, đột nhiên cảm thấy người trẻ tuổi tốt như vậy lại cầm súng cũ lên tiền tuyến, là mình - ủy viên trưởng Ủy ban thẩm tra trang bị này - thất trách, mặc dù hắn không phụ trách sản xuất cụ thể.

Pavlov: "Chờ đả thông tuyến vận chuyển, nói không chừng có thể thay cho họ toàn bộ trang bị của Liên hiệp Vương quốc."

Vương Trung: "Ý cậu là súng tiểu liên Sten và súng máy hạng nhẹ Bren sao? Thôi bỏ đi, máy bay của Liên hiệp Vương quốc không tệ, vũ khí hạng nhẹ vẫn là dùng của chúng ta. Vị tư lệnh trạm trung chuyển Abadan nói thế nào?"

Pavlov: "Tôi đã dùng hết trang bị có thể giữ lại để trang bị cho họ."

Vương Trung vỗ vỗ bả vai binh nhất, sau đó chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi dọc theo hàng ngũ.

Đi được hai bước, hắn nhìn thấy một người có tướng mạo hơi già dặn một chút, tay cầm súng tiểu liên Sten, xem ra anh ta chính là người có kỹ thuật quân sự thuần thục hơn, được chọn làm xạ thủ súng tiểu liên.

Xạ thủ súng tiểu liên mang theo đai lưng do Vương Trung thiết kế, tinh thần phấn chấn nhìn Vương Trung, cằm hơi nâng lên. [Loại đai có thể dễ dàng lấy lựu đạn]

Vương Trung: "Dùng súng tiểu liên Sten cảm giác như thế nào?"

Xạ thủ súng tiểu liên đáp: "Báo cáo tướng quân, không dễ dùng bằng PPSh-41, chủ yếu là đạn quá ít, hộp tiếp đạn dễ bị kẹt, phải sử dụng rất cẩn thận. Nếu tướng quân có thể đổi cho chúng tôi PPSh-41 thì tốt quá."

Vương Trung: "Sẽ có."

Nói xong hắn tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt trẻ tuổi.

Các sư đoàn bộ binh được phối thuộc cho quân viễn chinh, tất cả đều là tình trạng của Sư đoàn bộ binh tạm thời 450.

Tin tốt: Đầy đủ quân số.

Tin xấu: Cũng chỉ là đầy đủ quân số.

Vương Trung đi một vòng, gần như biết được những gì đã nhét cho mình, loại bộ đội này mà đem đi đánh với quân Prosen, sợ là bị người Aryan đánh cho tan tành.

Bây giờ đem những đội quân này đi Balath thực chiến, đối với họ có lẽ là chuyện tốt.

Sau khi thị sát xong bộ binh, Vương Trung đi tới trước đội hình xe tăng.

Gương mặt của những người lính cũ xuất hiện nhiều hơn, gần như ngang bằng với lính mới! Vương Trung cảm động đến rơi nước mắt, xem ra hôm qua Pavlov không nói dối, Quân đoàn xe tăng 51 quả thật tình trạng tổng thể mạnh hơn so với bộ binh.

Chiếc xe tăng T-34-85 mang số hiệu chiến thuật 422 đậu ở vị trí đầu tiên của toàn bộ đội hình xe tăng, thành viên cũng là bốn người - không có trưởng xe thì xe tăng vẫn có thể chạy và chiến đấu, tương đương với việc dành riêng vị trí trưởng xe cho Vương Trung.

Vương Trung nắm chặt tay pháo thủ có quân hàm cao nhất: "Chúng ta sắp chiến đấu bên nhau, tôi có thể sống sót trở về hay không, phải dựa vào các vị."

Giọng nói của pháo thủ có chút run rẩy: "Xin cứ giao cho chúng tôi!"

Vương Trung gật đầu, quay sang viên thượng tá đứng bên cạnh xe tăng: "Đây là lữ đoàn của anh?"

Quân đoàn xe tăng 51 có ba lữ đoàn xe tăng, không có cấp sư đoàn, nhưng lữ đoàn trưởng hẳn là chuẩn tướng, cho nên Vương Trung mới hỏi như vậy.

Thượng tá: "Tạm quyền Lữ đoàn trưởng ạ . Thưa tướng quân, tại sao vẫn còn sản xuất T-34, hãy chuyển hết sang sản xuất T-34-85 đi, chúng tôi đã chịu đủ hai khuyết điểm chết người là tháp pháo hai người và không có radio."

Vương Trung: "T-34 của các anh vẫn chưa được trang bị radio cho mỗi xe sao?"

"Vâng. Nghe nói T-34 phiên bản 915 đã được lắp radio, nhưng tất cả xe tăng của chúng tôi đều là phiên bản cũ."

Thượng tá nói xong, Pavlov giải thích: "Bộ Tổng tư lệnh cho rằng quân đội Balath yếu, dùng T-34 phiên bản cũ là đủ rồi. Hơn nữa, trang bị nhiều radio như vậy họ cũng không đảm bảo được, hay là anh hỏi họ xem có bao nhiêu kỹ sư điện."

Vương Trung: "Các anh có bao nhiêu kỹ sư điện?"

Thượng tá giơ hai ngón tay: "Hai người, cả lữ đoàn của chúng tôi chỉ có hai kỹ sư điện."

Vương Trung kinh ngạc, vội hỏi: "Vậy các anh có bao nhiêu máy kéo để kéo xe tăng? Có mấy tiểu đoàn sửa chữa?"

Thượng tá: "Tiểu đoàn sửa chữa? Chúng tôi có một đại đội hậu cần, biên chế có sáu chiếc máy kéo."

"Sáu chiếc!" Vương Trung kinh ngạc: "Vậy pháo binh thì sao? Pháo binh của các anh có bao nhiêu máy kéo, bao nhiêu xe kéo?"

"Lữ đoàn của chúng tôi không có pháo binh." Thượng tá nói.

Miệng Vương Trung há thành hình chữ O, nhưng hắn lập tức kiểm soát bản thân, lẩm bẩm: "Không sao, không sao, năm ngoái tôi còn tham gia trận đánh thê thảm hơn."

Pavlov: "Lữ đoàn thứ hai có pháo binh, số lượng xe kéo và máy kéo cũng nhiều hơn một chút."

Vương Trung: "Thật sao, vậy chúng ta đi xem lữ đoàn thứ hai."

Nói xong, hắn tràn đầy mong đợi đi đến lữ đoàn thứ hai, kết quả mười mấy phút sau, sắc mặt hắn tối sầm lại.

Biên chế của Quân đoàn xe tăng 51, có thể thấy được đã tiếp thu bài học từ năm ngoái, ngoại trừ lữ đoàn thứ nhất không có pháo binh, các lữ đoàn khác đều được biên chế một số lượng nhỏ các loại binh chủng, nhưng số lượng mỗi loại đều không đủ.

Thuộc dạng đã kết hợp, nhưng chưa hoàn toàn.

Đặc biệt là khả năng hậu cần, toàn bộ quân đoàn xe tăng giống như đang viết hai chữ "yếu kém" lên mặt.

Sau khi tìm hiểu tình hình, Vương Trung chắc chắn một trăm phần trăm rằng quân đoàn xe tăng này sẽ bị quân Prosen đánh cho tan tác khi đối đầu.

Rõ ràng biên chế của đơn vị xe tăng không chính quy được tăng cường cho hắn ở Yeisk đã rất cân bằng, vậy mà đó lại không phải là tình trạng chung sao!

Vương Trung hỏi Pavlov: "Có thể điều động riêng lữ đoàn hậu cần của Tập đoàn quân cơ động số một, hiện đang thuộc Quân khu dự bị đến đây không? Như vậy ít nhất có thể đảm bảo cho các hoạt động của lực lượng thiết giáp."

"Tôi vội vàng gọi anh đến đây, chính là để phối hợp việc này." Pavlov dang hai tay: "Chỉ có anh mới làm được việc này, tôi chỉ là tham mưu trưởng, loại điều động liên quan đến nhiều bên như vậy, tôi thật sự không làm được."

Vương Trung: "Được, để tôi gọi vài cuộc điện thoại, giải quyết việc này. Còn đơn vị nào tôi chưa xem qua?"

Pavlov chỉ vào Quân đoàn áo đen ở góc sân tập.

Vương Trung vừa nhìn thấy họ liền cảm thấy tâm trạng tốt hơn.

Mặc dù các chiến sĩ Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 đã đứng dưới ánh mặt trời lâu như vậy, nhưng vẫn không hề nao núng.

Vương Trung bước tới trước mặt họ, hài lòng nhìn những khuôn mặt trẻ trung nhưng cũng đầy phong sương, hắn khen ngợi: "Tốt! Vừa nhìn thấy các đơn vị lúc trước, tôi có chút lo lắng, bởi vì bất kể là huấn luyện hay chuẩn bị chiến đấu, hoặc là tình trạng trang bị vũ khí của họ, đều khiến người ta lo lắng.

"Nhưng nhìn thấy các cậu, tôi đã có tự tin. Dựa vào các cậu đấy, những thần chết áo đen!"

Lính thủy mặc áo thủy thủ đồng thanh hô to "Ura", gió thổi qua sân tập, thổi tung dải băng phía sau mũ của họ.

(Hết chương)

Chương 287: Liên hiệp Vương quốc, các người tính kế tôi

Sau khi kết thúc lễ duyệt binh, Vương Trung trở về bộ tư lệnh quân viễn chinh, trước tiên gọi vài cuộc điện thoại, giải quyết xong việc điều động Lữ đoàn hậu cần thuộc Tập đoàn quân cơ động số 1, hiện đang thuộc Quân khu dự bị đến đây.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa việc vận chuyển, Vương Trung đến phòng bản đồ, lần đầu tiên nhìn thấy bản đồ ghi lại kế hoạch tác chiến ở Balath.

Toàn bộ kế hoạch vô cùng đơn giản, chính là cùng quân đội Liên hiệp Vương quốc tấn công từ phía nam và phía bắc.

Vương Trung có chút ám ảnh với kế hoạch "tấn công từ hai phía", bởi vì nó khiến hắn liên tưởng đến một số cảnh tượng sinh động.

May mắn thay, cách bố trí quân đội của Balath trên bản đồ giống như rắn trên núi Thường, giảm bớt lo lắng cho Vương Trung.

Thượng tá Benjamin của Liên hiệp Vương quốc nhìn thấy Vương Trung và những người khác bước vào, lập tức tiến lên chào đón, đưa một tập tài liệu dày cộp cho Vương Trung, nói: "Thưa tướng quân, đây là thông tin tình báo về quân đội Balath mà MI6 thu thập được."

"Cảm ơn." Vương Trung cầm lấy xem phần tóm tắt trước, sau đó nhìn thấy dòng chữ "Năng lực chiến đấu thấp", "Cái này... Năng lực chiến đấu của quân đội Balath thấp đến mức nào?"

Thượng tá Benjamin: "Ngoại trừ Cận vệ quân được huấn luyện bởi các sĩ quan Prosen đã nghỉ hưu, các đơn vị khác giống như là quân đội tư nhân của các tù trưởng bộ lạc địa phương hơn. Chúng tôi đã mua chuộc được một số lượng lớn các tù trưởng bộ lạc, họ sẽ không ủng hộ quân đội Hoàng gia trong chiến đấu."

Vương Trung: "Vậy những đội quân được huấn luyện bởi các sĩ quan Prosen đã nghỉ hưu này thì sao?"

Thượng tá Benjamin cân nhắc lựa chọn từ ngữ, nói: "Đã có hình hài của một đội quân hiện đại. Có ưu thế áp đảo so với các lực lượng bộ lạc trong Balath."

Xem ra quân đội Balath thật sự không ổn.

Vương Trung vừa mới nắm rõ thực lực của quân viễn chinh, phần nào yên tâm.

Vương Trung: "Ồ... ra vậy."

Thượng tá Benjamin lại nói: "Nhưng chúng ta không thể chủ quan, theo thông tin tình báo mà chúng tôi thu thập được, Prosen có thể sẽ cử một số đơn vị bộ binh hạng nhẹ vào Balath. Các điệp viên của chúng tôi ở Annathia cho biết, có thể có một số binh sĩ Prosen đã cải trang và vượt qua Annathia để vào Balath."

Annathia là một quốc gia trung lập, luôn duy trì quan hệ ngoại giao và giao lưu nhân dân với Prosen, chỉ là không cho phép hải quân của họ đi qua eo biển Dardanelles để vào biển Aegean.

Vương Trung: "Ý anh là, chúng ta có khả năng sẽ chạm trán với binh lính Prosen không có trang bị hạng nặng, đúng không?"

"Đúng vậy. Ngoài ra, Không quân Hoàng gia từng bắn hạ một máy bay chở khách của hãng hàng không Lufthansa ở biên giới phía tây Balath, và tìm thấy binh lính và trang bị trong đống đổ nát."

Xem ra quốc vương Balath cũng không phải là không nhận được sự hỗ trợ từ Prosen.

Tuy nhiên, vận tải hàng không thời đại này về cơ bản chỉ có thể vận chuyển binh lính và vũ khí hạng nhẹ, nên sẽ không gặp phải lực lượng thiết giáp của Prosen.

Cho dù bộ binh hạng nhẹ có tinh nhuệ đến đâu, thì cũng chỉ là bộ binh hạng nhẹ, khi đối đầu với xe tăng vẫn sẽ chịu thiệt.

Vương Trung tiện tay lật xem tài liệu vừa nhận được, sau đó đưa cho sĩ quan phụ tá Yakov.

Dù sao Pavlov chắc chắn đã xem qua toàn bộ, không cần phải lo lắng.

Hắn đi đến trước bản đồ thể hiện toàn bộ kế hoạch tác chiến, Pavlov lập tức cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ bắt đầu giải thích: "Chúng tôi dự đoán, điểm khó khăn chính của chiến dịch là ở đây."

Đầu gậy chỉ vào địa danh có tên là Mocha.

"Nơi này được phòng thủ bởi Sư đoàn 2 Cận vệ của Balath, đây là một sư đoàn lớn được thành lập theo biên chế của Sư đoàn bộ binh cơ giới Prosen,

có hơn hai mươi nghìn binh sĩ chiến đấu, được trang bị xe tăng hạng nhẹ Panzer I và Panzer II, cũng như xe tăng Matilda."

Giọng Vương Trung đột nhiên lớn hơn: "Cũng như xe tăng Matilda?"

Thượng tá Benjamin có chút xấu hổ: "Vâng, là do chúng tôi bán cho họ để tranh thủ quốc vương Balath. Sau khi Prosen và Liên hiệp Vương quốc khai chiến, nguồn cung cấp vũ khí của Prosen cho Balath bị cắt đứt, trang bị của quân đội Balath chủ yếu đến từ chúng tôi."

Vương Trung trừng mắt nhìn thượng tá Benjamin: "Ngoài xe tăng Matilda còn có gì nữa không? Có xe tăng Churchill không?"

Ưu điểm duy nhất của xe tăng Churchill là lớp giáp dày đến mức khiến người ta phát ớn, nếu Balath có xe tăng Churchill thì phải điều động KV-1 đến.

Thượng tá Benjamin lắc đầu: "Không, họ chỉ có xe tăng bộ binh Matilda Mark I, và xe tăng tuần dương Crusader."

Liên hiệp Vương quốc gọi những chiếc xe tăng bọc giáp dày, tốc độ di chuyển chậm, sử dụng pháo nòng ngắn, cỡ nòng lớn là xe tăng bộ binh, còn những chiếc xe tăng có tốc độ cơ động nhanh, giáp mỏng hơn là xe tăng tuần dương.

Cách sử dụng của hai loại xe tăng này cũng giống như tên gọi của chúng, xe tăng bộ binh chủ yếu được sử dụng để hỗ trợ bộ binh, xe tăng tuần dương được sử dụng để di chuyển và tấn công chớp nhoáng giống như tàu tuần dương.

Trên thực tế, chúng có thể được hiểu đơn giản là xe tăng hạng nặng và xe tăng hạng nhẹ.

Vương Trung nhớ lại thông số kỹ thuật của xe tăng Matilda Mark I, nói: "Nói cách khác, về cơ bản họ không có lợi thế về giáp so với T-34, đúng không?"

Benjamin: "Đúng vậy. Và quân đội Liên hiệp Vương quốc ở phía nam sẽ sử dụng xe tăng Churchill, xe tăng Valentine và xe tăng M4 Sherman, họ có lợi thế về giáp. Chiến dịch này sẽ là một cuộc diễu hành quân sự, điều duy nhất chúng ta phải lo lắng là phải mất bao lâu để đến thủ đô."

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói với Pavlov: "Lực lượng xe tăng của chúng ta phải cập cảng rồi sau đó dùng cần cẩu đưa xe tăng lên bờ, đúng không?"

Pavlov hỏi ngược lại: "Chứ còn cách nào khác?"

Vương Trung sờ đầu, quả nhiên thời đại này vẫn chưa có tàu đổ bộ xe tăng - ít nhất là ở thế giới này.

"Vậy bộ binh phải đối phó với xe tăng của địch như thế nào?"

Pavlov: "Bom xăng, và súng chống tăng, theo thông số kỹ thuật mà Liên hiệp Vương quốc cung cấp cho chúng ta, súng chống tăng có thể bắn xuyên giáp xe tăng Crusader, và có thể tấn công vào cửa quan sát của xe tăng Matilda. Còn bom xăng... chỉ cần ném trúng thì hiệu quả sẽ không tệ."

Vương Trung: "Hãy trang bị cho các đơn vị pháo chống tăng hạng nhẹ, nếu kẻ địch chọn được vị trí phòng thủ tốt, chỉ dựa vào súng chống tăng và bom xăng có thể không đủ."

Pavlov: "Ừm, pháo chống tăng 45 mm có thể được đưa lên xuồng xung kích, đổ bộ trực tiếp lên bờ, bộ binh cũng có thể dễ dàng kéo đi."
Vương Trung đi qua đi lại trước bản đồ, vòng hai vòng rồi nói: "Ông xem như vậy, có thể trực tiếp đem một chiếc thuyền xông vào bãi, sau đó đem bộ phận đầu thuyền dùng súng phun các thứ cắt ra, xe tăng trực tiếp từ trong thuyền lái lên bãi cát?"

Benjamin thượng tá lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: "Cái này... Cũng quá thô bạo đi?"

Vương Trung: "Tôi hi vọng bộ đội của tôi có xe tăng trợ giúp, mà bây giờ không có thời gian làm xe tăng thủy lục gì đó, cũng không có thời gian tạo xe tăng lên tàu."

Pavlov: "Chờ một chút, T34 quá nặng, dùng thuyền gỗ có thể không mang được, nhưng nếu là trang bị số lượng lớn của Tập đoàn quân cơ giới số 1 - ZIS-3 pháo tự hành chống tăng thì có thể dùng thuyền gỗ mang đi. Sau khi xả xuống bãi biển thì có thể chém đầu thuyền rồi lái lên bờ cát."

Vương Trung: "Được, vậy thì mượn đội quân cũ một tiểu đoàn ZIS-3. Thời gian khởi xướng tác chiến là khi nào?"

Benjamin thượng tá: "Trước mắt ngày D được định là ngày 28 tháng này."

"Vậy chắc là còn kịp." Vương Trung hạ lệnh với Pavlov: "Dùng tốc độ nhanh nhất để lập ra phương án vận chuyển, bộ đội sẽ điều động... Tiểu đoàn súng chống tăng của Sư đoàn 225, Sư đoàn 225 không trải qua chém giết xe tăng quy mô lớn, bảo tồn tương đối hoàn hảo."

Pavlov gật đầu: "Được. Nếu đã điều động quân đội, vậy cứ điều "Xoáy Nước" tới đây đi? Về cơ bản, quân của "Xoáy Nước" cũng không có tổn thất gì, bây giờ cũng đã chỉnh đốn được nửa tháng rồi."

Vương Trung: "Có thể đặt lên thuyền không? "Xoáy Nước" và T34 là một trọng tải."

Pavlov: "Tuy rằng không có cách nào xông lên bãi, nhưng sau đó có thể dùng để đối phó pháo đài của kẻ địch, "Xoáy Nước" là pháo 100mm, lượng thuốc nổ của đạn pháo đủ để phá hủy phần lớn công sự che chắn, xe tăng gì đó cũng thuận tiện tiêu diệt."

Vương Trung: "Vận lực đủ chưa?"

Pavlov: "Đủ."

"Rất tốt, cứ như vậy đi."

Benjamin thượng tá càng cao hứng: "Có thể chứng kiến thực chiến của "Xoáy Nước" sao? Thật tốt quá! Chúng tôi chặn được điện báo của Prosen, miêu tả "Xoáy Nước" vô cùng lợi hại, rốt cuộc có thể tận mắt chứng kiến."

Vương Trung vốn dĩ không để lời nói của hắn trong lòng, nghe câu này thì giật mình: "Chờ một chút! Các người đã có thể giải mã Enigma rồi sao?"

Benjamin thượng tá lúng túng: "À, cái này... Là điện báo mã số rõ của bọn họ..."

Vương Trung: "Căn cứ theo hiệp ước đồng minh hỗ trợ, tôi có quyền yêu cầu liên minh chia sẻ tình báo. Yakov, lập tức soạn thảo đơn chính thức, yêu cầu liên minh công bố thông tin liên quan đến việc giải mã Enigma."

Yakov: "Ơ kìa? Đơn này viết như thế nào? Tôi không biết cách thức!"

Vương Trung muốn đỡ trán, mẹ kiếp, nếu Vasili đã bắt đầu diễn, thượng tá Benjamin đã bị lừa đến ngớ ngẩn rồi.

Cũng may Pavlov nhận lấy gánh nặng: "Để tôi tự tay soạn thảo. Thượng tá Benjamin, các người vẫn luôn hy vọng chúng tôi phát động tiến công, chia sẻ áp lực với các người, nhưng lại không nói cho chúng tôi biết bí mật của Enigma, có phải là có chút không thích hợp hay không?"

Benjamin thượng tá: "Được rồi, chúng tôi quả thật đã giải mã được Enigma, nhưng đây là một loại mật mã phức tạp, cho dù giải mã được cũng cần một lượng lớn công tác giải mã.

"Chúng tôi tập trung một đội ngũ các nhà toán học, ngày đêm giải mã..."

Vương Trung: "Theo tôi được biết, Ant chúng ta ở các phương diện khoa học khác, quả thật có một chút chênh lệch với Liên hiệp Vương quốc, duy chỉ có toán học là chúng ta không kém."

Benjamin thượng tá lúng túng: "À, cái này..."

Vương Trung: "Như vậy đi, chúng tôi sẽ đề xuất đơn xin chính thức, xin hãy giao cho chúng tôi phương pháp giải mã Enigma một cách đầy đủ, chúng tôi tự tổ chức các nhà toán học đến giải mã."

Benjamin thượng tá: "Nói thật, đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định. Nhưng tôi nghĩ ngài Thủ tướng sẽ không từ chối, chỉ là có thể cần các người phát động một số cuộc tấn công mang tính thực chất."

Vương Trung: "Chúng tôi biết. Vậy cứ như vậy đi, Pavlov, nhớ viết đơn xin."

Benjamin thượng tá: "Chúng ta vẫn nên tiếp tục nói về ngày D sắp đến."

Vương Trung: "Được."

Benjamin thượng tá: "4 giờ sáng ngày D, đội đặc nhiệm của Sư đoàn Dù số 1 sẽ nhảy dù xuống vùng ngoại ô Mocha, kiểm soát sân bay, ngăn chặn sự yểm trợ hàng không của địch."

Pavlov tiếp lời: "Một tiếng sau, Lữ đoàn Bộ binh Hải quân 393 sẽ đổ bộ lên bãi cát phía đông Mocha, từ nơi này đổ bộ có thể trực tiếp đánh vào điểm tiếp giáp giữa cảng và khu vực trung tâm thành phố."

Vương Trung: "Sau đó quân đội của chúng ta trực tiếp xông vào cảng?"

"Đúng vậy, về cơ bản quân địch không có hải quân, cho nên chúng tôi chuẩn bị lái pháo hạm vào trong cảng, cung cấp hỏa lực yểm trợ trực tiếp." Pavlov nói xong dùng que chỉ bản đồ gõ mạnh vào cảng.

Vương Trung: "Được. Bên phía Bộ binh Hải quân đã khảo sát bãi biển rồi chứ?"

"Đã khảo sát rồi." Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 393 Aromeyev nói.

"Giao cho các anh." Vương Trung nói.

Aromeyev chào: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

(Hết chương)

Chương 288: Tập kích Mocha (Bổ sung 681)

Ngày 27 tháng 8 năm 915, tại sân bay ngoại ô Abadan, 23:30.

Trung tá Richard nhìn đồng hồ, nói với Đại tá Charlie: "Nếu quyết tâm tấn công, bây giờ nên lên máy bay rồi, nếu không lúc hạ cánh trời sẽ sáng mất, sẽ có thương vong nghiêm trọng."

Charlie thượng tá nhìn ra bên ngoài: "Họ đang đợi máy bay trinh sát gửi báo cáo tình hình thời tiết về."

Trung tá Richard: "Chúng tôi đã được huấn luyện nhảy dù trong điều kiện thời tiết xấu. Thật sự không được thì có thể cho máy bay trực tiếp hạ cánh xuống sân bay, không cần nhảy dù nữa, chúng tôi đã thảo luận về khả năng này rồi."

Charlie thượng tá vừa định trả lời, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Vị thượng tá sải bước tới trước điện thoại, nhấc ống nghe lên: "Sư đoàn Dù số 1!"

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của thượng tá Benjamin: "Rokossovsky hỏi các anh, nếu máy bay trực tiếp hạ cánh, các anh có nắm chắc chiếm được sân bay hay không?"

"Có!" Charlie thượng tá quả quyết đáp: "Chúng tôi đã từng diễn tập tình huống này. Vậy nên thời tiết khu vực mục tiêu không tốt đúng không?"

"Mây khá thấp, có thể hạ cánh, nhưng không chắc chắn có thể nhảy dù hay không."

"Nói với tướng quân, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ, chiếm lấy sân bay một cách trọn vẹn."

Chiếm lấy sân bay ngoài việc cắt đứt sự yểm trợ đường không của quân địch, còn có một mục tiêu quan trọng chính là ngăn chặn quân địch phá hủy sân bay, như vậy không quân của Carolin tự do và Ant có thể lợi dụng sân bay cung cấp yểm trợ đường không cho quân viễn chinh.

Mặc dù khả năng chiến đấu của không quân Balath không được tốt, lực lượng mặt đất của Balath có lẽ cũng không cản được cuộc tấn công của quân đội Ant, nhưng có yểm trợ đường không sẽ an toàn hơn một chút.

Sau khi nhận được sự đảm bảo của Charlie thượng tá, bên phía thượng tá Benjamin hình như đang nói chuyện với ai đó, bằng tiếng Ant.

Một lát sau, thượng tá Benjamin nói: "Xuất phát đi, Charlie thượng tá, chúc anh may mắn."

"Vâng!" Charlie thượng tá 'bốp' một tiếng đứng nghiêm, đợi bên kia cúp máy xong, liền ném ống nghe vào điện thoại, phấn khích nói: "Đi thôi! Trận đánh đầu tiên đến rồi!"

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên Sư đoàn Dù số 1 thực chiến kể từ khi thành lập, Charlie và đồng đội gánh vác trách nhiệm tích lũy kinh nghiệm cho Chiến dịch Ngọn đuốc quan trọng hơn nhiều sẽ diễn ra sau đó vài tháng.

Trung tá Richard hỏi: "Nhảy dù? Hay là máy bay vận tải trực tiếp hạ cánh xuống sân bay?"

"Máy bay vận tải hạ cánh trực tiếp, hi vọng đám phi công Ant lái máy bay vận tải không phải đang khoác lác với chúng ta."

Trung tá Richard nhún vai: "Cho dù có khoác lác, chỉ cần cho bọn họ một chút Vodka là được rồi, sau khi uống Vodka xong, có khi bọn họ dám hạ cánh xuống cả giường của Prosen hoàng đế!"

Charlie thượng tá cười ha ha, cầm mũ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô: "Lên máy bay! Tất cả mọi người, lên máy bay! Áp dụng phương án B! Phương án B!"

————

Rạng sáng ngày 28 tháng 8, ngày D, tại cảng Abadan.

Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ trên bầu trời, liền ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy đèn hiệu của những chiếc máy bay vận tải giống như một đàn đom đóm bay qua bầu trời.

"Lính dù xuất phát rồi." Vương Trung nói.

Pavlov: "Chúc họ may mắn. Cũng chúc tất cả chúng ta đều may mắn."

"Chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu." Vương Trung lẩm bẩm, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía con tàu chở hàng của Bộ Tư lệnh quân viễn chinh.

Lữ đoàn Bộ binh Hải quân 393 và nhóm quân đổ bộ đầu tiên đã xuất phát từ ngày hôm trước, Bộ Tư lệnh quân viễn chinh và nhóm quân thứ hai hiện tại đang lên tàu.

Vương Trung men theo cầu thang dây leo lên boong tàu, vừa lúc nhìn thấy Popov đang nôn ọe, liền nói: "Sao chút rung lắc thế này mà ông đã bắt đầu nôn rồi?"

Vùng biển nội địa thực chất chỉ là một cái hồ lớn hơn một chút, sóng ở đây không lớn bằng sóng biển, những người như Vương Trung căn bản sẽ không bị say sóng.

Popov lấy khăn tay ra lau miệng: "Thể chất con người không thể đánh đồng, xem ra đời này tôi không thể gia nhập hải quân làm cha xứ trên tàu chiến được rồi."

Vương Trung: "Hay là ông đi nằm một lát đi, có thể sẽ dễ chịu hơn một chút. Tàu còn chưa chạy, đợi lát nữa tàu chạy ông sẽ còn mệt hơn."

Lúc này Pavlov cũng đi lên, vừa nhìn thấy tình trạng của Popov, liền nhíu mày: "Ông đã bắt đầu say sóng rồi à?"

Popov: "Vừa rồi ngài tướng quân đã nói câu này rồi đấy, anh đổi từ khác đi."

Pavlov thực sự suy nghĩ mấy giây, rồi nói: "Hay là ông uống chút Vodka?"

Không phải chứ, say sóng cũng dùng Vodka chữa sao?

Popov: "Thôi đi! Nhưng mà, có lẽ uống một chút Vodka sẽ tốt hơn một chút."

Không, tôi thấy ông rõ ràng là thèm Vodka!

Pavlov lấy từ trong túi ra một chiếc bình rượu dẹt, vặn nắp đưa cho Popov.

Ngay khi nắp bình mở ra, Vương Trung đã ngửi thấy mùi Vodka nồng nặc, liền trêu chọc: "Lần đầu tiên tôi biết anh lại mang theo rượu bên người đấy."

Pavlov: "Người Ant mang theo một bình rượu bên người là chuyện rất bình thường. Nào, ông bạn, uống đi, uống xong ông sẽ không phân biệt được là tàu đang lắc hay là mình đang lắc nữa."

Popov nhận lấy chiếc bình rượu dẹt, ngửa cổ ừng ực ừng ực uống cạn sạch rượu bên trong.

"Cảm ơn, bây giờ tôi thấy dễ chịu hơn nhiều rồi." Popov nói.

Thế mà lại thực sự hữu dụng sao!

Vương Trung quyết định không thắc mắc những điều này nữa, bèn đi thẳng vào vấn đề chính: "Trung tâm chỉ huy khi nào có thể bắt đầu hoạt động?"

"Dựng xong đài phát thanh là có thể hoạt động rồi." Pavlov nói, "Chỉ cần vài phút nữa thôi. Nhưng mà bây giờ cũng không chỉ huy được gì đúng không? Lính dù đã xuất phát rồi, ông còn có thể gọi họ dừng lại hay sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Không thể."

————

3 giờ 30 phút sáng ngày 28, trên vùng biển cách Mocha 23 km về phía bắc, hạm đội đổ bộ của Ant.

Chuẩn tướng Hải quân Aromeyev nghe thấy tiếng động cơ liền lập tức ngẩng đầu lên, nhưng đám mây dày đặc khiến hắn chẳng nhìn thấy gì.

Lúc này, rất nhiều lính bộ binh hải quân nghe thấy tiếng động cơ cũng từ trong khoang tàu đi ra, nhìn lên bầu trời.

"Chết tiệt, chẳng nhìn thấy gì cả."

Aromeyev hét lớn: "Thôi nào! Đừng nhìn nữa! Lính dù sẽ hoàn thành nhiệm vụ của họ! Bây giờ các anh mau tranh thủ thời gian viết thư tuyệt mệnh đi, nếu buồn ngủ thì tranh thủ chợp mắt một lát!"

Vừa dứt lời, đám thủy thủ đã từ trong khoang tàu chạy ra, bắt đầu thao tác cần cẩu trên boong tàu.

Aromeyev kéo một thủy thủ lại hỏi: "Chuyện gì vậy? Bắt đầu thả xuồng đổ bộ rồi sao?"

"Không, chúng tôi phải thả xuồng đổ bộ xuống trước, sau đó mới đến lượt các anh! Đừng vội!" Thủy thủ nói xong vỗ vỗ vai Aromeyev - có lẽ là không nhìn thấy quân hàm Chuẩn tướng của Aromeyev.

Aromeyev cũng không để ý, mà quay sang hét lớn với đám lính bộ binh hải quân: "Được rồi, đừng chắn đường các thủy thủ thả xuồng nữa, tản ra khỏi mạn tàu!"

————

Chiếc máy bay dẫn đường của đội đặc nhiệm thuộc Sư đoàn Dù số 1 của Liên hiệp Vương quốc.

Charlie thượng tá thò đầu vào buồng lái: "Thế nào rồi, có thể hạ cánh chưa?"

Cơ trưởng nói bằng tiếng Anh pha lẫn giọng Ant rất nặng: "Tất nhiên là có thể, chúng ta vẫn chưa xé rách mặt với Balath, nên vừa rồi tôi đã liên lạc với họ, họ sẽ bật đèn để giúp chúng ta hạ cánh!"

Charlie thượng tá: "Thật sao?"

"Đúng vậy, nên sau khi chúng ta hạ cánh, việc đầu tiên là phải kiểm soát hệ thống đèn, đảm bảo sân bay luôn sáng đèn. Trời còn khoảng một tiếng nữa mới sáng, chúng ta cần ánh đèn." Cơ trưởng nói.

Charlie thượng tá vừa định trả lời, thì nhìn thấy phi công phụ đang loay hoay với khẩu PPSh-41, bèn hỏi: "Anh đang làm gì với khẩu PPSh-41 vậy?"

Cơ trưởng: "Sau khi hạ cánh chúng tôi cũng không có việc gì khác để làm, hơn nữa các máy bay khác cũng cần hạ cánh, chúng tôi cũng không thể chiếm dụng đường băng, nên là sẽ xuống hỗ trợ hỏa lực cho các anh."

Vừa nói xong, phi công phụ đã 'cạch' một tiếng kéo khóa nòng, lên đạn cho khẩu PPSh-41.

Charlie thượng tá có chút lúng túng: "Hai anh tự bảo vệ mình là được rồi, chúng tôi có thể giải quyết."

"Anh chắc chứ?" Cơ trưởng hỏi, có vẻ như rất không muốn nhận được câu trả lời chắc chắn từ Charlie thượng tá.

Vị thượng tá gật đầu: "Tôi chắc chắn, chúng tôi không cần giúp đỡ."

Cơ trưởng và phi công phụ đều lộ vẻ thất vọng.

Lúc này, đồng hồ báo thức bên phía phi công phụ vang lên.

Charlie thượng tá trợn tròn mắt, nhìn phi công phụ lấy từ dưới ghế ngồi ra một chiếc đồng hồ báo thức, bấm nút dừng, tiếng chuông im bặt. Sau đó, phi công phụ nói với cơ trưởng: "Đã đến lúc hạ cánh rồi."

Cơ trưởng đẩy nhẹ cần điều khiển, máy bay lao xuống, chui vào trong lớp mây dày đặc.

Mười mấy giây sau, đột nhiên lớp mây bị bỏ lại phía sau, mọi thứ trở nên sáng tỏ, ngay cả Charlie thượng tá cũng có thể nhìn thấy ánh đèn của sân bay.

Charlie thượng tá: "Chúa ơi, không ngờ cách này lại hiệu quả thật, đây là ý tưởng của anh sao?"

Cơ trưởng lắc đầu: "Không, làm sao tôi có thể nghĩ ra ý tưởng này được, đây là do Rokossovsky tướng quân đề xuất. Ông ấy là chuyên gia về chiến thuật nghi binh của chúng tôi đấy!"

Đang nói chuyện, bánh đáp máy bay đã đập mạnh xuống đường băng, toàn bộ máy bay rung lắc dữ dội, như thể sắp vỡ tan thành từng mảnh.

Charlie thượng tá bất đắc dĩ phải nắm chặt tay vịn phía trên cửa buồng lái.

Cuối cùng, sự rung lắc cũng kết thúc, phi công Ant đánh lái, cho máy bay trượt sang một bên.
"Địch nhân không kịp phản ứng!" Hắn ta hô: "Bảo người của anh mau xuống dưới, nếu không đợi lát nữa địch nhân kịp phản ứng sẽ bắt đầu bắn phá, vỏ ngoài của máy bay không ngăn được súng máy hạng nặng!"

Charlie thượng tá xoay người, một cước đá văng cửa khoang, hô với bộ hạ: "Nhanh! Giống như lúc huấn luyện! Rơi xuống đất nhớ giảm xóc, xuất phát!"

Người hạ sĩ ngồi cạnh cửa giữ chặt mũ beret, trước tiên ném trang bị trên người xuống, mình mang theo một khẩu súng tiểu liên Sten và đạn dược tùy thân nhảy xuống.

Charlie thượng tá cũng không nhìn người nhảy xuống thế nào, tiếp tục thúc giục: "Nhanh nhanh!"

Cho đến lúc này bên ngoài còn chưa có tiếng súng.

Sau khi người lính thứ năm nhảy xuống, phi công hô: "Đừng nhảy nữa, kẻ địch căn bản không phát hiện ra điều bất thường, tôi trực tiếp trượt đến trước mặt đài chỉ huy, mọi người xuống chiếm lấy nó đi!"

Charlie kéo lại người lính muốn tiếp tục nhảy xuống: "Chờ một chút, hình như tình hình có biến."

Lúc này có người lính ghé vào cửa sổ khoang máy bay hô: "Nhanh nhìn, máy bay số hai cũng hạ xuống, kẻ địch căn bản không phát hiện có gì không ổn!"

Lúc này tốc độ của máy bay chỉ huy đã giảm xuống rất thấp, đang chậm rãi trượt về phía đài chỉ huy sân bay.

Hai tên lính canh rốt cuộc cảm thấy không đúng, bắt đầu hô to về phía này.

Charlie thượng tá quyết định thật nhanh, chính mình cầm súng lục nhảy xuống trước, lăn một vòng trên mặt đất rồi thuận thế đứng lên, sải bước đi về phía trạm gác.

Chiếc máy bay trượt chậm theo sau hắn, không ngừng có lính dù từ trong cửa khoang mở ra nhảy ra.

Hai lính canh làm sao từng gặp qua tình thế này, đều ngây người, nhìn Charlie thượng tá đi tới trước mặt bọn họ, thậm chí không muốn lên đạn cho khẩu súng máy trên trạm gác.

Charlie thượng tá: "Chúng tôi là đoàn huấn luyện viên Liên Hiệp Vương Quốc, được lệnh đến cung cấp huấn luyện cho các anh."

Lính canh A: "À, chúng tôi chưa từng nghe nói có giáo quan nào muốn đến Liên Hiệp Vương Quốc."

Lính canh B: "Chỗ chúng tôi còn có huấn luyện viên về hưu của Prosen, có khi nào họ đánh nhau không?"

Lúc này hai lính dù Liên Hiệp Vương Quốc đột nhiên xuất hiện, súng tiểu liên chĩa thẳng vào tim hai người.

"Đừng nói chuyện! Bỏ súng xuống, tha chết!" Lính dù dùng tiếng Balath bập bẹ hô lên - hiển nhiên đây là từ quyển sổ tay học được từ việc ôn tập trước đó.

(Hết chương)

Chương 289: Tiếng súng bình minh

Việc tiếp quản sân bay diễn ra rất thuận lợi.

Ít nhất là trước khi John trung sĩ xông vào một tòa ký túc xá bình thường thì là như vậy.

John trung sĩ cầm khẩu súng tiểu liên Sten, một cước đá văng cửa ký túc xá, xông vào hành lang.

Hắn nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục không quân Prosen, lúc ấy liền ngây người.

Đối phương cũng ngây người.

Bởi vì lúc này không có giao tranh, người Prosen dùng tiếng Anh bập bẹ nói: "Muốn vào đây phải được cho phép!"

John trung sĩ nâng súng tiểu liên lên quét qua, tuy rằng độ chính xác của súng tiểu liên Sten khá tệ, nhưng khoảng cách này với mật độ hỏa lực này, độ chính xác đã không còn quan trọng nữa.

Người Prosen trúng bốn phát liên tiếp, cả người đập vào tường, đứng im vài giây trên tường mới bắt đầu trượt xuống dưới.

John trung sĩ không chần chừ, trực tiếp ném một quả lựu đạn vào phòng trực ban bên cạnh.

Tên lính canh vừa lúc mở cửa đi ra, nhìn thấy quả lựu đạn bay qua đỉnh đầu mình, hai mắt trợn trừng.

Ngay sau đó, quả lựu đạn nổ tung, tên lính canh Prosen bị nổ bay ra khỏi phòng trực ban, đầu đập vỡ cửa sổ đối diện đang mở hé, ngất xỉu.

John trung sĩ bắn thêm một phát vào thi thể tên lính canh, đang định cầm lựu đạn ném nổ căn phòng thứ hai thì nhìn thấy phía trước, từ cánh cửa thứ tư có một khẩu súng tiểu liên MP đang chĩa ra.

Xạ thủ không thò đầu ra, cứ như vậy bắn loạn xạ.

John trung sĩ né nhanh, chỉ có mũ beret bị bắn bay, viên đạn bắn vào khung cửa chính.

Trung sĩ lấy ra quả lựu đạn mới, rút chốt an toàn, vung tay ném vào trong hành lang.

Trong tiếng súng tiểu liên bắn phá có thể nghe thấy tiếng lựu đạn nảy trên mặt đất.

Sau vụ nổ, khẩu súng tiểu liên liền im bặt.

Lúc này, trung đội trưởng của John trung sĩ xuất hiện từ trong bóng tối: "Chuyện gì vậy?"

Trung sĩ vừa thay băng đạn cho khẩu súng tiểu liên Sten, vừa hô: "Người Prosen! Trong tòa nhà này toàn là người Prosen! Bọn khốn ở cục tình báo lại làm sai rồi!"

Lực lượng đặc nhiệm Commando chuyên thực hiện các nhiệm vụ đặc biệt thường xuyên "ca ngợi" sự hỗ trợ tình báo của Cục Tình báo Quân đội, hơn nữa còn công khai "tán dương" trên báo chí, cho nên loại lực lượng đặc biệt như Quỷ đỏ này tin tưởng vào Cục Tình báo Quân đội cũng giống như quân đội Prosen tin tưởng vào lực lượng không quân Prosen vậy.

Trung đội trưởng vừa nghe thấy có người Prosen, lập tức nói với người lính liên lạc: "Bộ đàm!"

Ngay sau đó, chiếc bộ đàm to như cục gạch được nhét vào tay anh ta.

"Charlie Charlie, chúng tôi phát hiện một ký túc xá toàn người Prosen!"

Anh ta vừa nói, cửa sổ tầng hai ký túc xá đột nhiên mở toang, khẩu súng máy MG34 bên trong điên cuồng bắn ra.

Trung đội trưởng: "Nghe tiếng kìa! Khẩu Bren của chúng ta không thể nào bắn ra tiếng động như vậy được!"

Vừa dứt lời, một người lính dù đội mũ beret đỏ hai tay kéo ra, dùng sức ném một quả lựu đạn vào trong cửa sổ tầng hai.

Người ném lựu đạn lập tức nằm xuống.

Ngay sau đó, cửa sổ tầng hai phát nổ, khẩu súng máy cũng im bặt.

Trung đội trưởng cầm bộ đàm hỏi: "Rốt cuộc kẻ địch có bao nhiêu người? Tôi phải biết số lượng của chúng thì mới có thể quyết định điều bao nhiêu quân tiếp viện cho mọi người."

Trung đội trưởng: "Tôi không biết! Trung đội của tôi còn ở bên ngoài—"

Lúc này anh ta nhìn thấy một quả bom khói được ném từ tầng hai xuống tầng một, làn khói trắng lập tức tỏa ra.

Ngay sau đó, có người xông ra từ cửa ra vào tầng một.

John trung sĩ giơ súng bắn, lập tức có mấy bóng người ngã xuống.

Ngay sau đó, binh lính Prosen xông ra khỏi làn khói, hung hăng lao về phía trung đội trưởng đang cầm bộ đàm.

Trung đội trưởng vẫn rất bình tĩnh đếm số lượng của bọn chúng, báo cáo: "Ít nhất 8 tên địch!"

Đúng là ít nhất 8 tên, bởi vì những người xông về phía trung đội trưởng cũng chỉ có 8 tên.

Lúc này, tiếng súng máy Bren vang lên.

Xạ thủ súng máy đặt giá hai chân lên nắp cap của chiếc xe tải đang đỗ ở cửa ký túc xá, bắn về phía cửa ra vào, hỏa lực bao phủ những tên địch đang xông về phía trung đội trưởng.

Tám tên phía trước còn chưa ngã xuống, thì càng nhiều bom khói được ném ra.

Lính Prosen vừa hô vang "Vì đế chế", "Vì Asgard", vừa mượn làn khói xông ra, lao về phía những chiếc mũ beret đỏ.

Trung đội trưởng vẫn đang bình tĩnh báo cáo: "Kẻ địch đang phản công, làn khói đã cản trở chúng tôi, không thể phát huy ưu thế hỏa lực!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tên lính Prosen xông ra khỏi làn khói, vậy mà lại ở ngay trước mặt trung đội trưởng!

Trung đội trưởng vung chiếc bộ đàm trong tay lên, cho tên lính này một cú trời giáng, đánh hắn bay ngược trở lại làn khói.

"Này!" Anh ta rụt tay lại, gào lên với chiếc bộ đàm: "Tình hình nguy cấp, chúng tôi cần tiếp viện! Chúng tôi cần tiếp viện!"

Kết quả là gọi nửa ngày mà chiếc bộ đàm vẫn không có tiếng trả lời, ngay cả tiếng nhiễu sóng điện tĩnh lúc trước cũng không còn.

Trung đội trưởng lùi ra xa, nhìn chiếc bộ đàm, lúc này người lính liên lạc nói: "Có lẽ là bị ngài đập hỏng rồi."

Trung đội trưởng mắng: "Cho nên nói đồ do bọn người mới ở đại lục sản xuất ra liền là không đáng tin cậy! Nếu là bộ đàm do chính quốc chúng ta sản xuất, cho dù có dùng nó đập chết mười tên Prosen thì nó vẫn hoạt động bình thường!

"Thôi bỏ đi, cậu mau phái người đến chỗ máy bay chỉ huy báo cáo, chúng tôi phát hiện binh lính tinh nhuệ của Prosen!"

Lúc này, một cơn gió lớn thổi tới, làn khói lập tức bị thổi tan đi rất nhiều. Trung đội trưởng phát hiện trận cận chiến đã gần kết thúc, hơn mười "Quỷ đỏ" đã đánh bại hơn hai mươi tên lính quân đội Prosen, giành được toàn thắng.

John trung sĩ, người đầu tiên nổ súng, hô lớn: "Kẻ địch rút vào trong tòa nhà rồi! Giờ phải làm sao?"

Trung đội trưởng nhìn tòa nhà trước mặt, cảm thấy nếu muốn thanh lý toàn bộ tòa nhà thì có thể sẽ không đủ thời gian, bèn nói: "Mang thuốc nổ đến đây! Chúng ta cho nổ tung tòa nhà này! Tên nào học chuyên ngành kiến trúc đâu rồi? Gọi hắn đến đây chỉ huy việc đặt thuốc nổ!"

————

"Alo? Alo? Nói chuyện đi!" Tại sở chỉ huy đội đặc nhiệm sư đoàn dù số 1, Charlie thượng tá gào lên với chiếc bộ đàm một hồi lâu, cuối cùng cũng tin rằng chiếc bộ đàm của trung đội 1 đã hỏng.

Anh ta quay đầu nói với Richard trung tá, người phụ tá của mình: "Sân bay có người của Prosen! Hơn nữa còn có cả súng máy! Bọn khốn kiếp ở Cục Tình báo Quân đội lại lừa chúng ta!"

Richard trung tá: "Chuyện gì đã xảy ra vậy? Prosen đã tham chiến rồi sao? Trước khi đến, tôi đã xem qua bản báo cáo tình hình, Balath vẫn đang duy trì mối quan hệ mập mờ với Prosen mà."

Charlie thượng tá: "Tôi cũng không biết. Nhưng điều này có thể giải thích vì sao vị quốc vương của Balath lại càng ngày càng to gan lớn mật như vậy! Thì ra là có Prosen chống lưng. Bất kể, cho dù Prosen có một tiểu đoàn, thậm chí là một trung đoàn ở sân bay, chúng ta vẫn có thể giải quyết được!"

Vừa dứt lời, khu ký túc xá vốn đang vang lên tiếng súng dữ dội bỗng nhiên bùng lên một quả cầu lửa màu đỏ cam, tiếng nổ vang lên sau đó ít lâu.

Tiếp theo là một lượng lớn khói bụi.

Richard trung tá: "Bọn họ cho nổ tung tòa nhà mà kẻ địch trấn giữ sao?"

Charlie thượng tá: "Rất có thể còn có quân đội khác của Prosen, bảo mọi người nâng cao cảnh giác—"

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu đang khởi động động cơ, trượt ra khỏi bãi đáp.

Vị thượng tá chỉ vào chiếc máy bay chiến đấu, hô to: "Nhanh lên! Chặn nó lại! Máy bay vận tải vẫn đang hạ cánh, nó có thể sẽ va vào máy bay vận tải!"

Chiếc máy bay chiến đấu bắt đầu tăng tốc.

Một chiếc mô tô ba bánh xuất hiện, người lính dù lái xe vặn ga, chiếc mô tô lao về phía máy bay như bay.

Người lính dù ngồi trong thùng xe tháo mũ xuống, cài vào thắt lưng, một chân đạp lên ghế ngồi trong thùng xe, một chân đạp lên mép thùng xe, hoàn toàn dựa vào thể lực phi thường để giữ thăng bằng.

Khi chiếc mô tô lao đến bên cạnh máy bay, anh ta nhảy lên thật cao, đáp xuống cánh máy bay!

Trọng lượng của anh ta khiến chiếc máy bay lắc lư dữ dội.

Phi công quay đầu lại, khi nhìn thấy anh ta thì vô cùng kinh hãi, sau đó mở cửa sổ định dùng súng lục bắn, kết quả người lính dù lại nhảy lên một lần nữa, rơi vào trong buồng lái, một quyền đánh ngất phi công.

Ngay sau đó, người lính dù đạp ga hết cỡ, sau đó ấn nút phanh bánh xe hạ cánh.

Chiếc máy bay giảm tốc độ đột ngột, sau đó do quán tính, toàn bộ phần đuôi máy bay bị chổng lên, cắm xuống đường băng sân bay.

Charlie thượng tá: "Đẩy chiếc máy bay ra! Máy bay vận tải hạ cánh chưa chắc đã nhìn thấy thứ này trên đường băng!"

Vừa dứt lời, một chiếc máy bay vận tải liền rời khỏi đường băng, chạy dọc theo đường băng về phía bãi đáp.

Charlie thượng tá vội vàng cầm lấy bộ đàm: "Chúa ơi, bất kỳ ai cũng được, mau đi đẩy chiếc máy bay chiến đấu kia ra! Đẩy chiếc máy bay chiến đấu kia ra khỏi đường băng!"

Không biết có phải đã nghe thấy mệnh lệnh của vị thượng tá hay không, bảy, tám người lính dù chạy ra từ chỗ ngoặt, chiếc mô tô vừa mới chở hết lính dù của chiếc máy bay chiến đấu bị chặn cũng đến nơi.

Mọi người hợp sức kéo đuôi máy bay xuống đất, đặt toàn bộ chiếc máy bay nằm ngang trở lại. Sau đó, họ nhả phanh bánh xe, đẩy chiếc máy bay sang một bên.

Chiếc máy bay vận tải đang chạy dọc theo đường băng, hoàn toàn không hề hay biết về chiếc máy bay chiến đấu trên đường băng.

Một người lính dù cầm dây thừng chạy đến, buộc vào giữa bánh xe của chiếc máy bay chiến đấu và chiếc mô tô.

Vì vậy, dưới sự trợ giúp của chiếc mô tô, chiếc máy bay chiến đấu cuối cùng cũng được đẩy ra khỏi đường băng, văng vào bãi cỏ.

Những người lính mệt mỏi đều ngồi phịch xuống đất, nhìn chiếc máy bay vận tải lướt qua trước mặt.

Charlie thượng tá thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, người lính liên lạc bước đến nói: "Máy vô tuyến điện đã chuẩn bị xong, có gửi mật mã không ạ?"

"Gửi mật mã!" Vị thượng tá nói, "Không chỉ gửi mật mã, hãy báo cho bộ chỉ huy quân viễn chinh biết người của Prosen đã đến! Hiện tại vẫn chưa rõ đã có bao nhiêu người Prosen vào Balath, nhưng tốt nhất là nên nhắc nhở lực lượng đổ bộ, để họ cẩn thận."

"Vâng!"

————

Trên mặt biển phía bắc Mocha, hạm đội đổ bộ.

Những người lính hải quân đang leo xuống thuyền dọc theo lưới dây thừng, bước vào boong tàu đổ bộ.

Tàu đổ bộ chở đầy lính hải quân khởi động động cơ, rời khỏi hạm đội, gia nhập vào đội tàu đổ bộ đang di chuyển vòng tròn.

Trên tàu đổ bộ số 001, Aromeyev đang nói với những người lính: "Kẻ địch không có công sự phòng thủ bờ biển quy mô lớn, nhưng vẫn phải cẩn thận hỏa lực súng máy, sau khi tàu đổ bộ lao lên bãi biển, mọi người phải nhanh chóng rời khỏi boong tàu! Không được cho kẻ địch thời gian tập trung hỏa lực!

"Chúng ta đã trải qua rất nhiều lần huấn luyện, cứ làm theo như lúc huấn luyện là được! Trong vòng 30 giây, nhất định phải rời khỏi tàu đổ bộ!"

Lúc này, Aromeyev nhìn thấy có người lấy ra một bình rượu dẹt, uống một ngụm lớn, liền mắng: "Đừng có uống rượu! Lát nữa có thể mọi người sẽ phải bơi! Uống say sẽ bị chết đuối đấy! Tôi không thể mang theo một đám xác chết trôi nổi đi chiếm đóng bãi biển!"

Người lính uống rượu kia lộ vẻ mặt áy náy: "Xin lỗi, tôi... Tôi không cố ý!"

"Cậu chỉ là hơi căng thẳng, cộng thêm việc vị cha tuyên úy không có mặt trên con tàu này." Aromeyev nói, "Không sao, cậu là người đầu tiên mắc lỗi này, tôi sẽ coi như không thấy. Người thứ hai sẽ không được may mắn như vậy đâu, tôi sẽ báo cáo lại cho cha tuyên úy."

Đúng lúc này, người hạ sĩ hải quân lái tàu hô to: "Bên kia tàu chỉ huy có hiệu lệnh! Chúng ta phải lập đội hình, chuẩn bị tiến lên!"

"Rõ!" Aromeyev đáp lại.

Tiếng động cơ của tàu đổ bộ đột nhiên tăng vọt, boong tàu nghiêng rõ rệt.

Mặc dù vùng biển nội địa không có sóng lớn, nhưng vẫn có những con sóng đánh vào boong tàu, nước bắn tung tóe lên người Aromeyev.

Rất nhanh, những chiếc tàu đổ bộ xếp thành đội hình đã vượt qua khu trục hạm phụ trách yểm trợ hỏa lực.

Trên đài chỉ huy của khu trục hạm, đèn hiệu liên tục nhấp nháy.

Hầu hết lính thủy đánh bộ đều là học sinh trung học, có người biết giải mã Morse, trực tiếp đọc to tín hiệu đèn: "Chúc các bạn ra trận thắng lợi, chiến đấu dũng cảm. Chiếc khu trục hạm đang chúc chúng ta chiến đấu dũng cảm!"

Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về phía khu trục hạm.

Aromeyev cũng vậy.

(Hết chương)

Chương 290: Phòng tuyến bằng cát

30 phút sau, tàu đổ bộ lao lên bãi biển.

"Chuẩn bị!" Người lái tàu hải quân vừa điên cuồng xoay bánh lái để hạ cửa khoang tàu, vừa hét lớn.

Mặc dù là lính kỳ cựu, nhưng Aromeyev vẫn cảm thấy căng thẳng. Trong đầu hắn không tự chủ được hiện ra tình huống xấu nhất: Cửa khoang vừa mở lưới súng máy của kẻ địch đã quét tới, đánh chết toàn bộ người trên tàu đổ bộ.

Loại tưởng tượng sinh động như thế, phảng phất như thật sự đã từng xảy ra.

Lúc này, người lái tàu hải quân bắt đầu thổi còi.

Điều này có nghĩa là cửa khoang tàu đổ bộ đã được hạ xuống hoàn toàn.

Binh sĩ xung quanh Aromeyev đồng loạt hô vang: "Ura!"

Bọn họ vây quanh Aromeyev, lao xuống tàu đổ bộ, sau đó nhanh chóng tản ra, tất cả đều giống như trong lúc huấn luyện vậy ——

Aromeyev không khỏi lấy làm lạ: "Hỏa lực bãi biển của kẻ địch đâu?"

Hắn dừng lại, quan sát xung quanh, phát hiện bãi cát dưới ánh sáng trắng của bình minh, không hề có điểm hỏa lực nào đang khai hỏa, cũng không có xe tăng, xe bọc thép hay chướng ngại vật chống tăng nào để ngăn chặn cuộc đổ bộ.

Một đám người Balath lưng đeo sọt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn những "Tử Thần Đen" đang ồ ạt xông lên bờ cát.

Aromeyev rốt cuộc cũng kịp phản ứng, bãi cát này căn bản không phải là bãi cát mà lúc trước hắn từng tới gần để trinh sát! Bọn họ đã đổ bộ nhầm chỗ rồi!

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo Lữ đoàn vừa chạy tới vừa lớn tiếng hỏi: "Này! Chuẩn tướng, có phải là chúng ta đổ bộ nhầm chỗ rồi không?"

Aromeyev ngồi xổm xuống, lấy bản đồ chống nước trải rộng ra trên mặt đất, lại lấy ra một chiếc la bàn nhỏ bằng móng tay, vừa nhìn la bàn vừa nghiên cứu bản đồ.

Vị tu sĩ cầu nguyện chạy tới, thở hổn hển hỏi: "Thế nào... Có phải chúng ta đã đổ bộ nhầm chỗ rồi không?"

Aromeyev: "Phải, tôi cho rằng chúng ta đã đổ bộ lệch về phía tây hai cây số so với địa điểm dự kiến."

Chưa đợi vị tu sĩ trả lời, một người lính bỗng hô lớn: "Mau nhìn, tàu đổ bộ chạy mất rồi!"

Mọi người cùng quay đầu lại, phát hiện những chiếc tàu đổ bộ vừa đưa bọn họ vào bờ đã bắt đầu rút lui.

Lính thủy đánh bộ ở gần mép nước vừa vẫy mũ vừa đuổi theo: "Này! Các anh có phải đưa chúng tôi đến nhầm chỗ rồi không! Quay lại mau!"

Aromeyev lắc đầu: "Không, bọn họ sẽ không quay lại đâu, bọn họ còn phải đi đón đợt đổ bộ thứ hai. Chúng ta phải nhanh chóng hành động ——"

Lời còn chưa nói hết, từ phía đông đã vang lên tiếng súng pháo.

Vị tu sĩ cầu nguyện: "Nghe giống như tiếng súng từ khu vực bãi biển mà chúng ta dự kiến đổ bộ? Nhưng tất cả chúng ta đều đang ở đây mà."

Aromeyev vỗ đùi cái bốp: "Pháo chống tăng! Số pháo chống tăng mà tướng quân trang bị cho chúng ta đang ở bãi biển kia! Nhanh! Tất cả tập hợp, chúng ta sẽ hành quân thần tốc đến đó, tập kích vào sườn trận địa của kẻ địch, giải cứu đồng đội! Nếu như kẻ địch tổ chức phản công bằng xe tăng, chúng ta sẽ cần đến những khẩu pháo chống tăng đó!

"Nhanh! Toàn thể tập hợp, nhanh lên!"

————

Mocha, địa điểm đổ bộ dự kiến.

Karamazov cúi đầu, núp sau thân xe mỏng manh của khẩu pháo ZIS-30, lớn tiếng thúc giục: "Nhanh tay lên, lắp đạn vào cho tôi!"

Khẩu pháo ZIS-30 này căn bản chẳng có lấy một mảnh giáp, vậy mà lúc này đây, khi phải đối mặt với hỏa lực của kẻ địch, thân hình yếu ớt của nó bỗng trở nên đáng tin cậy một cách khó hiểu —— hay là do kẻ địch không có súng máy hạng nặng?

Đã có vài viên đạn súng máy găm vào tấm chắn thép trước mặt Karamazov, thân xe cũng bị bắn trúng loang lổ, nhưng hắn vẫn bình an vô sự!

Karamazov thậm chí còn nghi ngờ, kẻ địch căn bản không có súng máy hạng nặng, vậy thì hôm nay hắn có thể ung dung dùng khẩu ZIS-30 này như xe tăng hạng nhẹ "Xoáy Nước" được rồi!

Hắn cảm giác như đang nhìn thấy Huân chương Sao vàng đang vẫy gọi mình, vì vậy càng thêm hối thúc: "Đạn pháo! Mau đưa đạn pháo cho tôi!"

Cuối cùng, pháo thủ cũng mang đạn pháo tới: "Bị ướt một chút, anh xem có bắn được không nhé!"

"Đưa đây!" Karamazov nhận lấy quả đạn pháo nhét vào nòng pháo, hai mắt dán chặt vào kính ngắm, tay nhanh chóng điều chỉnh thước ngắm và bệ pháo —— ZIS-30 là loại pháo hết sức đơn giản, mọi thứ từ chỉnh góc đến xoay nòng đều phải làm bằng tay.

Mục tiêu mà Karamazov lựa chọn là một ụ súng máy được gia cố bằng bao cát, họng súng máy của quân Balath đang nhả đạn liên hồi từ sau ụ súng.

Khóa chặt mục tiêu, Karamazov giật mạnh dây cò, nòng pháo ZIS-30 phun ra một luồng lửa.

Ngay lập tức, một đám khói bụi bốc lên mù mịt từ ụ súng máy, hỏa lực của súng máy cũng im bặt.

Karamazov reo lên: "Cho chúng mày biết tay! Nhanh, lắp đạn!"

Vừa dứt lời, tiếng súng máy lại tiếp tục vang lên.

Khói bụi do vụ nổ cũng dần tan đi, lúc này có thể thấy rõ chiếc mũ sắt của tên xạ thủ đã bị bắn bay, đầu hắn bê bết máu, hai mắt bị máu phủ kín, không biết còn nhìn thấy gì nữa hay không.

Thế nhưng, hắn vẫn đang cố bắn trả.

Karamazov: "Lắp đạn! Không còn đạn nổ mạnh hơn sao?"

Lính nạp đạn: "Anh có nhớ pháo của chúng ta chỉ là pháo 57 ly không? Đạn nổ chỉ có uy lực đến thế thôi! Ít nhất cũng mạnh hơn đạn nổ của pháo 45 ly rồi, thế là tốt lắm rồi!"

"Khoan đã!" Karamazov ngăn tay lính nạp đạn đang định nhét một quả đạn nổ khác vào nòng pháo, "Lắp đạn xuyên giáp! Trước khi xung trận, tướng quân có nói, sĩ khí quân địch đang rất thấp, ý chí chiến đấu yếu ớt, biết đâu đạn xuyên giáp lại có tác dụng bất ngờ!"

Lính nạp đạn ngơ ngác: "Tác dụng bất ngờ gì ạ?"

"Cậu cứ mang tới đây là được!"

Lính nạp đạn bán tín bán nghi đặt quả đạn nổ xuống, lấy một quả đạn xuyên giáp nhét vào nòng pháo: "Xong rồi!"

Karamazov vừa ngắm bắn, vừa đưa lưỡi liếm môi.

Hắn nhắm vào ụ súng máy vừa rồi không thể tiêu diệt nổi bằng đạn nổ, sau đó giật mạnh dây cò.

Viên đạn xuyên giáp xuyên thủng ụ súng máy, găm thẳng vào người tên xạ thủ.

Ngay sau đó, nội tạng của tên xạ thủ bắn tung ra phía sau, tạo thành một hình rẻ quạt, trên người hắn xuất hiện một lỗ thủng to tướng, đủ để thò cả đầu qua.

Tên lính phụ trách tiếp đạn cho hắn bị máu me bắn đầy mặt, trừng mắt nhìn lỗ thủng trên người đồng đội, há hốc mồm định hét lên, nhưng lại không thể phát ra tiếng nào —— có lẽ do quá hoảng sợ khiến các cơ điều khiển thanh quản bị co cứng.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ như người bị xì hơi, rồi co cẳng bỏ chạy.

Nhìn thấy tất cả những chuyện này qua kính ngắm, Karamazov hét lớn: "Tốt! Chính là như vậy! Nhanh, tiếp tục lắp đạn xuyên giáp! Chúng ta sẽ lần lượt điểm danh từng tên xạ thủ súng máy của bọn chúng!"

Không có kính ngắm nên không nhìn thấy rõ hiệu quả của phát bắn vừa rồi, tay lính nạp đạn vừa lắp đạn vừa lầm bầm: "Có tác dụng thật sao? Đạn xuyên giáp chỉ có chút thuốc nổ như vậy, e là còn không bằng lựu đạn!"

"Cậu không cần quan tâm, cứ lắp đạn đi!"

Karamazov tiếp tục bắn, nhắm vào tất cả những tên lính đang sử dụng súng máy hoặc sĩ quan chỉ huy.

Lúc này, trong máy vô tuyến điện vang lên tiếng của ai đó: "Karamazov! Sao cậu lại bắn đạn xuyên giáp?"

Karamazov: "Các cậu không nhận ra sao? Sĩ khí bọn chúng đang rất thấp, dùng đạn xuyên giáp có thể dọa chết bọn chúng! Đánh thẳng vào tinh thần quân địch!"

"Hả? Ừ nhỉ (tiếng hít vào), ừm? Hình như đúng là vậy. Nhanh, nhanh lên, đổi sang đạn xuyên giáp! Chúng ta cũng thử xem!"

Thế là tất cả các khẩu ZIS-30 được đưa vào bờ bằng tàu đổ bộ đều đồng loạt chuyển sang sử dụng đạn xuyên giáp.

Vốn dĩ tốc độ bắn của pháo 57 ly đã nhanh, nếu lính nạp đạn nhanh tay, thậm chí có thể đạt đến tốc độ ba giây một phát.

Thêm vào đó, các pháo thủ của Sư đoàn Cơ giới 225 đều là lính kỳ cựu, kết quả là 30 khẩu pháo chống tăng bắt đầu có hệ thống tiêu diệt xạ thủ súng máy, sĩ quan chỉ huy và hạ sĩ quan của quân địch.

Chỉ cần trúng đạn xuyên giáp là người sẽ bị xé toạc, hơn nữa, sức xuyên phá của loại đạn này còn vượt xa khả năng phòng thủ của các công sự trên bãi biển lúc này, kết quả là chỉ cần bị nhắm đến là chắc chắn phải chết.

Sau vài đợt bắn như vậy, quân Balath bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Cuối cùng, toàn bộ quân địch đã sụp đổ!

Hàng loạt binh lính Balath túa ra khỏi các công sự, chạy như điên về phía sau.

Karamazov hét lớn: "Tốt! Xung phong!"

Tài xế đạp ga, chiếc ZIS-30 tông thẳng vào mũi tàu đổ bộ đã bị hư hại từ trước, lao lên bãi cát như một cơn gió, đuổi theo đám quân địch đang tháo chạy.

Lính nạp đạn: "Chúng ta không có súng máy! Đuổi theo bọn chúng làm gì?"

Karamazov: "Đương nhiên là để dọa cho bọn chúng chạy nhanh hơn! Hơn nữa, cậu không có tiểu liên sao? Coi như là súng máy hạng nhẹ cũng

được!"

Nói xong, hắn chộp lấy khẩu tiểu liên, bắn xối xả về phía quân địch.

Chiếc ZIS-30 chạy nhanh, xóc nảy kinh hồn, cộng thêm việc vừa bắn vừa chạy như vậy, muốn bắn trúng mục tiêu chỉ còn cách cầu trời khấn phật.

Thế nhưng, tiếng đạn bắn xé gió xung quanh khiến cho đám tàn quân Balath càng thêm hoảng sợ, co cẳng chạy nhanh hơn.

————

Aromeyev dừng lại, hô to: "Dừng lại!"

Lính thủy đánh bộ lập tức ngồi thụp xuống, tìm chỗ ẩn nấp, đồng thời giương súng cảnh giác.

Sĩ quan phụ tá của Aromeyev chạy tới: "Có chuyện gì vậy?"

"Phía trước có khói bụi, đi tìm một chỗ cao cho tôi."

Nói xong, Aromeyev sải bước chạy tới một tảng đá lớn gần đó —— dường như loại đá này rất phổ biến ở vùng cao nguyên Balath.

Đứng trên tảng đá, Aromeyev giơ ống nhòm quan sát đám khói bụi phía xa.

Vẻ mặt hắn lập tức đanh lại.

Sĩ quan phụ tá giật mình: "Sao vậy? Chuyện gì nguy hiểm sao? Xe tăng của địch phản công rồi à?"

"Không," Aromeyev đưa ống nhòm cho viên sĩ quan, "Nếu tôi không nhìn nhầm thì đó là lũ dê của tướng quân đang chạy loạn."

Sĩ quan phụ tá: "Cái gì?"

Hắn vội vàng giơ ống nhòm lên, sau đó cũng trở nên sững sờ.

"Cái này... nhìn quả thật giống như đang chăn dê. Chúng ta phải làm sao đây?"

Aromeyev: "Truyền lệnh cho các đơn vị, khi thấy quân địch lao tới thì không được nổ súng vội, phải bắt sống tù binh. Ngoài ra, phải chú ý không được ngộ thương 'đàn dê' ZIS-30 của quân ta, những thứ đó mỏng như tờ giấy, chỉ cần ném đá cũng có thể khiến bọn chúng thương vong."

Sĩ quan phụ tá lập tức xoay người nhảy xuống tảng đá, truyền đạt mệnh lệnh.

Một lúc sau, một đám đông mặc quân phục Vệ giáo Balath bị dồn đến trước mặt toán lính thủy đánh bộ đã chờ sẵn.

Những hạ sĩ quan được chuẩn bị kỹ càng từ trước lập tức dùng tiếng Balath bập bẹ mà bọn họ vừa học được hô lớn: "Bỏ vũ khí xuống, đầu hàng không giết!"

Binh lính Balath ngơ ngác nhìn quanh, sau khi nhận ra đây là lính thủy đánh bộ Ant, bọn họ lập tức ngoan ngoãn buông vũ khí đầu hàng.

Lúc này, chiếc ZIS-30 vừa nãy còn đang đuổi theo bọn họ lao đến trước mặt Aromeyev, phanh gấp một cái khiến đuôi xe xoay tròn, pháo thủ trên xe phải bám chặt lấy nòng pháo mới không bị hất tung ra ngoài.

Sau khi chiếc xe dừng hẳn, pháo thủ nhảy xuống, giơ tay chào Aromeyev: "Báo cáo! Trung úy Karamazov, Đại đội trưởng Đại đội 3, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Pháo chống tăng, Sư đoàn 225 xin báo cáo!"

Aromeyev đáp lễ: "Sao cậu lại chạy đến đây? Bãi biển kia thì sao?"

"Báo cáo Chuẩn tướng, chúng tôi đã chiếm được bãi biển. Quân địch không những ngoan cố chống cự, mà còn dám bắn trả quyết liệt!"

Aromeyev nhướn mày: "Các cậu đối phó với công sự của chúng bằng cách nào? Dùng đạn nổ 57 ly sao? E là không đủ?"

Karamazov nhún vai: "Chúng tôi chỉ cần thổi một hơi là toàn bộ công sự của bọn chúng đều sụp đổ, như thể được xây bằng cát vậy."

Aromeyev cau mày, trầm ngâm vài giây rồi bật cười ha hả.

(Hết chương)

Chương 291: Bộ Tư lệnh Viễn chinh nhàn nhã

Sáng ngày 28 tháng 8, Vương Trung dậy từ rất sớm.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, hắn ăn tạm vài miếng rồi vội vàng đến Bộ Tư lệnh.

Vừa đến nơi, hắn đã thấy Pavlov đang ung dung ngồi đọc điện báo.

Vương Trung: "Thế nào rồi? Có tin tức gì từ tiền tuyến chưa?"

Pavlov lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ, nói: "Cậu cứ bình tĩnh, lính dù vừa mới nhảy xuống, lính thủy đánh bộ chắc cũng chỉ mới lên tàu đổ bộ thôi.

"Đây là bản báo cáo tình hình địch do Bộ Tổng tư lệnh gửi tới tối qua, xem ra tình hình đúng như cậu và Đại tướng Gorky dự đoán, quân địch đang tập trung tấn công mặt trận phía nam, còn mặt trận phía bắc và trung tâm tuy cũng phát động tấn công, nhưng chỉ là các đợt tấn công quy mô nhỏ nhằm thăm dò và điều chỉnh chiến tuyến."

Vương Trung: "Bọn họ làm vậy là bởi vì, so với mặt trận phía bắc với rừng rậm, đầm lầy và mùa đông lạnh giá, hay mặt trận trung tâm với hàng loạt đô thị, thì mặt trận phía nam với địa hình bằng phẳng, rộng lớn sẽ thích hợp hơn cho các sư đoàn xe tăng của bọn chúng.

"Hơn nữa, mặt trận phía nam lại có nguồn dầu mỏ mà bọn chúng đang thèm muốn."

Pavlov nhìn Vương Trung, nói: "Dầu mỏ, đúng vậy, là dầu mỏ. Kỳ thực, tôi vẫn luôn thắc mắc, trước đây, dù đã hoàn toàn trở mặt với Liên hiệp Vương quốc, nhưng Prosen vẫn mua được dầu mỏ từ chúng ta và Hợp chủng quốc, nhờ đó mà cỗ máy chiến tranh của bọn chúng mới có thể hoạt động suốt ba năm trời, cho đến khi thôn tính xong Carolin.

"Sau khi khai chiến với chúng ta, bọn chúng vẫn còn có thể mua dầu từ Hợp chủng quốc, nhưng... hiện tại thì bọn chúng còn có thể mua dầu từ đâu nữa? Sau khi Phù Tang tấn công Hợp chủng quốc vào năm ngoái, chắc chắn là Prosen không thể mua được dầu từ đó nữa, vậy chỉ dựa vào lượng dầu tự sản xuất thì liệu có đủ để duy trì cỗ máy chiến tranh khổng lồ trong một thời gian dài như vậy không?"

Prosen ở thế giới này là một quốc gia có lãnh thổ rộng lớn, bọn chúng còn thôn tính cả Romania, vì vậy bọn chúng cũng có dầu mỏ. Thế nhưng, sản lượng dầu mỏ đó chắc chắn không đủ để cung cấp cho quân đội Prosen vốn đã lớn hơn rất nhiều so với Đức Quốc của thế giới cũ.

Chưa kể, chỉ riêng quy mô của hải quân Prosen đã lớn hơn Hải quân Đức Quốc rất nhiều, do đó nhu cầu về dầu mỏ cũng lớn hơn, bởi vì hải quân là lực lượng tiêu tốn rất nhiều nhiên liệu.

Đương nhiên, Vương Trung biết rõ nguyên nhân, bởi vì ở thế giới cũ, ngay cả khi các mỏ dầu ở Romania bị đánh bom dữ dội thì Đức Quốc vẫn còn nguồn cung dầu mỏ khác, đó chính là nhờ vào ngành công nghiệp sản xuất dầu tổng hợp tiên tiến của bọn chúng.

Prosen ở thế giới này lại là một quốc gia rất coi trọng khoa học kỹ thuật, vì vậy, ngành công nghiệp dầu tổng hợp của bọn chúng chắc chắn còn tiên tiến và có quy mô lớn hơn nhiều so với thế giới cũ.

Chỉ không biết là ở thế giới này có những "anh hùng kháng chiến" nào tìm ra được vị trí các nhà máy sản xuất dầu tổng hợp của Prosen để quân Đồng minh ném bom san phẳng chúng hay không.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Pavlov, Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ bọn chúng đang sử dụng dầu tổng hợp."

Tham mưu trưởng kinh ngạc thốt lên: "Cái đó cũng có thể tổng hợp được sao?"

"Đương nhiên rồi. Tôi và Ivan đã xem qua rất nhiều tài liệu liên quan từ trước rồi, hơn nữa, phần lớn trong số đó đều được công bố trên các tạp chí khoa học của Prosen."

Thực ra hoàn toàn không có chuyện đó, thế nhưng Ivan đã mất rồi, chắc là anh ấy sẽ không nề hà gì khi được "gánh" thêm chút công lao đâu nhỉ.

Tham mưu trưởng: "Dầu tổng hợp đã đạt đến mức có thể cung ứng cho một đội quân khổng lồ như vậy sao?"

"Cũng không hoàn toàn là dầu tổng hợp, còn có dầu khai thác từ các giếng dầu của chính bọn chúng. Chờ khi chúng ta đẩy mạnh đến gần biên giới quốc gia, là có thể để quân đồng minh xuất phát từ sân bay của chúng ta đi oanh tạc các mỏ dầu và cơ sở lọc dầu của chúng." Vương Trung tự tin nói: "Sang năm, muộn nhất là năm sau."

Lúc này, một tham mưu thông tin cầm điện báo đi vào: "Báo cáo! Nhận được điện báo của lính dù Liên hiệp Vương quốc! Tấn công thành công, sân bay đã được kiểm soát."

Vương Trung nhìn đồng hồ: "Trễ hơn so với dự kiến, bọn họ có nói gặp phải chuyện gì không?"

"Có, trên điện báo nói họ gặp phải một lực lượng Prosen chính quy, ít nhất là hai tiểu đoàn!"

Vương Trung lập tức ngồi thẳng dậy: "Cái quái gì vậy? Có quân đội Prosen? Mẹ kiếp tôi phải đứng dậy đánh nhau với bọn chúng."

Pavlov bị chọc cười: "Vừa rồi cậu cũng ngồi mà, chỉ là hơi gù lưng thôi."

Yakov: "Câu này là đang nói móc gì vậy?"

Vương Trung: "Đừng để ý, đôi khi tôi thích nói đùa như vậy."

Yakov nhìn Pavlov cao lớn vạm vỡ, cùng với cái đầu trọc của hắn, nghi ngờ hỏi: "Cùng với cả Tham mưu trưởng sao?"

Vương Trung: "Bạn bè trêu chọc nhau là chuyện bình thường, đâu phải chỉ có thể trêu chọc phụ nữ đâu, Yakov thân mến của tôi."

Nói xong, không đợi Yakov trả lời, Vương Trung đã hỏi tham mưu thông tin: "Còn nói gì nữa không?"

"Không còn, hiện tại chúng tôi được biết mọi chuyện đều thuận lợi, nhóm máy bay vận tải đầu tiên sẽ sớm hạ cánh xuống sân bay, mọi việc đều đang diễn ra theo đúng kế hoạch, chỉ chậm trễ khoảng nửa tiếng."

Pavlov: "Lần này tôi lên kế hoạch dự phòng là mười hai tiếng, vậy là đủ rồi."

Vương Trung gật đầu, đột nhiên phát hiện thiếu người, bèn hỏi: "Popov đâu? Trước khi tôi đi ngủ, tôi nhớ rõ ràng hắn nói sẽ thức đêm trực, người đâu?"

Pavlov: "Hôm qua tôi thấy hắn nôn mửa quá tội, nên dùng Vodka chuốc say hắn, giờ đang ngủ trên giường. Yên tâm, tôi đã đặc biệt dặn dò lính cần vụ của hắn chú ý, đừng để hắn bị nôn mửa chặn đường thở."

"Ra là vậy."

Pavlov: "Trong hồ sơ của hắn có ghi hắn bị say sóng, nhưng tôi không ngờ hắn say đến mức này."

Vương Trung: "Tôi cũng không ngờ."

Vương Trung này, trước khi xuyên không chưa bao giờ bị chóng mặt 3D, cũng chưa từng say xe say sóng, xem ra não bộ của hắn có sức đề kháng rất cao với những thứ này.

Nhớ năm đó, Vương Trung đi thuyền từ quê nhà đến một nơi nào đó chơi, phải đi trên biển gần ba ngày, lúc đi qua eo biển gặp sóng to gió lớn, tất cả mọi người trên thuyền đều nôn mửa, chỉ có mình Vương Trung là đói đến mức không chịu nổi, phải mò xuống nhà bếp của tàu để kiếm đồ ăn.

Lúc đó, cả nhà đều nghĩ rằng tương lai Vương Trung sẽ trở thành phi công, kết quả đến lúc thi đại học, thị lực của Vương Trung không đạt tiêu chuẩn, vụt mất cơ hội trở thành phi công.

Sau này, Vương Trung đam mê không chiến trong game War Thunder, và cả mô phỏng không chiến của DCS, có lẽ cũng là vì nguyên nhân này.

Nghĩ đến chuyện cũ, Vương Trung theo bản năng sờ lên mắt mình, ở thế giới này, hắn không hề bị cận thị, coi như là bù đắp một chút tiếc nuối nhỏ nhoi. Đợi chiến tranh kết thúc, nhất định phải lấy bằng lái máy bay, tự mình lái máy bay.

Dù sao mình cũng không phải người da đen, cũng không mặc áo số 24, chắc là sẽ không có vấn đề gì đâu!

Đang nghĩ ngợi, Pavlov bỗng nhiên bĩu môi về phía sau Vương Trung.

Vương Trung quay đầu lại, thấy Amelia ngáp ngắn ngáp dài đi vào cửa.

Hôm nay nữ phù thủy của Liên hiệp Vương quốc mặc một chiếc váy liền, phía dưới để lộ ra hai đoạn chân thon dài.

Nhìn hình dáng đôi chân, cô nàng rất thích hợp mặc tất đen, tiếc là thời đại này hình như vẫn chưa phát minh ra loại tất mỏng như đời sau.

Amelia chú ý tới ánh mắt của Vương Trung, cúi đầu nhìn xuống chân mình, xác nhận không có gì kỳ lạ bèn trêu chọc: "Tôi nghe nói ngài đã kết hôn rồi, còn nhìn chằm chằm vào chân của một người phụ nữ độc thân như vậy có vẻ không được lịch sự cho lắm nhỉ?"

Vương Trung kinh ngạc: "Cô vẫn còn độc thân sao?"

"Đó không phải vấn đề! Không đúng, tôi không độc thân thì ngài càng không nên nhìn, phong độ của một quý ông đâu?"

Vương Trung: "Có lẽ hai đất nước chúng ta có sự hiểu biết khác nhau về phong độ của một quý ông. Nhưng mà, Amelia tiểu thư, tại sao cô lại ở trên tàu của tôi?"

Amelia: "Tôi là phi công lái thủy phi cơ trên tàu của các ngài, nếu không quân địch đến tấn công, tôi có thể lái thủy phi cơ ra nghênh chiến."

Vương Trung: "Chuyện này... Hiệu suất của thủy phi cơ có chút chênh lệch so với các máy bay chiến đấu chủ đạo hiện nay nhỉ?"

Thủy phi cơ hoặc là phải mang theo phao nổi, hoặc là bản thân máy bay phải được thiết kế giống như một chiếc thuyền, nói tóm lại đều không có lợi cho việc nâng cao hiệu suất bay.

Muốn dùng một chiếc thủy phi cơ nhỏ, một động cơ để đánh bại một chiếc máy bay chiến đấu một động cơ cất cánh từ mặt đất, chẳng khác nào chuyện viển vông.

Vì vậy, thủy phi cơ đều được phát triển theo hướng có kích thước lớn hơn, được trang bị một lượng lớn hỏa lực phòng thủ để đối phó với các máy bay địch tấn công.

Nhưng loại thủy phi cơ lớn này lại không thể đặt trên tàu và sử dụng máy phóng để cất cánh.

Amelia tò mò nhìn Vương Trung: "Tôi nghe đồn, ngài cũng có nghiên cứu về lĩnh vực hàng không?"

Vương Trung thầm nghĩ, nói nhảm, cô có hiểu cái gì gọi là game thủ chuyên nghiệp War Thunder không? Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn khiêm tốn nói: "Hiểu biết chút ít thôi, chủ yếu là do Vasili, phó quan trước đây của tôi dạy tôi."

Vẻ mặt Amelia hơi trầm xuống: "Anh ấy hy sinh rồi sao? Xin chia buồn cùng ngài."

"Không, không, không, đừng giết nhạc sĩ của tôi, cậu ấy đi học rồi, vì muốn thăng lên sĩ quan. Trước đó, cậu ấy chỉ là học viên của một trường bộ binh bình thường, được đào tạo để trở thành trung đội trưởng của một trung đội bộ binh."

Amelia: "Ngài... lại dẫn theo một phó quan chỉ có trình độ của một trung đội trưởng bộ binh? Tôi cứ tưởng rằng cấp bậc tướng quân như ngài thì phó quan phải là người đứng đầu chuyên ngành tham mưu chứ."

Yakov ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời.

Vương Trung: "Vasili rất lợi hại, cậu ấy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đánh lừa kẻ thù và được tặng thưởng Huân chương Anh hùng Sao vàng Ant. Hơn nữa cậu ấy còn là một nhạc sĩ xuất sắc, đã giúp tôi hoàn thành "Bài ca Chiến tranh Thần thánh", à không, là "Khí phách cuối cùng"."

Pavlov cười nói: "Chính cậu cũng suýt nữa quên mất tên bài hát rồi!"

Vương Trung phớt lờ Pavlov: "Tóm lại, cậu ấy rất xuất sắc."

Amelia: "Còn biết lái máy bay?"

"À... Ừm, còn biết lái máy bay!" Vương Trung cũng mặc kệ luôn, dù sao Vasili cũng không có ở đây, cứ bịa đại vậy.

"Ồ, thật sao?" Amelia nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, nói: "Chờ tôi một chút."

Nói xong, cô nàng xoay người rời đi, phát ra tiếng bước chân "bịch bịch" giống như Nelly.

Pavlov: "Cậu này, đào hoa cứ đến dồn dập vậy?"

Vương Trung thầm nghĩ, có lẽ là bởi vì trước khi xuyên không, tôi là trai tân, giờ đang bù lại cho tôi đây - tất nhiên cũng có thể là do gương mặt của Rokossovsky thật sự rất đẹp trai.

Hai người đang nói chuyện, Amelia đã cầm một chiếc hộp lớn quay trở lại.

Cô đặt chiếc hộp lên bàn trước mặt Vương Trung, mỉm cười nói: "Tướng quân, tôi thấy ngài chờ đợi tin tức cũng khá nhàm chán, hay là chúng ta trao đổi một chút về hiểu biết về không chiến?"

Nói xong, Amelia mở hộp, lấy ra hai mô hình máy bay từ bên trong, đưa mô hình máy bay có phần mũi màu vàng cho Vương Trung.

Vương Trung đã lâu không chơi máy bay, cũng có chút ngứa ngáy, bèn đứng dậy nhận lấy chiếc máy bay mũi vàng: "Được thôi, vậy quy tắc như thế nào? Là chúng ta điều khiển máy bay đối đầu trực tiếp sao? Hay là... tôi nhường cô bay cao hơn một nghìn mét?"

Amelia nheo mắt: "Ngài rất tự tin đấy! Đã như vậy thì cứ làm theo lời ngài nói."

(Hết chương)

Chương 292: Mô phỏng không chiến

Vương Trung mỉm cười.

Lúc hắn mới chơi War Thunder, trò chơi này chỉ có không chiến, Vương Trung cũng đến với trò chơi này vì không chiến, lúc đó hắn là một tên cuồng Đức, nên nick name trong game là Manfred von Richthofen, hay còn được biết đến với cái tên "Red Baron" (Nam tước Đỏ).

Lúc đó, chế độ chơi theo lịch sử của trò chơi được phân chia hoàn toàn dựa theo lịch sử thực tế, những người chơi Đức chỉ có thể chung đội với Nhật Bản và Ý, đối đầu với liên quân Mỹ, Anh, Liên Xô.

Vào thời điểm đó, người Mỹ vừa cho ra mắt một loại máy bay "Premium" (Mua bằng tiền thật) có tên là XP-50, tốc độ leo cao rất nhanh, thường ngày luôn áp chế không quân Đức ở độ cao 1000 mét.

Vì vậy, Vương Trung đã rèn luyện được kỹ năng phòng thủ ở độ cao thấp cực kỳ tốt - không còn cách nào khác, không luyện tập được thì chỉ có nước bỏ game.

"Lần đầu tiên, chúng ta cứ tấn công đối đầu như thế này." Amelia vừa nói vừa cầm lấy mô hình máy bay Spitfire.

"Được!" Vương Trung vừa đáp lời vừa tinh nghịch đưa mô hình máy bay lên ngang ngực.

Amelia nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Vương Trung.

Tuy rằng Amelia cũng được coi là cao ráo, nhưng so với người cao lớn như Vương Trung thì vẫn có chút chênh lệch, cô phải giơ thẳng tay lên cao mới có thể mô phỏng được tình huống tấn công từ trên cao.

Vương Trung giả vờ như không nhận ra lý do tại sao cô lại nhíu mày.

Ngay sau đó, Amelia kéo một chiếc ghế qua, trực tiếp đứng lên, nâng mô hình máy bay lên cao hơn mô hình máy bay mũi vàng của Vương Trung.

Vương Trung vội vàng nói: "Cô thắng rồi! Được rồi, xuống đi, đứng trên ghế như vậy không thể mô phỏng được động tác máy bay di chuyển về phía trước."

Loại mô phỏng không chiến kiểu này, thông thường cần hai người cùng nhau di chuyển về phía trước để mô phỏng động tác máy bay tiến lên, không thể đứng im một chỗ được.

Vương Trung vừa nói vừa hạ thấp mô hình máy bay xuống, thấp hơn eo một chút.

Amelia: "Hành động cố tình làm khó con gái vừa rồi của ngài, giống hệt như mấy cậu con trai lần đầu tiên đi trại hè vậy."

Liên hiệp Vương quốc có văn hóa trại hè, trẻ em trước khi đến trường đều sẽ tham gia trại hè lần đầu tiên để trải nghiệm cuộc sống tập thể.

Câu nói này của Amelia có ý mắng Vương Trung "Sao ngài lại giống như trẻ con mẫu giáo vậy".

Vương Trung cũng hơi ngại ngùng, vừa rồi hắn chỉ muốn trêu chọc Amelia một chút, không nghĩ gì nhiều. Cũng giống như bình thường hắn hay trêu Nelly, không ngờ Amelia lại không quen hắn.

Vương Trung: "Bắt đầu mô phỏng không chiến thôi, cô mau vào vị trí đi."

Amelia nâng mô hình máy bay lên cao hơn so với mô hình máy bay mũi vàng của Vương Trung, nói: "Tôi tấn công từ vị trí này, ngài định phản ứng như thế nào?"

Vương Trung: "Trước tiên tôi sẽ điều chỉnh góc cánh của cánh quạt, thay đổi tỷ lệ hòa trộn nhiên liệu. Điều chỉnh góc cánh đến..."

Amelia nghe Vương Trung đọc ra dữ liệu, kinh ngạc thốt lên: "Ngài... từng lái BF109 sao?"

Đương nhiên rồi, BF109 của tôi từng bắn hạ 1000 máy bay địch đấy! Tuy rằng vì tôi toàn chơi chế độ chơi theo lịch sử nên bắn hạ một người chơi được tính là hai mạng, nhưng dù sao cũng là 500 mạng đấy!

Amelia: "Góc cánh và tỷ lệ hòa trộn nhiên liệu mà ngài vừa nói chỉ có những người chơi BF109 lâu năm mới có thể điều chỉnh được!"

Vương Trung: "À, là Vasili nói cho tôi biết! Cậu ấy... Cậu ấy từng thẩm vấn rất nhiều phi công của Prosen!"

Amelia: "Thẩm vấn phi công mà lại hỏi loại câu hỏi này sao?"

Vương Trung quyết định bỏ qua chủ đề này, bèn thúc giục: "Thôi được rồi, mau bắt đầu đi, nếu như tôi có động tác điều khiển vượt quá khả năng cơ động của BF109, thì có nghĩa là tôi đã vận dụng thuần thục động cơ và cánh quạt, phát huy 120% hiệu suất của máy bay."

Amelia: "Được rồi, vậy bây giờ tôi sẽ chuyển sang tấn công, tôi sẽ cho máy bay lộn vòng về bên phải -"

Vương Trung: "Tôi sẽ giữ nguyên hướng bay, hiện tại độ cao của tôi là 3000 mét."

Mũi máy bay của Amelia nhắm thẳng vào máy bay của Vương Trung: "Tôi đã nhắm vào máy bay của ngài rồi!"

Vương Trung: "Tôi cảm nhận được nguy hiểm, ngẩng đầu lên quan sát và phát hiện ra cô! Vì vậy, tôi sẽ nghiêng máy bay sang trái với tốc độ tối đa, né tránh góc bắn duy nhất của cô."

Amelia: "Tôi từ bỏ tấn công, kéo cần điều khiển để lấy lại độ cao, đồng thời nghiêng máy bay sang một bên để quan sát vị trí của ngài."

Vương Trung: "Tôi bay phẳng trở lại, leo lên với góc nhỏ để lấy lại tốc độ."

Amelia đắc ý nói: "Bây giờ tôi có thể dễ dàng tấn công vào đuôi máy bay của ngài, ngài không còn cơ hội nào nữa đâu."

Vương Trung cười nói: "Vậy thì cô đến đây đi!"

Amelia lắc đầu, tiếp tục nói: "Tôi kéo cần điều khiển, chuyển sang trạng thái truy đuổi, đồng thời bổ nhào xuống để lấy lại tốc độ đã mất khi vừa rồi chuyển hướng. Tôi sẽ đuổi kịp ngài."

Vương Trung: "Bây giờ tôi đã lấy lại được độ cao 3000 mét, tôi có đủ độ cao để thực hiện động tác bổ nhào! Bây giờ tôi sẽ bổ nhào xuống phía dưới máy bay của cô."

Cái gọi là "phía dưới máy bay" có thể hiểu một cách đơn giản là phần "gầm" máy bay, tất cả máy bay khi thực hiện động tác bổ nhào xuống phía dưới đều sẽ khiến máu dồn lên não phi công, rất dễ bị vỡ mạch máu.

Con người khi chịu gia tốc trọng trường dương (G), máu sẽ dồn xuống chân, não bộ sẽ xuất hiện hiện tượng hoa mắt, chóng mặt do thiếu máu. Người bình thường khi chịu gia tốc 8G sẽ bị ngất xỉu, nhưng sau đó có thể tỉnh lại, các phi công được huấn luyện bài bản thậm chí có thể chịu được gia tốc 10G mới bị ngất.

Tuy nhiên, con người chỉ cần chịu gia tốc trọng trường âm khoảng 6G là mạch máu sẽ bị vỡ, hơn nữa đây là di chứng không thể phục hồi, nếu không được điều trị kịp thời sẽ dẫn đến tử vong.

Chính vì vậy, việc bổ nhào xuống phía dưới máy bay của đối phương là một chiến thuật thường được sử dụng trong không chiến, bởi vì như vậy, máy bay đối phương sẽ không thể bám theo ngay lập tức mà phải lộn vòng trước.

Để mô hình máy bay của mình có thể bổ nhào xuống phía dưới máy bay của Amelia, Vương Trung buộc phải điều khiển mô hình máy bay áp sát Amelia, gần như sắp chạm vào người cô, mô hình máy bay cũng lượn lờ trước ngực Amelia.

Nhưng lúc này, Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến những chuyện khác, hiện tại, lòng tự trọng của một phi công trong hắn đang trỗi dậy, hắn chỉ muốn phân định thắng bại với Amelia.

Amelia: "Tôi quyết định từ bỏ việc bám đuổi, tìm kiếm cơ hội mới."

Vương Trung thành tâm khen ngợi: "Một quyết định sáng suốt."

Máy bay chiến đấu trên không đều phải tiêu hao năng lượng, năng lượng này có thể là thế năng hấp dẫn, chủ yếu đến từ độ cao của máy bay, hoặc động năng, chủ yếu liên quan đến tốc độ của máy bay.

Vừa rồi, nếu như Amelia lựa chọn lộn vòng, sau đó kéo cần điều khiển bám theo động tác của Vương Trung, cô sẽ bị kéo vào vòng xoáy tiêu hao năng lượng, cuối cùng năng lượng của hai bên sẽ bằng nhau.
Mà từ bỏ công kích khôi phục độ cao và tốc độ là cách làm thông minh, bởi vì trong quá trình máy bay Vương Trung cơ động cũng tiêu hao năng lượng, Amelia không bám theo, chênh lệch năng lượng của hai bên liền được nới rộng.

Vương Trung hơi suy nghĩ, nói: "Tôi tiếp tục bay thẳng lên, khôi phục năng lượng. Lúc này phương hướng bay của chúng ta đã khác, cô không đuổi kịp tôi là có thể thoát ly tiếp xúc, cô sẽ không tìm được tôi nữa. Nếu như vậy tôi là phương phòng thủ thì thắng."

Thực chiến không phải trò chơi, không có biên giới bản đồ, máy bay của Vương Trung có thể bay mãi kéo dài khoảng cách. Máy bay chiến đấu đơn lẻ bây giờ còn không có radar, muốn tìm được một chiếc máy bay địch chạy trốn cách đó vài km nói dễ hơn làm.

Amelia: "Tôi biết, cho nên sau khi tôi khôi phục độ cao thì bay vòng trái, xác nhận vị trí của anh, sau đó cùng anh tiến lên, đồng thời bổ nhào tăng tốc."

Bổ nhào sẽ chuyển hóa thế năng độ cao thành động năng, cũng chính là gia tăng tốc độ của máy bay, cũng là thủ đoạn khôi phục năng lượng thường thấy trong không chiến năng lượng.

Vương Trung vừa muốn mở miệng, Amelia lại nhắc nhở hắn: "Tôi và anh chênh lệch độ cao kỳ thật đã được khuếch đại, như vậy tôi bổ nhào đuổi theo anh, luôn có thể đuổi kịp."

"Đừng vội." Vương Trung nói: "Tôi thấy cô bổ nhào theo, kiên nhẫn chờ đợi thời khắc cô bổ nhào xuống."

Amelia: "Bây giờ tôi sẽ bổ nhào, anh lại muốn phá S sao? Lần này anh không có độ cao, có thể sẽ đâm xuống đất!"

Vương Trung: "Đương nhiên không, tôi lựa chọn xoay cần điều khiển, chuyển sang bay vòng, né tránh đường bắn của cô. Cô muốn đi theo không?"

Đồng thời khi đặt câu hỏi, trên mặt Vương Trung là nụ cười trào phúng "Cô không dám".

Amelia cắn răng một cái: "Tôi đi theo! Nhớ kỹ, Spitfire cơ động không kém hơn 109!"

Vì vậy hai người bước vào không chiến truy đuổi.

Vương Trung: "Tốc độ của cô nhanh hơn tôi, sẽ vượt lên trước!"

"Tôi tiến vào đường bay High Yo-Yo. Hiện tại anh lại bị tôi đưa vào ống ngắm!"

Vương Trung: "Vì vậy tôi chuyển sang lộn thùng phòng ngự, năng lượng của cô cao hơn tôi, hơn nữa hiệu suất leo cao của Spitfire không bằng 109, đặc biệt là ở dưới tình huống tốc độ cao hơn tôi, cô không theo kịp."

Trong lúc nói chuyện, máy bay trên tay hắn cũng cơ động, người cũng thuận thế đến phía sau lưng Amelia.

Hắn gần như nói khẽ bên tai cô gái: "Cô thua. Lúc vào lộn thùng là thua rồi, cô quá nóng vội, nên thoát ly công kích, duy trì ưu thế năng lượng tiếp tục đuổi theo tôi, lặp lại vài lần tốc độ máy bay của tôi sẽ chậm như bị dính trên trời."

Amelia lắc đầu: "Đây là không chiến trong trạng thái cả hai bên đều biết rõ động hướng của đối phương, không thể tính được."

Vương Trung tiếp tục nói bên tai cô gái: "Không chiến thực sự, tôi chỉ cần một lần tiến vào vùng G âm của cô là cô sẽ không tìm thấy tôi nữa."

Amelia: "Tôi là phù thủy, bất kể anh ở nơi nào, tôi đều có thể tìm được anh một cách chính xác."

Vương Trung nhún vai, kéo giãn khoảng cách, hai tay giang ra: "Được rồi, nhưng lần này tôi thắng, cô không nhận tôi cũng không có cách nào."

Amelia nhìn hắn cười nói: "Anh căn bản không phải nghe ngóng từ Vasili, anh đã nghiên cứu không chiến một cách bài bản, hơn nữa nghiên cứu chính là tài liệu mới nhất về trận không chiến trên bầu trời thủ đô của Liên Hiệp Vương Quốc."

Vương Trung: "Vậy thì cô quá đề cao tôi rồi, tôi là người đứng nhất từ dưới lên của học viện quân sự, hơn nữa còn là một tên công tử bột ăn chơi không học vấn không nghề nghiệp."

Amelia: "Thật sao? Nếu anh đã kiên trì như vậy, vậy thì cứ coi như là như vậy đi. À, đúng rồi, tôi nghe nói Hợp Chủng Quốc phát minh một loại chiến thuật phối hợp song phi mới, vẫn luôn muốn được chiêm ngưỡng một chút, không biết ngài có thể biểu diễn một chút hay không?"

Vương Trung: "Tôi không biết chiến thuật song phi nào cả, hoàn toàn không biết."

Kỳ thực hắn biết, đó là Scissors, Hợp Chủng Quốc dựa vào chiến thuật này mà đánh cho Zero của Nhật Bản tan tác.

Amelia nhìn Vương Trung, cười như không cười, lúc này thông tin liên lạc tham mưu đi vào, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo! Lữ đoàn 393 và trung đoàn pháo tự hành chống tăng đã đổ bộ thành công lên bãi biển, hiện đang tiến công cảng Mocha theo kế hoạch!"

Vương Trung siết chặt nắm tay: "Tốt! Quá tốt! Chúng ta đã vượt qua cửa ải đầu tiên! Tiếp theo phải xem xe tăng của địch phản công lúc nào. Trong quân địch có cả một đơn vị quân Prosen chính quy, bọn chúng nhất định sẽ phản kích!"

Pavlov: "Lực lượng pháo chống tăng đến từ Sư đoàn 225, là một đơn vị dày dạn kinh nghiệm, theo kế hoạch thì hiện tại bọn họ đang thiết lập vị trí phòng thủ ở khu vực này, chuẩn bị chặn đánh lực lượng xe tăng của địch."

Lúc này, Benjamin, một vị thượng tá của Liên Hiệp Vương Quốc, có chút lo lắng: "Xe tăng Matilda của chúng ta dù là đời một cũng có giáp tốt, liệu pháo 57mm có chống đỡ nổi không?"

Vương Trung: "Yên tâm đi, loại pháo 57mm này thậm chí còn có sức xuyên giáp tốt hơn cả pháo chống tăng 76,2mm được trang bị phổ biến, đừng nói là Matilda, cho dù Churchill đến cũng có thể bắn vào điểm yếu."

(Hết chương)

Chương 293: Phòng thủ đầu cầu

Karamazov ném xẻng công binh xuống, ngồi lên chiếc ZIS-30, thở hổn hển.

Anh đã đào xong hầm hào có thể giấu kín chiếc ZIS-30, nhưng nói thật, anh không cảm thấy nó có ích lợi gì.

ZIS-30 vốn đã là một khẩu pháo rất nhỏ gọn, chỉ cần chất thêm ít cỏ lên trên, nhìn từ xa căn bản không thể phát hiện ra.

Đặt pháo vào trong hầm hào chỉ khiến cho khẩu pháo vốn đã rất khó bị phát hiện trở nên càng thêm khuất bóng. Nhưng ngụy trang là vậy, kẻ địch không nhìn thấy là không nhìn thấy, một thứ vốn đã rất khó bị phát hiện, nay lại càng khó bị phát hiện hơn, cảm giác như đang làm việc thừa thãi.

Pháo thủ nạp đạn hỏi Karamazov: "Anh nói xem, quân địch có phản công không? Nếu bọn chúng không phản công, chẳng phải chúng ta lãng phí thời gian sao? Đi theo lính thủy đánh bộ tấn công, còn có thể bắn phá boongke gì đó, phát huy tác dụng."

Karamazov lấy ra sợi thuốc lá, lại lấy một tờ báo xé một góc, bắt đầu cuốn thuốc lá, vừa cuốn vừa đáp: "Tấn công cảng biển có pháo hạm của khu trục hạm yểm trợ, không cần chúng ta phải lo lắng."

"Nói là pháo hạm, lúc mới đến Abadan, tôi đã lên khu trục hạm xem qua, cỡ nòng cũng gần giống của chúng ta, chỉ khác là được thay bằng pháo bắn nhanh, bắn liên tục, giống như súng máy. Mấy cái khu trục hạm đó tuy được gọi là khu trục hạm, nhưng kỳ thực chỉ là tàu tuần tra bảo vệ bờ biển của hải quân chính quy, chỉ để tuần tra cảng mà thôi."

Nội Hải đúng như tên gọi, nằm hoàn toàn trong đất liền, tàu chiến từ bên ngoài muốn vào phải đi trên cạn, cho nên kích thước không thể quá lớn.

Đế quốc Ant có nhà máy đóng tàu ở khu vực ven Nội Hải, hoàn toàn có thể đóng tàu chiến lớn, nhưng họ cân nhắc rằng đóng quá lớn cũng vô dụng, chỉ cần lớn hơn tàu chiến của những quốc gia ven Nội Hải khác là đủ.

Dần dà, tàu chiến lớn nhất trên Nội Hải biến thành những "thiết hạm nước nông" như vậy.

Cho nên Rokossovsky đã từng đề xuất một phương án yểm trợ hỏa lực, dùng tàu chở hàng cỡ lớn cải tạo thành tàu yểm trợ hỏa lực, trên boong bố trí đầy lựu pháo 152mm của lục quân, hoặc là rocket Katyusha.

Nhưng phương án này cuối cùng đã bị hủy bỏ do số lượng tàu chở hàng cỡ lớn có thể sử dụng để vận chuyển trên Nội Hải có hạn.

Tóm lại, những "khu trục hạm" của hải quân Nội Hải không thể không gánh vác trọng trách yểm trợ hỏa lực, liều chết xông vào cảng, dùng pháo hạm bắn thẳng vào quân phòng thủ.

Karamazov cuốn xong điếu thuốc, ngậm vào miệng bắt đầu mò diêm.

Pháo thủ nạp đạn tiện tay lấy hộp diêm ra, rút một que quẹt lửa.

Karamazov chủ động ghé vào, châm lửa cho điếu thuốc lá tự cuốn, rít một hơi dài, sau đó nhả ra một vòng khói.

Anh nhìn vòng khói từ từ bay lên cao, tan biến trong ánh nắng lúc bảy giờ sáng.

Lúc này, từ phía bắc vọng lại tiếng pháo.

Karamazov: "Bên phía cảng đã khai hỏa, quân địch dù có ngu ngốc đến đâu thì lúc này cũng nên phản công rồi."

Pháo thủ nạp đạn: "Nhưng... Quân Balath ở đầu cầu bị đánh cho tan tác, bị chúng ta dùng đạn xuyên giáp đánh cho hồn bay phách lạc, bây giờ chắc bọn chúng cũng không còn dũng khí phản công đâu nhỉ?"

"Ừ, chỉ có quân Balath thì chắc là không dám phản công." Karamazov lại nhả ra một vòng khói, nhìn về phía thành phố qua làn khói.

Tuy gọi là thành phố, nhưng Karamazov không nhìn thấy bất kỳ tòa nhà nào cao quá ba tầng, ngay cả nhà hai tầng cũng rất ít, lại càng không có tòa nhà bê tông cốt thép nào, thậm chí nhà gạch đỏ cũng chỉ có vài căn.

Karamazov: "Nơi khỉ ho cò gáy này, nếu không phải có tuyến giao thông quan trọng, tôi đoán chừng các bên đều chẳng thèm chiếm đóng."

Vừa dứt lời, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn pháo chống tăng cưỡi mô tô chạy một mạch đến, hét lớn: "Đội quan sát nhìn thấy khói bụi, quân địch chắc sắp đến rồi, chuẩn bị chiến đấu!"

Karamazov hét lên: "Đến thật à? Là xe tăng sao? Đừng có lại là một đám kỵ binh đấy nhé!"

"Nếu là kỵ binh, đại đội súng máy mà lính thủy đánh bộ để lại sẽ lo liệu bọn chúng, không cần anh phải lo, Karamazov. Nhiệm vụ của chúng ta là đối phó với xe tăng, nhớ kỹ tờ sơ đồ điểm yếu của xe tăng Matilda tôi phát cho các anh, đây là kết quả tổng hợp từ dữ liệu do chính chúng ta thử nghiệm và dữ liệu do Liên Hiệp Vương Quốc cung cấp, chắc là hữu dụng."

Karamazov phẩy tay, ra hiệu mình đã biết.

Tiểu đoàn trưởng cưỡi mô tô rời đi.

Pháo thủ nạp đạn lấy sơ đồ ra: "Muốn xem không?"

Karamazov lắc đầu: "Tôi xem rồi, thật sự đã xem rồi. Tôi biết phải đánh vào đâu mới có thể xử lý được cái loại mai rùa của Liên Hiệp Vương Quốc đó. Anh có tin là thứ đó di chuyển trên chiến trường với tốc độ ngang với bộ binh không?"

"Ngang với bộ binh?" Pháo thủ nạp đạn kinh ngạc.

"Ừ, có lẽ vì thế mà nó mới được gọi là xe tăng bộ binh."

Vừa dứt lời, Karamazov đã nhìn thấy khói bụi từ xa.

Dưới ánh mặt trời, cột bụi bốc lên rất rõ ràng.

Hắn ném đầu lọc thuốc lá xuống đất, dùng giày quân đội dẫm tắt, sau đó hét lớn: "Nạp đạn xuyên giáp, nhanh lên! Quân địch đến rồi!"

Những chiếc xe khác bên cạnh cũng lần lượt vào vị trí chiến đấu, bầu không khí vốn đang rất thoải mái bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Phía xa, khói bụi càng lúc càng dày đặc, thậm chí che khuất một phần thành phố.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng lại cưỡi mô tô quay lại, vừa đi vừa hét: "Nhìn cột khói bụi này là biết không phải kỵ binh rồi, trận chiến khó khăn sắp tới rồi anh em! Xe tăng bắn trúng chúng ta là tiêu đời! Không bắn trúng cũng có thể khiến chúng ta choáng váng! Chúng ta chỉ có thể tranh thủ nổ súng trước khi quân địch phát hiện ra vị trí của chúng ta, liên tục nổ súng!"

Chiếc mô tô của tiểu đoàn trưởng chạy vụt qua trước mặt Karamazov.

Karamazov nhìn chằm chằm bóng lưng tiểu đoàn trưởng một lúc, đợi đến khi chắc chắn hắn đã đi xa mới mở hộp vật tư dự phòng bên cạnh vị trí chiến đấu, lấy kính viễn vọng ra quan sát về phía quân địch.

Chiếc kính viễn vọng này là chiến lợi phẩm thu được trước đó, theo quy định quân đội phải nộp lên trên, sau đó sẽ do đơn vị căn cứ theo nhu cầu của từng bộ phận mà phân phối.

Nhưng Karamazov đã giữ lại chiếc kính viễn vọng thu được trái phép này, lý do cũng rất đường hoàng: "Tướng quân Rokossovsky yêu cầu pháo chống tăng "Xoáy Nước" phải bắn xuyên và phá hủy xe tăng của địch ở khoảng cách 1800 mét, vậy thì những khẩu pháo chống tăng tự hành của chúng ta cũng nên làm được như vậy. Không có kính viễn vọng, làm sao tôi có thể trinh sát địch ở khoảng cách 1800 mét?"

Lý do này của anh ta đã thuyết phục được những người khác trong đại đội, chỉ có điều là không dám nói cho tiểu đoàn trưởng biết.

Karamazov sử dụng chiếc kính viễn vọng Zeiss thu được, quan sát quân địch đang lao tới: "Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc... Hai mươi chiếc, tổng cộng hai mươi chiếc Matilda, hơn nữa còn ở phía sau đội hình, đi cùng với bộ binh. Phía trước toàn là xe tăng hạng nhẹ Crusader."

Liên Hiệp Vương Quốc gọi là xe tăng tuần dương.

Karamazov quan sát những chiếc xe tăng hạng nhẹ đó một lúc, rồi nghi ngờ hỏi pháo thủ nạp đạn: "Cậu có nhớ trên tài liệu nói xe tăng hạng nhẹ Crusader nặng bao nhiêu không?"

Pháo thủ nạp đạn nhún vai: "Không nhớ rõ, hình như cũng gần tương đương với dòng BT của chúng ta?"

Karamazov: "Vậy tại sao chúng chạy chậm như vậy? Chẳng lẽ động cơ của chúng rất tệ? Nhưng tôi nhớ kỹ thuật động cơ của Liên Hiệp Vương Quốc

tiên tiến hơn chúng ta mà? Không quân của chúng ta còn đang sử dụng động cơ do công ty Rolls-Royce của họ cấp phép sản xuất đấy."

"Chạy chậm lắm sao?" Pháo thủ nạp đạn không có kính viễn vọng, không nhìn thấy rõ tình hình cụ thể, chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía cột khói bụi đang lao tới.

Tầm nhìn của kính viễn vọng Karamazov dõi theo một chiếc Crusader: "Phải, rất chậm, có lẽ chỉ nhanh hơn tốc độ việt dã của T-34 một chút. Chẳng lẽ bọn chúng lắp bộ giới hạn tốc độ cho xe tăng? Nhưng tại sao lại làm vậy?"

"Để bắn chính xác hơn khi đang di chuyển?" Pháo thủ nạp đạn hai tay một cái.

"Đừng nói nữa, bọn chúng đã đi qua vật chuẩn, sắp vào tầm bắn rồi!" Karamazov hạ kính viễn vọng xuống, ghé sát mắt vào kính ngắm pháo, nhắm vào một chiếc Crusader đang dẫn đầu.

Hắn bóp cò.

Trên lớp giáp của chiếc Crusader tóe lên tia lửa, trúng rồi!

Sau đó, chiếc Crusader vẫn bình an vô sự, tiếp tục tiến về phía trước!

Viên đạn pháo vừa rồi đã phát nổ sau lưng chiếc xe tăng Crusader!

Karamazov kinh ngạc: "Xuyên thấu quá mức?"

Xuyên thấu quá mức là chỉ khả năng xuyên giáp của đạn xuyên giáp vượt xa khả năng phòng thủ của mục tiêu, khiến cho viên đạn pháo xuyên qua mục tiêu như xuyên qua một tờ giấy, rồi mới phát nổ ở phía bên kia.

"Chờ đã! Đừng lắp đạn xuyên giáp nữa, lắp đạn nổ mạnh! Vừa hay lúc đổ bộ, đạn xuyên giáp tiêu hao nhiều, đạn nổ mạnh cũng chẳng dùng đến mấy!"

Pháo thủ nạp đạn bất đắc dĩ phải lôi viên đạn đã được nhét vào nòng pháo ra, sau đó nhét vào một viên đạn nổ mạnh.

Karamazov bóp cò.

Lần này, chiếc Crusader đó đã phát nổ, tháp pháo bay thẳng lên trời.

Karamazov cười lớn: "Tốt! Tiếp tục dọn dẹp đám xe tăng hạng nhẹ Crusader! Nạp đạn nhanh!"

Lúc này, toàn bộ 30 khẩu ZIS-30 trong tiểu đoàn đều đang khai hỏa, nhưng rất nhiều người không nhận ra lớp giáp của xe tăng Crusader quá mỏng so với pháo 57mm, rất nhiều tổ pháo vẫn ngoan cố sử dụng đạn xuyên giáp.

Cũng có những chiếc Crusader sau khi trúng đạn xuyên giáp thì bốc khói đen nghi ngút, sau đó một đám lính xe tăng chui ra chạy tán loạn.

Trận pháo kích kéo dài vài phút, đội hình tiên phong của quân địch đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, số còn lại đều quay đầu bỏ chạy.

Điều đáng nói là, tất cả xe tăng Crusader dường như đều không có ý định phản kháng, hoàn toàn không bắn một phát nào về phía trận địa pháo chống tăng.

Còn những chiếc Matilda thì mãi đến khi Crusader chạy hết vẫn chưa thấy xuất hiện.
"Thay đạn xuyên giáp!" Karamazov lại cầm lấy kính viễn vọng quan sát hạ lệnh như thế, "Cao Bạo Đạn đoán chừng không làm gì được Matilda."

Lúc này toàn bộ trận địa đều an tĩnh lại, tất cả mọi người đang chờ xe tăng Matilda tiến vào tầm bắn.

Nhưng mà tốc độ việt dã của thứ đồ chơi trừu tượng này giống hệt bộ binh, bò suốt bảy phút cũng không đến bên cạnh đống xác của những chiếc xe tăng Crusader kia.

Rốt cuộc, Karamazov không nhịn được nữa, hắn lợi dụng kính ngắm điều chỉnh thước ngắm, nhắm ngay một chiếc Matilda liền khai hỏa!

Đạn pháo rơi xuống chính diện Matilda với góc độ khá lớn, trực tiếp bị bật bay.

Karamazov mắng to.

Tên lính nạp đạn an ủi hắn: "Quá xa, năng lượng đạn pháo giảm xuống rất nhiều."

"Ngươi cũng biết cái từ năng lượng này à!" Karamazov chế nhạo.

Tên lính nạp đạn: "Tôi cũng lên trường học đêm do tướng quân mở đấy! Tôi rất muốn tiến bộ, anh bạn!"

Karamazov không trả lời, tiếp tục quan sát nơi xa, chờ đợi những tên chậm chạp này tiến vào tầm bắn hiệu quả.

Năm phút sau, chiếc Matilda đầu tiên vượt qua mục tiêu.

Karamazov lập tức buông kính viễn vọng xuống, dán mắt lên kính ngắm, cẩn thận nhắm chuẩn, điều chỉnh thước ngắm, khai hỏa!

Mặt chính diện của xe tăng Matilda xuất hiện tia lửa, ngay sau đó xe tăng dừng lại, phía sau thân xe bốc lên khói đặc. Kíp lái xe tăng vội vàng chạy ra khỏi xe tăng, chạy trốn tứ tán.

Karamazov nắm tay: "Được! Đạn xuyên giáp cũng có hiệu quả với thứ này! Nạp đạn nhanh!"

Những khẩu ZIS-30 khác cũng đã nổ súng, lần này, đám xe tăng hạng nặng - xe tăng bộ binh chỉ kiên trì được hơn một phút, sau đó bắt đầu lùi lại.

Karamazov: "Nhanh lên! Nhanh lên! Chúng sắp ra khỏi tầm bắn hiệu quả của chúng ta rồi! Nhanh lên!"

"Hết đạn xuyên giáp rồi!" Tên lính nạp đạn hét lớn, "Vừa rồi trên bãi cát ngài bắn nhiều quá!"

Karamazov vỗ đùi, cũng không biết đang mắng ai: "Chết tiệt!"

(Hết chương)

Chương 294: Trận chiến cảng Mocha (Phần bổ sung 881)

Trong lúc cuộc chiến diễn ra, bến cảng cũng đang trong tình trạng hỗn chiến.

Lữ trưởng Lữ đoàn 393, Aromeyev, đặt sở chỉ huy của mình trên một tháp nước bên ngoài khu vực cảng, dùng ống nhòm quan sát tình hình bên trong.

"Đây không giống với ý chí kháng cự của quân Balath, lúc đổ bộ, Ngự lâm quân Balath đã bị lực lượng pháo chống tăng dùng đạn xuyên giáp dọa cho chạy mất dép." Aromeyev buông kính viễn vọng xuống, quay đầu hỏi sĩ quan phụ tá: "Bắt được tù binh nào chưa? Mang đến đây, tôi muốn thẩm vấn."

"Chưa có, thưa Thiếu tướng. Ý chí chiến đấu của kẻ địch vô cùng ngoan cường, cho dù bị thương cũng sẽ tiếp tục chống trả." Sĩ quan phụ tá báo cáo.

Lữ đoàn trưởng quân đoàn tuyên úy nói: "Ý chí chống cự cao như vậy, có khi nào là cận vệ của hoàng gia không?"

Aromeyev suy nghĩ một chút rồi nói: "Mang một thi thể đến đây, tôi có linh cảm không lành."

Rất nhanh, một thi thể được đưa đến, đặt trước mặt Aromeyev.

Vị Thiếu tướng ngồi xổm xuống, lật mũ của thi thể lên.

Mái tóc vàng óng hiện ra dưới ánh mặt trời.

Aromeyev: "Người Balath... có tóc vàng sao?"

Vị Lữ đoàn trưởng lắc đầu: "Có, tuy số lượng không nhiều, nhưng đúng là có."

Lúc này, người trung sĩ mang thi thể đến nói: "Nhưng mà, những tên lính Balath bị chúng ta giết, tất cả đều có tóc vàng. Sáng nay, những tên lính chạy trốn từ bãi biển mà chúng ta tóm được, chẳng có tên nào tóc vàng cả, thưa Thiếu tướng!"

Aromeyev ngẩng đầu nhìn trung sĩ, hỏi: "Những 'người Balath' này, chúng nói tiếng gì? Có phải tiếng Prosen không?"

Trung sĩ lắc đầu: "Chúng tôi không biết."

"Sao lại không biết được!" Aromeyev gắt lên, "Các cậu nghe tiếng Prosen nhiều như vậy trên chiến trường rồi, còn không nhận ra được nữa sao?"

Trung sĩ: "Phải nói là, nó rất giống tiếng Prosen, nhưng chúng tôi chưa từng nghe tiếng Balath, không có cách nào so sánh. Hơn nữa, chúng tôi cũng không có ai biết tiếng Prosen, không thể chắc chắn đó là tiếng Prosen, ngôn ngữ của các nước phương Bắc cũng rất giống với tiếng Prosen."

Aromeyev: "Cậu biện luận cũng có lý đấy, thôi bỏ đi, cậu chỉ cần nói cho tôi biết, khi chiến đấu với chúng, cậu có cảm giác giống như đang đánh nhau với người Prosen không?"

"Có." Trung sĩ trả lời rất dứt khoát, "Nhưng mà, vũ khí mà chúng sử dụng đều là súng tiểu liên Sten và súng máy hạng nhẹ Bren, còn có cả súng ngắn Makarov, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bắn đặc trưng của súng máy Prosen."

Vị Lữ đoàn trưởng nói với Aromeyev: "Xem ra chúng ta đã gặp phải quân Prosen cải trang thành quân Balath rồi, chả trách bến cảng lại khó đánh chiếm đến vậy."

Lúc này, từ phía khu vực cảng vọng đến tiếng bắn của pháo phòng không.

Aromeyev lập tức nhận ra đó là pháo phòng không trên tàu khu trục: "Rõ ràng tàu chiến đã hỗ trợ chúng ta như vậy rồi mà vẫn chưa đánh hạ được! Tướng quân Rokossovsky rất tin tưởng chúng ta! Truyền lệnh cho tôi, bất kể kẻ địch là Prosen hay Balath, xông lên đánh giáp lá cà cho tôi, trước khi tàu của tướng quân nhìn thấy bến cảng, nhất định phải chiếm được bến cảng!"

Vừa dứt lời, người trung sĩ lúc nãy lại nói: "Báo cáo Thiếu tướng! Công trình ở bến cảng đều là bê tông cốt thép, pháo hạm không thể làm gì được chúng. Chúng tôi cần hỗ trợ hỏa lực trực tiếp! Nếu không thương vong sẽ rất lớn!"

Aromeyev: "Các cậu không có bom bao sao? Bộ binh hải quân chúng ta chưa bao giờ là loại quân đội không có pháo thì không thể công kích! Đánh bom cho tôi!"

Ngay sau đó, từ phía khu vực cảng truyền đến tiếng nổ lớn.

Aromeyev nhíu mày: "Khẩu pháo này nghe có vẻ cỡ nòng không nhỏ, là của địch hay của ta vậy?"

Vị Lữ đoàn trưởng: "Có lẽ là của chúng ta, cậu nghe kìa, pháo hạm vẫn đang bắn phá, nếu như địch khai hỏa với tàu chiến, với lớp vỏ mỏng manh

của tàu khu trục, thì việc bắn phá đã dừng từ lâu rồi."

Aromeyev giơ ống nhòm lên, nhìn về phía khu vực cảng với vẻ nghi hoặc, đáng tiếc là các công trình ở bến cảng đã che khuất tầm nhìn, hắn không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra ở phía bến tàu.

————

Mười lăm phút trước, tuyến đường vào cảng Mocha.

Trung tá Yusov hét lớn với thuyền trưởng tàu vận tải: "Ông không thấy sao? Công trình ở bến cảng đều làm bằng bê tông, mấy khẩu pháo của tàu khu trục không thể làm gì được chúng! Bộ binh hải quân cần hỏa lực của pháo 100mm!"

Thuyền trưởng lắc đầu: "Không được, không được, thủy thủ của tôi còn phải vận chuyển tiếp tế! Sau khi quân viễn chinh đánh bại Balath, chúng ta còn phải vận chuyển vật tư cho quân Đồng minh, bây giờ tìm đâu ra những thủy thủ lành nghề như vậy, tôi không thể để tàu cập cảng khi kẻ địch vẫn đang kiểm soát bến tàu!

"Chiếc tàu này cũng rất quý giá, ông biết trên toàn bộ nội hải có bao nhiêu chiếc như vậy không? Không được, không thể mạo hiểm!"

Trung tá Yusov rút súng lục ra, chĩa vào trán thuyền trưởng: "Tôi nghi ngờ ông là gián điệp của Prosen!"

"Ông cứ việc nghi ngờ!" Thuyền trưởng không hề nhượng bộ, "Điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và ông là, tôi biết phân biệt nặng nhẹ! Bỏ mạng chiếc tàu này và những người thủy thủ chỉ để đánh chiếm cảng Mocha thì thật không đáng!"

Trung tá Yusov: "Nếu không chiếm được cảng Mocha, thì sẽ không có bất kỳ tuyến đường tiếp tế nào!"

"Ông đang cường điệu hóa vấn đề đấy, tôi biết rõ thực lực của quân Balath, chúng chắc chắn không thể nào thủ được!" Thuyền trưởng vẫn không chịu nhượng bộ, thậm chí còn tiến lên một bước, để họng súng in hằn trên trán mình.

Lúc này, Lữ đoàn trưởng quân đoàn tuyên úy của Lữ đoàn xe diệt tăng số 225 tiến lên, một tay giữ lấy súng của Trung tá Yusov, tay kia giữ lấy vai thuyền trưởng, tách hai người ra, đồng thời cướp luôn khẩu súng.

Trung tá Yusov trừng mắt nhìn Lữ đoàn trưởng: "Ông lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy?"

Lữ đoàn trưởng: "Chuyện đó đừng lo! Tôi có một ý hay. Thuyền trưởng, xe diệt tăng của chúng tôi có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1800 mét! Liệu có thể dọn dẹp một khoảng trống trên boong tàu của ông, dùng gỗ hoặc thứ gì đó để dựng một cái bệ, để xe diệt tăng có thể leo lên đó không?"

Thuyền trưởng quay đầu nhìn chiếc xe diệt tăng được cố định trên boong tàu: "Xe này nặng bao nhiêu? 30 tấn? Vậy thì có thể làm một cái bệ, nhưng chỉ có một chiếc thì cũng chẳng thay đổi được gì?"

"Có thể!" Trung tá Yusov lại hào hứng, "Đạn pháo 100mm của chúng tôi, bên trong có 6kg TNT, bê tông cốt thép cũng không chịu nổi! Một phát bắn trúng, những kẻ bên trong sẽ choáng váng trong một phút."

Thuyền trưởng nhìn về phía bến tàu dày đặc tiếng súng, suy nghĩ vài giây rồi gật đầu: "1800 mét! Không được gần hơn! Để lính xe tăng của ông và thủy thủ của tôi cùng làm cái bệ!"

Trung tá Yusov quay đầu hét lớn: "Nghe thấy chưa? Nhanh lên! Misha, tổ lái của cậu đâu, bắn đi! Bắn trượt thì đi hốt phân cho tôi!"

Mọi người trên tàu vội vã bắt tay vào làm việc, thuyền trưởng giám sát một lúc rồi nói với thuyền phó: "Cậu chỉ huy việc dựng bệ và đưa xe tăng vào vị trí, tôi lên đài chỉ huy để điều khiển tàu vào cảng."

Thuyền phó: "Yên tâm giao cho tôi."

Sau mười phút vật lộn, cuối cùng một chiếc xe diệt tăng cũng được đưa lên bệ, do kíp lái mà Trung tá Yusov chỉ định điều khiển.

Tham mưu trưởng Lữ đoàn còn cho người lắp đặt một kính ngắm pháo binh bên cạnh xe diệt tăng, để quan sát dữ liệu mục tiêu.

Người quan sát lớn tiếng báo cáo: "Khoảng cách đến bến tàu là 1700 mét! Khoảng cách đến tòa nhà văn phòng tổng hợp do quân địch chiếm đóng là 1850 mét, có thể bắn!"

Trung tá Yusov đứng bên cạnh kính ngắm pháo binh, căng thẳng dùng ống nhòm quan sát tòa nhà cao tầng kia.

Đột nhiên, xe diệt tăng khai hỏa, khói thuốc súng và luồng khí dữ dội từ nòng pháo thổi bay mũ của Trung tá Yusov.

Vị Trung tá không thèm quan tâm đến điều đó, sự chú ý của hắn dồn cả vào tòa nhà cao tầng trong ống nhòm.

Một giây sau, một dãy cửa sổ ở tầng một của tòa nhà đồng loạt phụt ra khói mù, rõ ràng là đạn pháo đã xuyên qua một cửa sổ nào đó và phát nổ bên trong.

Sóng xung kích từ vụ nổ khiến cả nửa tòa nhà rung chuyển, bụi bay mù mịt, trông như thể bề mặt bê tông đột nhiên được phủ thêm một lớp màng bảo vệ.

Cửa sổ cuối cùng còn sót lại trên tầng hai vỡ tan thành vô số mảnh, rơi xuống nền đất đầy bụi.

"Tuyệt!" Trung tá Yusov hét lớn, "Tiếp tục bắn! Giết chết lũ rùa rụt cổ đó cho tôi!"

Vừa dứt lời, phát bắn thứ hai đã được khai hỏa.

Lần này, mục tiêu là khu vực cầu thang ở giữa tòa nhà văn phòng, đạn pháo bắn trúng tầng hai, khói bụi bao trùm lấy tầng một và tầng ba.

Súng máy hạng nhẹ Makarov vốn đang bắn dữ dội bỗng im bặt, trên thực tế, tất cả hỏa lực từ tòa nhà đều đã ngừng bắn.

Trung tá Yusov nhìn thấy những người lính bộ binh hải quân mặc quân phục màu đen, tay lăm lăm súng tiểu liên PPSh, xông đến tòa nhà, ném lựu đạn vào từng cửa sổ.

"Đừng bắn nhầm vào bộ binh hải quân, chuyển mục tiêu! Chuyển mục tiêu!" Trung tá hét lớn, "Xoay xe sang trái 10 độ, có một tòa nhà hai tầng vẫn đang bắn!"

Lập tức có một người lính trèo lên xe diệt tăng, hét lớn vào trong khoang lái: "Xoay trái 10 độ, mục tiêu là tòa nhà hai tầng!"

Chiếc xe diệt tăng xoay 10 độ, nòng pháo chĩa vào tòa nhà hai tầng kia.

Phát bắn đầu tiên trúng vào bức tường bên ngoài của tòa nhà, khói bụi từ vụ nổ bao trùm gần như toàn bộ tòa nhà.

Súng máy và súng trường đang khai hỏa đều ngừng bắn, có lẽ những kẻ bên trong đều đã bị chấn động.

Lực lượng bộ binh hải quân nấp sau bức tường thấp đối diện tòa nhà lập tức xông ra, lao về phía tòa nhà, không lãng phí một giây nào khi kẻ địch còn đang choáng váng.

Yusov rất vui mừng: "Chuyển mục tiêu, không cần di chuyển xe, nhà kho lớn có số 2 kìa! Tầng hai nhà kho đang bắn, khai hỏa!"

xe diệt tăng nổ súng, lần này cũng bắn trúng tường ngoài nhà kho, bụi bay mù mịt khiến xạ giới của súng máy địch bị che khuất hoàn toàn.

Lực lượng bộ binh hải quân bất ngờ được "màn khói" che chắn, lập tức xông lên, lao vào làn khói.

Yusov: "Tốt! Mục tiêu tiếp theo!"

————

Aromeyev không nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong cảng, nhưng hắn có thể nghe thấy sau mỗi tiếng pháo, tiếng súng máy lại thưa dần.

Bộ binh hải quân cũng được trang bị súng máy, nhưng đều là loại súng máy Maxim cồng kềnh, có bánh xe và tấm chắn, không tiện sử dụng khi tấn công, nên bộ binh không thích dùng lắm.

Vì vậy, tiếng súng máy yếu dần chứng tỏ kẻ địch đã bị thiệt hại nặng.

"Tuy tôi không biết là ai đang bắn, nhưng hãy nhớ nhắc nhở tôi, sau này phải đề nghị trao tặng Huân chương Sao Vàng cho người đó." Aromeyev

nói với vị Lữ đoàn trưởng.

Lữ đoàn trưởng: "Yên tâm đi. Nhưng tôi nghĩ, sau sự kiện này, vị anh hùng đó chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều lời khen ngợi, cho dù chúng ta không đề nghị thì cũng sẽ có người khác đề nghị trao tặng Huân chương Sao Vàng cho anh ta."

"Vậy thì càng phải đề nghị chứ sao? Nếu không sẽ khiến người ta nghĩ hải quân và lục quân chúng ta có hiềm khích với nhau!"

Lúc này, một người lính liên lạc đạp xe đạp lao đến, hét lớn: "Báo cáo! Dưới sự phối hợp của xe diệt tăng trên tàu, chúng ta đã hoàn toàn kiểm soát bến tàu số hai, tàu vận tải có thể cập cảng!"

Aromeyev gật đầu, nói với sĩ quan phụ tá bên cạnh: "Bắn pháo hiệu, cho phép tàu vận tải cập cảng!"

(Hết chương)

Chương 295: Rokossovsky đặt chân lên đất Balath

16h30 chiều ngày 28 tháng 8, tàu vận tải chở sở chỉ huy quân viễn chinh tiến vào cảng Mocha.

Vương Trung đứng trên boong tàu, nhìn bến cảng tan hoang, nghi ngờ hỏi Pavlov: "Không phải tàu khu trục của hải quân chỉ có pháo phòng không thôi sao? Nhìn những dấu vết này giống như là do pháo 100mm bắn ra, chuyện gì thế?"

Pavlov cũng sững sờ: "Tôi cũng không biết, có phải là xe diệt tăng bắn sau khi đổ bộ? Nhưng nếu kẻ địch vẫn đang kháng cự, thì tàu vận tải không thể cập cảng được."

Hai vị chỉ huy quân sự cấp cao nhất của quân viễn chinh nhìn nhau.

Yakov lên tiếng: "Lực lượng xe diệt tăng có vẻ đã rời khỏi cảng, phải chăng là đi tấn công nội thành Mocha?"

Vương Trung: "Theo kế hoạch thì đúng là như vậy."

Vương Trung nhìn về phía nội thành, lắng nghe tiếng súng vọng lại từ đó. Sau đó hắn cắt góc nhìn xuống, bởi vì không liên lạc trực tiếp được với Lữ đoàn 393 Hải quân đánh bộ, quan sát từ trên cao chỉ có thể nhìn thấy địa hình và "binh bài" của các đơn vị tham chiến, phía bắc thành phố Mocha đã bị biểu tượng cực lớn của lính bộ binh hải quân chiếm lĩnh, biểu tượng bộ binh lục quân Ant hơi nhỏ, nhưng cũng chiếm lĩnh một khu vực lớn.

Khu vực mà hai biểu tượng lớn này bao phủ, còn có cả biểu tượng nhỏ của đơn vị xe diệt tăng, xem ra "Xoáy Nước" đã được điều vào thành phố, yểm trợ bộ binh đánh chiếm nội thành.

Biên chế của quân địch ở khu vực thành phía nam là Sư đoàn bộ binh số 5 Ngự Lâm quân Balath.

Vương Trung có chút nghi hoặc, nghĩ mãi mà không rõ làm sao lữ đoàn xe diệt tăng tinh nhuệ của mình và Lữ đoàn 393 Hải quân đánh bộ tinh nhuệ lại đánh đến khó phân thắng bại với quân đội Balath được báo cáo là rất kém cỏi?

Chuyện này là sao?

Hắn chuyển về góc nhìn của bản thân, hỏi Pavlov: "Liên Hiệp Vương Quốc có cung cấp thông tin tình báo mới nào không? Sư đoàn số 5 Ngự Lâm quân này làm sao lại đánh ngang ngửa với quân đội của chúng ta?".

Pavlov vẫn chưa cảm thấy tình hình có gì không ổn, đáp: "Vậy là tốt lắm rồi, dù sao cũng chỉ là một sư đoàn vừa mới hoàn thành huấn luyện, toàn là lính mới, đối mặt với bộ binh cơ giới hóa của địch, chịu thiệt một chút cũng là bình thường.

"Ít ra thì bọn họ cũng đã được huấn luyện một thời gian rồi."

Vương Trung: "Không đúng. Mau dùng bộ đàm liên lạc với Lữ đoàn 393, tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra!"

Pavlov lập tức quay đầu gọi tham mưu thông tin.

Rất nhanh, tham mưu thông tin đã đưa bộ đàm cho Vương Trung: "Thiếu tướng Aromeyev, Lữ đoàn trưởng Lữ đoàn 393 đang trực máy."

Vương Trung nhận lấy bộ đàm, đồng thời chuyển góc nhìn, biểu tượng của Lữ đoàn 393 quả nhiên biến thành từng người cụ thể, có thể thấy bọn họ đang giằng co với quân địch từng phòng một.

"Aromeyev, cậu sao thế? Trong báo cáo tình báo của Hợp Chủng Quốc, Ngự Lâm quân chỉ được huấn luyện và tinh thần chiến đấu ở mức bình thường, sao cậu lại phải vất vả như vậy?" Vương Trung vừa liên lạc được đã chất vấn.

"Bọn chúng không phải Ngự Lâm quân, thậm chí không phải người Balath, bọn chúng là người Prosen mặc quân phục Ngự Lâm quân!" Giọng của Aromeyev vang lên từ trong bộ đàm: "Tôi nhắc lại, là người Prosen!"

Vương Trung vội vàng nhìn về phía quân địch, muốn dùng năng lực đặc biệt của mình để xác nhận điều này, nhưng lại phát hiện kẻ địch được cấp dưới chiếu sáng không hề phát sáng, không thể xác nhận được.

Vì vậy hắn hỏi: "Aromeyev, cậu đang ở đâu?"

Ngay lúc nói chuyện, hắn đã tìm thấy Aromeyev: Vị thiếu tướng đang ở trên tháp nước, nhóm sĩ quan chỉ huy tinh nhuệ của Lữ đoàn 393 cũng ở xung quanh.

Tháp nước, thật hoài niệm.

Vương Trung trong nháy mắt nhớ tới tháp nước ở làng Thượng Peniye, chờ chiến tranh kết thúc, nói không chừng khi đó quân địch sẽ dựng tượng mình trên tháp nước.

Aromeyev đáp: "Tôi đang ở trên tháp nước phía tây nam cảng, cậu muốn đến đây không?"

Vương Trung: "Tất nhiên rồi, tôi sẽ đến ngay, hết."

Hắn đưa bộ đàm cho tham mưu thông tin, nói với Pavlov: "Là người Prosen! Đám khốn kiếp đó mặc quân phục của Balath, cho nên bộ binh hải quân mới đánh ngang ngửa với bọn chúng!"

Pavlov nheo mắt: "Chẳng trách cậu lại phấn khích như vậy, thì ra là có người Prosen để giết."

Không phải, trong đầu ông tôi là hạng người gì thế?

Lúc này Popov mặt mày tái mét đi từ trong khoang thuyền ra: "Mẹ kiếp, cập bến rồi à?"

Vương Trung chỉ tay về phía thủy thủ đang ném dây thừng ra mạn thuyền: "Thủy thủ đang thực hiện bước cuối cùng để cập bến."

"Cuối cùng cũng kết thúc." Popov thở dài một hơi: "Hai ngày lênh đênh trên biển còn khó chịu hơn một năm qua."

Vương Trung nói với Yakov: "Chờ lát nữa cậu xuống thuyền trước, tìm một chiếc Jeep đến đây."

Popov: "Sao thế? Cậu lại muốn đích thân ra trận? Chỉ là đám thổ dân Balath thôi mà, cần gì phải như vậy?"

"Là người Prosen, người Prosen mặc quân phục Balath đang chiến đấu với chúng ta."

Popov lập tức tỉnh cả ngủ: "Cái gì? Điều này vi phạm luật pháp quốc tế! Bọn Prosen này mà bị chúng ta bắt được sẽ không được hưởng quy chế tù binh chiến tranh theo Công ước Geneva!"

Vương Trung: "Rõ ràng là bọn chúng không quan tâm điều đó. Tóm lại tôi phải tự mình chỉ huy Lữ đoàn 393, Pavlov, ông hãy lo liệu đại cục, nhanh chóng đưa quân viễn chinh lên bờ. Còn Popov, ông... Ông nghỉ ngơi trước đi!"

Vừa dứt lời, cửa khoang hàng phía sau truyền đến một trận ồn ào, Vương Trung quay đầu nhìn lại, thì ra Bucephalus đã chạy lên boong tàu, sau khi nhìn thấy Vương Trung liền nhe răng trợn mắt chạy về phía hắn.

Người lính nuôi ngựa cũng xông lên boong thuyền, vừa đuổi theo ngựa vừa hét lớn: "Tôi vừa mở cửa, con ngựa này đã xông ra rồi! Mau túm nó lại!"

Bucephalus chạy đến trước mặt Vương Trung, há miệng muốn cắn chiếc mũ lớn của hắn.

Vương Trung: "Đủ rồi! Ngoan ngoãn một chút!"

Bucephalus căn bản không nghe, nó cắn mũ Vương Trung rồi hất mạnh đầu, ném chiếc mũ ra xa như ném đĩa bay.

Sau đó, con ngựa này bắt đầu gặm tóc Vương Trung.

Pavlov: "Tôi thấy là cậu làm hư con ngựa này rồi."

Vương Trung: "Tôi sẽ đổi sang cưỡi "quân mã" chạy bằng xăng (ám chỉ xe Jeep Willis)!"

Lúc này Amelia vẫn luôn đứng bên cạnh xem náo nhiệt bỗng lên tiếng hỏi: "Con ngựa này có gì đặc biệt sao? Sao nó dám hỗn xược như vậy? Chẳng lẽ... Nó là do Druid biến thành?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, không, không, Druid ở đất nước chúng tôi chỉ có thể triệu hồi sương mù, hơn nữa còn phải xem thời tiết có cho phép hay không, chứ không thể biến thành động vật được. Hơn nữa, nếu nó là Druid thật, tôi nhất định sẽ không để nó biến thành ngựa, biến thành kỵ sĩ sói thì tốt biết bao."

Vừa nói, hắn vừa đẩy Bucephalus ra.

Đúng lúc này Yakov quay lại: "Xe Jeep đã chuẩn bị xong!"

Vương Trung: "Tốt, tôi đến ngay."

————

Tháp nước mà Aromeyev đang ở vốn đã rất dễ tìm, lại còn có Vương Trung chỉ đường, xe Jeep rất nhanh đã dừng lại dưới chân tháp.

Lính hải quân đánh bộ phía dưới tháp nước đồng loạt giơ tay chào theo quân lễ.

Vương Trung giơ tay chào đáp lễ, sau đó nhanh nhẹn leo lên cầu thang, chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh tháp.

Giờ phút này, toàn bộ Lữ đoàn Hải quân đánh bộ được tính là thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Vương Trung, phạm vi quan sát hoàn toàn mở rộng.

Đáng tiếc là lính hải quân đánh bộ chiến đấu quá dũng mãnh, đã đánh bật quân địch ra khỏi phạm vi 2,5 km mà Vương Trung có thể quan sát được.

Aromeyev giơ tay chào theo quân lễ: "Tướng quân! Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng quân địch chống cự rất quyết liệt, thương vong của Lữ đoàn rất lớn!"

Vương Trung: "Hiện tại đã hy sinh bao nhiêu người?"

"Chưa thống kê, nhưng có Trung đội tổn thất hơn một nửa quân số. Nhưng chúng tôi cũng đã tiêu diệt không ít quân địch, trên người bọn chúng đều mang theo giấy tờ, thư từ viết bằng tiếng Prosen! Đây chắc chắn là quân đội Prosen!"

Vương Trung giơ ống nhòm lên.

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện hai lính hải quân đánh bộ đang áp giải năm, sáu tên tù binh đi về phía tháp nước.

Tuy rằng bọn chúng còn chưa đến gần, nhưng đã lọt vào phạm vi quan sát của Vương Trung, vì vậy những tên địch này bị khoanh một vòng tròn màu đỏ, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện tên và đơn vị.

Đơn vị đang giao chiến với Lữ đoàn 393 và lực lượng đổ bộ trước đó là "Quân đoàn Kền kền" của đế quốc Prosen.

Vương Trung vô cùng kinh ngạc, "Quân đoàn Kền kền" ở thế giới của hắn là lực lượng can thiệp do Đức Quốc xã phái đến trong cuộc nội chiến Tây Ban Nha. Không ngờ ở thế giới này nó lại là phiên hiệu của lực lượng can thiệp Balath!

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, Cục tình báo MI6 của Liên Hiệp Vương Quốc cũng không lợi hại như trong tưởng tượng. Nghĩ kỹ lại, kẻ thành lập và đứng đầu MI6 là một tên cả đời chỉ thích giở trò, bọn họ mắc sai lầm cũng không có gì lạ.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một chiếc "Xoáy Nước" dưới sự yểm trợ của bộ binh hải quân đã rẽ qua góc đường, khai hỏa vào tòa nhà mà quân Prosen đang cố thủ.

Phần lớn các tòa nhà trong thành phố đều không có tường bê tông cốt thép, khi bị pháo 100 mm bắn trúng, cả tòa nhà chìm trong khói lửa.

Vương Trung đang quan sát từ trên cao, cho nên tầm nhìn không bị che khuất hoàn toàn, có thể thấy rõ ràng tòa nhà đã sụp đổ một nửa, lính Prosen kéo súng máy chạy ra từ cửa sau, liều mạng chạy trốn.

Xem ra khi "Xoáy Nước" xuất hiện, tên xạ thủ súng máy này đã ngừng bắn và bắt đầu chuyển vị trí, nếu không thì không thể nào toàn mạng.

Chiếc "Xoáy Nước" nấp sau một ngôi nhà lại khai hỏa, mục tiêu lần này là cửa hàng ở phía nam đường cái, cũng là một phát bắn sập một nửa căn nhà hai tầng, một tên lính Prosen sống sót khập khiễng chạy ra từ cửa sau, tập tễnh chạy về phía đồng đội.

"Xoáy Nước" tiếp tục khai hỏa, dường như muốn san bằng cả tòa nhà mới chịu dừng tay.

Vương Trung: "Đáng tiếc, "Xoáy Nước" của chúng ta không được trang bị đạn phốt pho trắng hoặc bom napalm."

Hắn chuyển về góc nhìn của bản thân, phát hiện Aromeyev đang nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu: "Cái gì? "Xoáy Nước"? Chúng tôi quả thực đang hợp tác chặt chẽ với xe diệt tăng "Xoáy Nước", nhưng cậu nhìn thấy "Xoáy Nước" ở đâu?"

Quanh tháp nước quả thật không có chiếc "Xoáy Nước" nào, tất cả đều được điều vào thành phố để bắn phá.

Vương Trung: "Tôi chỉ là tiếc nuối vì "Xoáy Nước" chưa được trang bị loại đạn mới này mà thôi. Nếu có đạn phốt pho trắng, chỉ cần bắn vào cửa sổ tòa nhà, da thịt và quần áo của những kẻ bên trong sẽ bốc cháy, bọn chúng sẽ đau đớn đến mức không muốn sống, phải lao ra khỏi căn nhà, cầu xin chúng ta ban cho chúng cái chết nhanh gọn."

"Ồ, quân Đồng minh còn có thứ vũ khí như vậy sao?" Aromeyev nói.

Lúc này, một sĩ quan lục quân bước vào sân tháp nước, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Tôi đến để báo cáo với tướng quân, Tiểu đoàn 1, Lữ đoàn 1, Quân đoàn xe tăng 51 đã hoàn thành việc đổ bộ."

Vương Trung: "Đi bảo Pavlov tập hợp những đơn vị đã phân tán, thành lập một Chiến đoàn tạm thời, tiến vào thành phố, bộ binh hải quân cần chúng ta yểm trợ."

"Rõ!"

Sĩ quan kia vừa đi, Aromeyev liền lên tiếng: "Chúng tôi có thể đánh bại quân địch, không cần chi viện thêm!"

Vương Trung vỗ vai Aromeyev: "Tôi biết, nhưng chúng ta không thể lãng phí thời gian, không biết trong lãnh thổ Balath còn bao nhiêu quân Prosen, chúng ta phải nhanh chóng chiếm lấy Mocha, tiến sâu vào đất liền."

(Hết chương)

Chương 296: Tạm biệt tượng thần

18 giờ chiều, Chiến đoàn do Pavlov thành lập đi qua tháp nước nơi Vương Trung đang đứng, tiến về phía thành phố.

Do Quân đoàn 51 khác với ba sư đoàn do Vương Trung huấn luyện, lực lượng thiết giáp không được trang bị xe chiến đấu bộ binh (xe tăng M3 Lee/Grant), cũng không có xe bọc thép chở quân bán bánh xích và xe Jeep, vì vậy bộ binh đều ngồi trên xe tăng.

Nhìn hàng quân đang hành quân, Vương Trung bỗng có cảm giác như đang xem quân đội Ấn Độ hành quân.

Bản thân Ant không sản xuất xe bọc thép chở quân bán bánh xích, tất cả đều dựa vào nguồn cung cấp của Hợp Chủng Quốc, chỉ có Tập đoàn quân Cơ giới số 1 - đơn vị trực thuộc của Vương Trung - mới được trang bị nhiều xe bán bánh xích M3 đến vậy.

Khi Tập đoàn quân Cơ giới số 1 tác chiến, chỉ khi nào được tăng cường thêm lực lượng bộ binh từ các đơn vị khác, lực lượng xe tăng mới phải làm "kỵ binh thiết giáp" như vậy.

Các đơn vị khác không được trang bị xe bán bánh xích, xe tải thì không đủ, phải ưu tiên sử dụng để vận chuyển nhu yếu phẩm, nếu bộ binh không ngồi trên xe tăng, bọn họ chỉ có thể hành quân bộ, không thể nào theo kịp tốc độ hành quân của lực lượng xe tăng.

Quân đội Ant hiện tại cũng biết, xe tăng mà không có bộ binh đi cùng sẽ rất dễ bị tổn thương, chẳng khác nào đi chịu chết, không còn cách nào khác nên mới phải làm như vậy.

Làm như vậy thực sự rất bất lợi, bộ binh sẽ rất dễ dàng bị súng máy bắn hạ, tốc độ phản ứng khi bị địch tập kích cũng chậm hơn.

Vì vậy, trong lúc dõi mắt nhìn đội quân tiến về phía thành phố, Vương Trung bắt đầu tính toán xem làm cách nào để có thể sở hữu một lực lượng xe chiến đấu bộ binh thực thụ.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể tính toán trong đầu mà thôi, nguyên nhân Ant không sản xuất xe bán bánh xích là vì hiện tại phần lớn các nhà máy có khả năng sản xuất bánh xích và hệ thống truyền động đều đang dồn toàn lực để cung cấp cho các nhà máy sản xuất xe tăng, số lượng bánh xích và hệ thống truyền động còn lại được ưu tiên cung cấp cho các nhà máy sản xuất máy kéo.

Sau khi Vương Trung tiến hành cải cách, quân đội Ant bắt đầu coi trọng việc sản xuất máy kéo, nâng cao vai trò của máy kéo trong việc kéo xe tăng bị bắn hỏng về tuyến sau trong các đơn vị xe tăng mới thành lập, thêm vào đó lực lượng pháo binh cũng cần máy kéo để kéo pháo hạng nặng, hiện tại máy kéo đã trở thành mặt hàng được săn đón.

Biện pháp giải quyết đương nhiên là mở rộng sản xuất, tăng sản lượng bánh xích và hệ thống truyền động, nhưng vấn đề là Ant đang thiếu công nhân kỹ thuật.

Vương Trung nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy muốn trang bị xe chiến đấu bộ binh cho lực lượng thiết giáp thì chỉ có thể trông chờ vào nguồn viện trợ từ Hợp Chủng Quốc.

Ít nhất cũng phải trang bị đầy đủ xe chiến đấu bộ binh và xe bán bánh xích cho Quân đoàn xe tăng 51 dưới quyền chỉ huy của hắn.

Lúc này, Popov cũng leo lên tháp nước, nói với Vương Trung: "Các chiến sĩ đều đang nhìn cậu kìa, động viên tinh thần bọn họ đi! Cậu chỉ mải thẫn thờ!"

Vương Trung bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, vội vàng giơ tay lên định hô lớn điều gì đó, kết quả các chiến sĩ đã đồng thanh hô vang trước: "U-ra!"

Popov: "Có cậu ở đây, muốn động viên tinh thần cho binh sĩ thật là dễ dàng, cậu chỉ cần giơ tay lên là tinh thần chiến đấu của họ đã sục sôi rồi."

Vương Trung hơi ngại ngùng, duy trì tư thế giơ tay, nói với Popov: "Tôi cũng đâu muốn như vậy."

Aromeyev nói: "Tôi nghe nói, ngài đã từng dùng dao chém nổ xe tăng?"

Vương Trung: "Cậu nhìn xem trên người tôi có mang theo dao găm nào không, chuyện này chắc chắn là bịa đặt rồi. Chắc chắn là do viên phó quan cũ của tôi bịa chuyện khi say rượu ở quán rượu, ông ta là nhạc sĩ, cậu hiểu chứ, ở thời Trung cổ thì là những người hát rong, trong những câu chuyện phiêu lưu của họ thường có yếu tố phóng đại."

Vừa dứt lời, Vương Trung nhìn thấy một chiếc mô tô đang chạy dọc theo rìa thành phố về phía này.

Hai người đàn ông trên xe mô tô đội mũ nồi màu đỏ, nhìn từ xa trông giống như hai nhân vật Mario trong trò chơi điện tử đang lái mô tô.

Thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung xác nhận thân phận của hai người này: liên lạc viên của đội đặc nhiệm, Sư đoàn Dù số 1.

Hai người lái mô tô rõ ràng không biết Vương Trung đang ở đâu, khi đến gần đội hình đang tiến vào thành phố, bọn họ liền lớn tiếng hỏi bằng tiếng Ant pha chút giọng địa phương: "Tướng quân đâu rồi?"

Lính bộ binh ngồi trên xe tăng đồng loạt chỉ tay về phía tháp nước.

Hai lính dù liền lái mô tô vượt qua đội hình đang hành quân, chạy thẳng về phía tháp nước, một phút sau đã leo lên đỉnh tháp.

Vương Trung: "Sao trên tháp này đông người thế nhỉ?"

Aromeyev: "Vậy tôi di chuyển ra chỗ khác..."
"Dừng lại!" Vương Trung gọi hắn lại, tuy rằng làm lữ trưởng của Lữ đoàn 393, dưới tình huống này bộ chỉ huy di chuyển về phía trước rất hợp lý, nhưng hắn di động Vương Trung liền mất tầm nhìn, "Hắn ở lại nơi này, Popov ta cảm giác hắn hẳn là phát huy chút tác dụng."

"Hắn ngại tôi béo sao." Tùy quân giáo chủ lắc đầu: "Vậy tôi đi về phía trước một chút."

Thế là Popov dẫn theo vài giáo sĩ xuống thủy tháp, lên xe Jeep Willis vừa rồi bọn họ lái tới, trà trộn vào trong đội ngũ phía trước.

Vương Trung thì nhìn hai tên lính dù mũ đỏ Lôi Mạo: "Tình huống sân bay thế nào?"

Lính dù lấy từ trong túi da trâu tùy thân ra một xấp văn kiện: "Ở sân bay gặp được người Prosen, chúng tôi dùng thuốc nổ đánh sập kiến trúc bọn họ cố thủ, tiêu diệt toàn bộ bọn họ. Đây là tài liệu Prosen trải qua một ngày đào bới, thu thập được."

Vương Trung cầm lấy, giả vờ nhìn một cái – thật ra hắn xem không hiểu, sau đó hắn giao một chồng văn kiện này cho Yakov.

Yakov lập tức bắt đầu xem xét.

Vương Trung thì hỏi hai tên lính dù: "Thương vong lớn sao?"

"Cơ bản không có thương vong, kế sách giả vờ chấp hành nhiệm vụ của ngài đã thành công. Nếu không phải đụng phải Prosen, chúng ta có thể hòa bình chiếm lấy sân bay." Một trong hai tên lính dù nhìn qua vô cùng tiếc nuối.

Vương Trung lại hỏi: "Tình hình phòng ngự của sân bay thế nào?"

Bởi vì địa hình sân bay rất trống trải, hơn nữa cực kỳ bằng phẳng, xưa nay là khu vực khó phòng ngự nhất.

Lính dù: "Mỗi người chúng tôi đều đào hố cá nhân, còn lấy được mìn chôn trong kho hàng ở sân bay, hôm nay cả ngày đều đang chờ kẻ địch phản kích, nhưng chỉ nghe thấy các ngài bên này đánh cho náo nhiệt. Kẻ địch thế mà chưa từng nghĩ tới lấy lại sân bay!

"Nếu là tôi, tướng quân, ngài cứ coi chúng tôi như bộ binh bình thường mà dùng, chúng tôi là đến mài giũa kỹ nghệ, thế này mài giũa cái gì?"

Vương Trung dở khóc dở cười: Dùng lính dù tinh nhuệ như bộ binh bình thường, đây có phải là quá xa xỉ hay không.

Hắn chỉ có thể nói: "Yên tâm, sau này còn cần các anh em nhảy dù, không thiếu được."

"Thật không?" Hai tên lính dù mừng rỡ.

"Đúng, các anh em chỉ là sĩ quan, cho nên không biết. Hai ngày nữa các anh em sẽ ngồi tàu lượn đi chiếm lấy một cây cầu lớn, đó là mấu chốt chúng ta có thể nhanh chóng tiến công hay không!"

Hai tên lính dù liếc nhau một cái, hỏi: "Ngài nói không phải là cầu lớn thung lũng Fenny?"

Vương Trung biểu lộ nghiêm túc, cho rằng đã để lộ bí mật ở đâu đó: "Đúng vậy, các anh em làm sao biết?"

Lính dù cười nói: "Chúng tôi cũng sẽ xem bản đồ để lập kế hoạch tác chiến. Dù sao lính dù cũng cần tác chiến sau lưng địch, lúc nhảy dù gặp phải tình huống gì cũng không kỳ quái. Lúc chúng tôi nghiên cứu bản đồ, cho rằng cây cầu lớn ở thung lũng Fenny này có thể sẽ do Commando chiếm lấy."

Commando!

Vương Trung: "Chính là lực lượng đã hủy diệt kho tiếp tế và pháo hạm hạng nhẹ nước cạn của Prosen ở Alexandria?"

"Bọn họ chỉ huấn luyện tương đối tốt mà thôi." Lính dù nói, nhưng trên mặt lại tràn ngập tự hào.

Vương Trung: "Được rồi, chờ mong biểu hiện của bọn họ. Nhưng nếu bọn họ không xuất hiện, thì các anh em phải ngồi tàu lượn chiếm cầu lớn."

"Nếu như thật sự muốn chúng tôi xuất kích, chúng tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." Tên lính dù đội mũ đỏ tràn đầy tự tin nói, dáng vẻ đáng tin này, quả thực không thể tin được là quân nhân Liên hiệp Vương quốc.

Cũng không đúng, cho dù ở địa cầu, bộ đội đặc chủng và lính dù của Anh cũng tương đối giống người, rất đáng tin cậy.

Vương Trung gật đầu với hai người: "Rất tốt, bây giờ các anh em trở về đi? Thay tôi vấn an chỉ huy của các anh em, nói cho hắn biết làm tốt lắm."

"Vâng."

Tiếp theo hai tên lính dù không đi cầu thang, trực tiếp phi thân chạy từ thủy tháp xuống mặt đất, cưỡi lên xe máy rời đi.

Aromeyev rất không phục: "Xuống tháp thì xuống cho đàng hoàng, nhất định phải làm màu mè!"

Vương Trung nhìn Aromeyev, nghĩ thầm sau này tôi muốn mời Commando Liên hiệp Vương quốc dạy các anh em việc này, vẫn là không nên nói ra.

————

Đến khi mặt trời lặn về tây, toàn bộ thành phố Mocha chỉ còn lại một ngôi đền thờ tín ngưỡng bản địa còn nằm trong tay "Ngự lâm quân Balath".

Vương Trung đích thân đi tới trước ngôi đền, nhìn tượng thần đầu chó từ xa, cả người đều không khỏe - mẹ kiếp, cao nguyên Balath nhìn cực giống sa mạc Ai Cập, sao thần tín ngưỡng cũng Ai Cập hóa như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì vị trí Ai Cập kia hiện tại biến thành Mamluk?

Nhìn ngôi đền rõ ràng là vị trí sai lệch với địa cầu, Vương Trung thầm nghĩ: Chẳng lẽ tinh cầu này hiện tại đang chiến đấu hăng say, là thế giới do một người nào đó trên địa cầu mở một ván game chiến thuật nào đó rồi hình thành nên sao?

Nền văn minh Ai Cập lúc bắt đầu chạy tới cao nguyên Balath, sau đó thuận tiện cướp đoạt kỳ quan Petra?

Xe tăng hạng nặng "Xoáy nước" của Sư đoàn 225 khai hỏa về phía ngôi đền. Kết quả bên trong cổng lớn ngôi đền đột nhiên xuất hiện ánh lửa và khói mù, một phát đạn xuyên giáp bắn trúng giáp trước của "Xoáy nước", bị bắn bay lên, trúng kiến trúc phía sau "Xoáy nước".

Một phát pháo này lại để lại một vết xước trên giáp trước đáng tin cậy của "Xoáy nước".

Vương Trung quan sát, thấy trong cổng lớn có một khẩu pháo 88mm.

Vì vậy hắn hô to: "Đường đạn này, còn có tiếng pháo này là pháo 88mm! Thêm hai chiếc "Xoáy nước" nữa, nếu không e là không đối phó được nó!"

Vừa dứt lời phát thứ hai lại bắn tới, bắn trúng khiên pháo của "Xoáy nước", trực tiếp làm cho khiên pháo lệch ra, pháo 100mm vểnh lên cao, kẹt ở góc 20 độ.

Chiếc "Xoáy nước" thứ hai tiến lên, bắn vào trong cổng.

Trong chốc lát, toàn bộ cánh cửa đều bị bao phủ bởi bụi mù do vụ nổ bom.

Hai bức tượng thần đầu chó ở cửa cũng bị tro bụi bay lên bao phủ, dưới ánh hoàng hôn màu đỏ cam nhìn qua tựa như đang phát ra ánh sáng đỏ.

Vương Trung giật mình, vội vàng hạ lệnh: "Đừng công kích tượng thần! Tránh tượng thần ra! Sau này chúng ta phải thuyết phục bộ tộc địa phương giúp đỡ chúng ta! Đánh tượng thần không giải thích rõ được!"

Lúc này, "Xoáy nước" số 3 khai hỏa, đạn pháo sượt qua tượng thần bắn vào trong cổng.

Vương Trung: "Đừng đánh tượng thần a a a!"

Quả đạn pháo thứ hai phát nổ, ngay sau đó liền dẫn phát nổ dây chuyền.

Toàn bộ mái của ngôi đền đều bị đánh bay lên trời, ngay sau đó kết cấu chính của ngôi đền ầm ầm sụp đổ, giống như domino truyền ra xung quanh.

Hai bức tượng thần ở cửa cũng vừa đổ xuống vừa vỡ vụn.

Miệng Vương Trung há hốc thành hình chữ O.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng của Thượng tá Benjamin của Hợp Chủng Quốc: "Tướng quân, tôi đã dẫn thủ lĩnh của bộ tộc bản địa đến."

Vương Trung vội vàng xoay người, nhìn vị bô lão mặt mũi hiền từ kia: "À, cái này... Cái kia..."

Vị bô lão hướng Vương Trung làm dấu thánh, dùng tiếng Anh rất chuẩn nói: "Bộ lạc chúng tôi đã theo phái thế tục, tướng quân không cần lo lắng."

"À... Vậy thì dễ nói chuyện rồi." Vương Trung bình tĩnh lại, tự giới thiệu: "Tôi chính là Rokossovsky, rất hân hạnh được gặp ngài."

(Hết chương)

Chương 297: Thảo luận về sự thần bí (Bổ sung 981)

Vương Trung nói xong, nương theo ánh hoàng hôn sắp biến mất nhìn vị thủ lĩnh bộ tộc địa phương này.

Hắn phát hiện vị thủ lĩnh đeo một chiếc đồng hồ đeo tay tương đối tinh xảo, đây hiển nhiên không phải thứ mà quốc gia lạc hậu Balath có thể sản xuất.

"Xin chào ngài." Vị thủ lĩnh mở miệng, "Tôi là thủ lĩnh của bộ tộc Bahram, cảm tạ tướng quân đến giải cứu chúng tôi khỏi nước sôi lửa bỏng."

Vương Trung: "Sao lại giải cứu khỏi nước sôi lửa bỏng? Chẳng lẽ hoàng thất Balath rất... tàn bạo?"

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Bahram co rúm lại, nếp nhăn giống như muốn chen chúc vào nhau: "Balath là một quốc gia nghèo khó, nhưng hoàng thất lại có cuộc sống xa hoa, bộ tộc chúng tôi tiếp nhận lý tưởng của phái thế tục, chúng tôi muốn giống như hoàng thất, sống cuộc sống của người thượng đẳng."

Sống cuộc sống của người thượng đẳng, chỉ là một câu nói đơn giản, hơn nữa quả thật có chút trống rỗng, nhưng Vương Trung nghe ra, nguyện vọng giản dị này đủ để trở thành động lực phản kháng.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến, Liên hiệp Vương quốc không muốn giải phóng người dân của bộ tộc, phương án bọn họ đưa ra là thay một vị quốc vương khác.

Vương Trung nhìn về phía Thượng tá Benjamin của Liên hiệp Vương quốc.

Vị thượng tá cười nói: "Tôi biết ngài đang nghĩ gì. Yên tâm, vị hoàng đệ mà chúng tôi muốn đề cử, trong lòng luôn hướng về nhân dân, chuẩn bị cải cách, chính vì vậy Đại Mục thủ Belinsky mới đồng ý người này."

Vương Trung: "Hy vọng là vậy. Nhưng hiện tại tôi đang hoài nghi mức độ chính xác của tin tình báo của các người, hôm nay chúng ta gặp phải quân chính quy Prosen, nếu không phải lính thủy đánh bộ Lữ đoàn 393 đổ bộ trước và pháo chống tăng của chúng ta đều là những binh đoàn thiện chiến, thì đã bị đánh đuổi xuống biển rồi!"

Nếu đổ bộ vào là những sư đoàn bộ binh 8000 người thiếu huấn luyện, sĩ quan thiếu trầm trọng, Prosen chắc chắn có thể đẩy lùi quân đội đổ bộ xuống biển.

Thượng tá Benjamin: "Sai sót tình báo loại này, trong ngành tình báo được coi là nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được. Xét đến vấn đề vận chuyển, số lượng người Prosen ở Balath sẽ không nhiều.

"Hơn nữa ngài xem, bọn họ sử dụng là xe tăng Crusader và Matilda của chúng ta, chứ không sử dụng pháo nòng dài số 4 và..."

Vương Trung chỉ vào ngôi đền đã sụp đổ: "Và pháo 88mm! Nếu không phải giáp trước của "Xoáy nước" rất chắc chắn, lính tăng tinh nhuệ của tôi đã bị tổn thất rồi!"

"Vẫn chưa chắc chắn là pháo 88mm." Thượng tá Benjamin cười nói.

Vương Trung: "Tôi dám chắc chắn một trăm phần trăm đó chính là pháo 88mm! Ông cho rằng tôi giống như quân đội Hợp Chủng Quốc, thấy pháo nào uy lực lớn cũng gọi là pháo 88mm sao?"

Cùng với việc thấy xe tăng nào lợi hại cũng gọi là Tiger, nhưng câu này quá mức, Vương Trung không nói ra.

Thượng tá Benjamin rất vui vẻ cùng Vương Trung cười nhạo Hợp Chủng Quốc: "Ha ha ha ha, ngài cũng biết ở mặt trận Mamluk, đội quân tiên phong của Hợp Chủng Quốc tham chiến thật sự thấy pháo nòng dài nào cũng nhận nhầm thành pháo 88mm!"

Quân đội Hợp Chủng Quốc nhận nhầm kẻ địch giống như là chuyện thường ngày, bất kể là hải quân hay lục quân đều như vậy.

Hải quân Mỹ từng nhận nhầm khu trục hạm Noshiro thành tuần dương hạm hạng nhẹ lớp Sendai hoặc tuần dương hạm hạng nặng lớp Myoko, kết quả nhận dạng của mỗi tàu trong hạm đội đều không giống nhau.

Vương Trung lắc đầu, tiếp tục nói với Bahram: "Chúng ta phải nhanh chóng tiến về thủ đô, cần các ông cung cấp người dẫn đường."

Bahram vỗ ngực: "Cứ giao cho chúng tôi, những thợ săn và người chăn cừu ưu tú nhất của chúng tôi đều sẽ phục vụ cho các ngài, thậm chí có thể đảm bảo mỗi đại đội đều có một người dẫn đường!"

"Cảm ơn." Vương Trung suy nghĩ một chút, hình như không còn gì để nói, liền quyết định kết thúc cuộc nói chuyện.

Lúc này Bahram nói: "Tướng quân Rokossovsky, ngài nhất định phải cẩn thận vu thuật của Đại Pháp sư của quốc vương, ngàn vạn lần cẩn thận!"

Vương Trung và các sĩ quan liếc nhau, sau đó hỏi: "Vu thuật gì? Chẳng lẽ Đại Pháp sư còn có thể triệu hồi dịch bệnh?"

Sau đó bị penicillin đánh bại.

Bahram: "Bọn họ có thể khiến người chết sống lại, có thể triệu hồi quân đoàn địa ngục!"

Vương Trung nhíu mày, quay đầu hô to: "Popov! Lại đây!"

Popov nhanh chóng chạy tới: "Chuyện gì vậy?"

"Gọi Sufang và Yevsemenko tới đây, à đúng rồi, gọi cả tiểu thư phù thủy của Liên hiệp Vương quốc nữa, bảo bọn họ nhanh chóng tới đây. Tôi cần chuyên gia về lĩnh vực thần bí."

Popov gật đầu, xoay người truyền đạt mệnh lệnh, rất nhanh Sufang, Yevsemenko, Amelia cùng với Katyusha không biết vì sao lại đi cùng, đứng trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Vị Bahram này nói, Đại Pháp sư của quốc vương có thể khiến người chết sống lại, còn có thể triệu hồi quân đoàn địa ngục, mọi người thấy sao?"

Amelia lên tiếng trước: "Người chết sống lại có thể là một loại thuốc kích thích, khiến cho binh lính trở nên liều lĩnh không sợ chết, hơn nữa biểu

cảm dữ tợn, sau khi bị thương sẽ hành động như người bình thường, nhìn như người chết sống lại vậy. Khi Liên hiệp Vương quốc giao chiến với Zulu, từng thấy thứ tương tự.

"Đương nhiên, loại thuốc kích thích này có thể có chút yếu tố thần bí, nhưng về cơ bản có thể coi là thuốc kích thích cực mạnh."

Amelia nói xong, Sufang tiếp lời: "Quân đoàn địa ngục, có thể là mặc trang phục kỳ quái, cộng thêm bỏ độc vào nước, bỏ nấm vào thức ăn của chúng ta."

Vương Trung: "Chuyện đầu tiên tạm không nói tới, còn có chút yếu tố kỳ ảo, còn chuyện sau cùng lắm là bỏ nấm vào thì có tác dụng gì?"

Chẳng lẽ người Vân Nam đều là pháp sư có thể triệu hồi quân đoàn địa ngục? Ăn nấm xong chó biết nói chuyện, còn có thể nhìn thấy người chết, khắp nơi đều có người tí hon màu xanh lá cây nhảy múa.

Sufang nhún vai: "Ở Anh, hệ thống giáo hội đã nghiên cứu những truyền thuyết này trong nước, kỳ thực yêu quái trong rừng chỉ là lúc đi đường ban đêm nhìn nhầm cành cây có hình thù kỳ quái thành thứ khác, còn vu thuật của phù thủy hoang dã chính là do ăn nhiều nấm mà ra."

Vương Trung có cảm giác như mình đang tham gia chương trình khoa học khám phá bí ẩn nào đó.

Sufang: "Kỳ thực vu thuật của Druid triệu hồi sương mù dày đặc trong đám thứ kỳ dị kia đã được coi là có lý nhất rồi, dù sao cũng tạo ra sương mù thật."

Vương Trung: "Nhưng mà những nhà nghiên cứu đó hoàn toàn không thể triệu hồi sương mù ở những nơi khác ngoài thảo nguyên Nam Anh."

"Đúng vậy." Sufang gật đầu.

Amelia phụ họa: "Cái gọi là thần bí phần lớn đều chỉ có vậy."

Vương Trung: "Vậy còn năng lực siêu cảm của cô?"

Amelia: "Tôi khó mà giải thích cho anh hiểu, tôi có thể cảm nhận được vị trí của kẻ địch, ví dụ như có kẻ địch đang bổ nhào về phía 6 giờ của tôi, trong lòng tôi sẽ có cảm giác như bị điện giật."

Vương Trung vốn tưởng tượng năng lực của Amelia giống như góc nhìn người thứ ba trong game bắn máy bay, nhưng nghe cô miêu tả có vẻ giống... giống như năng lực của New Type trong Gundam?
Người có thể cảm giác được nguy hiểm, thậm chí có thể cảm giác được người có địch ý gì đó.

Nhưng Vương Trung vẫn có chút không yên lòng, liền tiếp tục hỏi: "Brown tiểu thư, cô... thật sự là người Liên Hiệp Vương Quốc sao?"

"Đương nhiên." Amelia tức giận nói: "Vì sao lại hỏi như vậy, không tin tưởng lý lịch của tôi?"

Thoạt nhìn cô ấy hoàn toàn không giống như đang nói dối, nhưng Vương Trung thiếu năng lực phân biệt lời nói dối của mỹ nữ, không phân biệt được thật giả.

Vì vậy Vương Trung đổi cách hỏi khác: "Tình huống giống như cô, thường thấy ở Ma Nữ sao?"

"Ở Ma Nữ thì rất thường thấy, thế nhưng bản thân Ma Nữ thì lại không thường thấy."

Vương Trung xác nhận lần nữa: "Hiện tại Ma Nữ có bao nhiêu?"

"Trên bề nổi có một trăm người, nhưng trong bóng tối có bao nhiêu thì tôi cũng không biết. Đây là cơ mật tối cao của Liên Hiệp Vương Quốc, được các thợ may của quốc vương bảo vệ rất tốt."

Vương Trung nghĩ, ngoài mặt 100 Ma Nữ, nếu tất cả đều là người xuyên việt đã sớm dẫn phát các loại biến hóa long trời lở đất, nhưng sự thật là trước mắt Vương Trung phỏng đoán là người đồng hương cũng chỉ có một mình St Andrews mà thôi.

Năng lực của Amelia cũng không giống hack của Vương Trung, nói không chừng hack này chính là "phúc lợi" chỉ người xuyên việt mới có.

Vương Trung đang suy nghĩ, nhóc Katyusha không nhịn được hỏi: "Chị gái toàn thân mùi người nước ngoài này là ai vậy?"

"Chị, chị gái?" Amelia kinh hãi: "Tôi mới hai mươi tuổi!"

Katyusha: "Cái đó và tuổi tác không liên quan! Cho nên rốt cuộc chị là ai, vì sao nhìn rất thân mật với tướng quân? Chẳng lẽ là người yêu của tướng quân?"

Vương Trung: "Katyusha, chúng ta đang thảo luận chính sự, đừng ngắt lời."

Katyusha bĩu môi.

Xem ra trải qua một năm chiến hỏa tẩy lễ, cô bé Cầu Nguyện vẫn là cô bé kia.

Lúc này Sufang nói: "Tôi nhớ lại một chút ghi chép nghiên cứu của chúng ta bên này, còn có một khả năng, cái gọi là quân đội Địa Ngục tới, có thể là gấu hoặc tinh tinh bị thuần hóa, chỉ cần bôi lông tóc thành trạng thái đáng sợ, lại cho chúng uống thuốc kích thích, để cho chúng ngửi một chút đồ vật có mùi của chúng ta, hoặc là cố ý rải một ít đồ vật có mùi mãnh liệt trên người quân ta, là có thể dẫn dắt chúng tấn công chúng ta."

Amelia vỗ tay một cái: "Đúng là có khả năng này, hơn nữa những động vật này có thể mang theo bệnh sốt rét và các loại bệnh truyền nhiễm, đồng thời tấn công cũng gây ra bệnh truyền nhiễm."

Vương Trung: "Thì ra là thế, trong lòng tôi đại khái đã nắm chắc."

(Hết chương)

Chương 298: Mocha vào ban đêm

Thảo luận vừa mới kết thúc, Yakov cầm sổ tay tới: "Tôi đã phiên dịch xong văn kiện Prosen thu thập được từ lính dù Quân Đồng Minh. Trong những văn kiện này có nhắc tới một phần mật ước, người Prosen hẳn là căn cứ theo mật ước này, lặng lẽ tiến vào Balath."

Vương Trung: "Bọn chúng tiến vào bao lâu rồi? Nếu như người Prosen tiến vào Balath đã lâu rồi, tôi sẽ cười nhạo MI6."

Yakov cúi đầu xác nhận nội dung trên sổ tay, khẳng định đáp: "Quân đội Prosen ở sân bay đã tiến vào được một tuần rồi."

Vương Trung: "Vậy Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân từ khi nào thì đổi thành người Prosen?"

"Trên văn kiện không viết, nhưng bên trên có nói những binh sĩ ở sân bay này là quân đội thứ hai tiến vào, còn nói bọn chúng được 'người một nhà' đã ở trong biên giới Balath thời gian rất lâu tiếp ứng."

Vương Trung nhận lấy văn kiện, nhanh chóng lật xem một chút, rồi tiện tay chuyển cho Popov, ngẩng đầu nói với Yakov: "Đi xem Sư bộ của Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân bị chiếm lĩnh, xem có thể phát hiện thứ gì có giá trị không."

"Vâng." Yakov cúi chào, xoay người chạy đi.

Amelia: "Balath có rất nhiều nơi hẻo lánh, nếu như xây dựng sân bay ở đó, sau đó sử dụng hàng không dân dụng như Lufthansa vận chuyển người Prosen tiến vào, MI6 không biết cũng là bình thường."

Vương Trung lắc đầu: "Không, vị tiểu thư này, cô nghĩ vậy là quá đơn giản. Sau khi người Prosen đến phải ăn mặc ở, phải có chỗ ở, những thứ này không thể nào không có dấu vết, cơ quan tình báo chuyên nghiệp nhất định sẽ phát hiện ra manh mối."

Trên thực tế, thu thập thông tin tình báo nhiều khi không cần phải lẻn vào những nơi nguy hiểm như trong phim 007 hay Nhiệm vụ bất khả thi, rất nhiều thông tin tình báo quan trọng đều được thu thập thông qua phân tích những dữ liệu công khai tưởng chừng như bình thường.

Amelia: "Tôi không có ý bao che cho MI6, nhưng trước giờ Balath vẫn không phải là trọng điểm thu thập tình báo của chúng ta, trước đó Liên Hiệp Vương Quốc vẫn luôn coi Balath là một nước phụ thuộc của Barakha, nằm trong phạm vi thế lực của chúng ta, hơn nữa trong phạm vi này chúng ta gần như không có đối thủ.

"Dù sao khi đó Ant vừa mới kết thúc nội chiến, hai mươi năm sau nội chiến Ant rất ít khi biểu hiện tham vọng bành trướng."

Phe thế tục sau nội chiến vẫn luôn dốc sức lôi kéo nông dân, tiêu diệt phe Sùng Thánh, cùng với hạn chế phe quý tộc cũ tụ tập xung quanh Sa Hoàng để nắm quyền một lần nữa.

Dưới tình huống đó, Ant quả thật không còn dư lực để bành trướng.

Vương Trung: "Ý của cô là người Prosen đến quá sớm, mà khi đó MI6 lại không chú ý tới Balath? Đây không phải là đang bao che cho MI6 sao?"

"Tôi đang trần thuật sự thật với anh." Amelia nói.

Lúc này Yakov cầm một cuốn sổ ghi chép cũ kỹ chạy về: "Tướng quân, tôi tìm được cái này trên bàn làm việc của viên chỉ huy tối cao của địch, là một cuốn nhật ký. Ngài nhất định sẽ không tin, cuốn nhật ký này được viết từ sáu năm trước, sáu năm trước người Prosen đã bí mật thâm nhập vào Balath."

"Thật sao?" Vương Trung giật lấy cuốn sổ, liếc nhìn trang đang mở, quả nhiên ngày tháng là năm 909, cách hiện tại sáu năm.

Hay lắm, khó trách người Prosen tự xưng là Quân đoàn Kền kền, trong lịch sử địa cầu, nước Đức trước khi bắt đầu bành trướng cũng lấy danh nghĩa Quân đoàn Kền kền để luyện tập ở Ba Lan.

Bên này người ta từ trước khi xâm lược Melainia và Liên Hiệp Vương Quốc trở mặt với Carolin, đã phái người tới Balath, ý đồ nhổ răng trong miệng cọp ở ngay trong phạm vi thế lực của Liên Hiệp Vương Quốc.

Amelia: "Xem đi, khi đó có thể MI6 căn bản không ngờ tới người Prosen lại vượt ngàn dặm xa xôi đến thâm nhập Balath, nên bố trí lực lượng ở đây rất ít.

"Như anh nói, muốn từ những dấu vết nhỏ nhặt mà phát hiện ra chân tướng, thì cần phải có nhân lực, không có nhân lực thì không có cách nào thu thập đủ tình báo, cũng không có cách nào phân tích kỹ lưỡng những thông tin tình báo đó."

Vương Trung: "Tóm lại tạm thời đã hiểu vì sao lại có nhiều tên Prosen 'thay da đổi thịt' như vậy."

Tình huống này khiến Vương Trung nhớ tới trước khi xuyên không mình rất thích chơi game dàn trận, trong game đó có cơ chế tham chiến, sau khi tham chiến, quân đội của mình sẽ được phái đến lãnh thổ nước khác, quốc kỳ cũng sẽ đổi thành quốc kỳ của nước đó.

Người chơi máy tính rất thích lợi dụng cơ chế này, Vương Trung thường xuyên nhìn thấy trên chiến tuyến của mình xuất hiện rất nhiều quân đội "thay da đổi thịt" của địch.

Yakov: "Còn rất nhiều văn kiện, tối nay tôi sẽ thức đêm dịch, ngày mai xem có thể sắp xếp ra được một số thông tin không, ví dụ như tổng binh lực của Quân đoàn Kền kền."

"Được." Vương Trung nhìn Yakov, dùng ánh mắt và biểu cảm thể hiện sự công nhận sự nhiệt tình trong công việc của hắn: "Hôm nay Pavlov chắc cũng phải thức đêm để bố trí sở chỉ huy, mọi người làm việc cho tốt."

Nói xong Vương Trung ngáp một cái thật to.

Amelia lộ ra vẻ khinh thường: "Lúc thuộc hạ phải thức đêm làm việc, anh định đi ngủ sao?"

Vương Trung: "Tôi là chỉ huy, trách nhiệm là phải luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo để có thể nhanh chóng phản ứng với tình hình trên chiến trường. Cho nên tôi phải ngủ, nếu không tôi sẽ vì mệt mỏi, buồn ngủ mà đưa ra phán đoán sai lầm, khiến cho binh sĩ phải chịu thương vong nặng nề."

Amelia không đáp, nhìn chằm chằm Vương Trung.

"Được rồi." Vương Trung nói: "Thực ra là vì tôi không giúp được gì nhiều cho những công việc cụ thể."

Dù sao Vương Trung cũng chưa từng được huấn luyện tham mưu bài bản, ngay cả vẽ bản đồ quân sự cũng không làm tốt, may mà bây giờ không cần hắn phải tự mình vẽ bản đồ, nếu không chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Nếu không có hack trợ giúp, Vương Trung cũng chỉ là một người bình thường thích tìm hiểu về quân sự.

Amelia có chút bất ngờ: "Anh không giúp được gì cho những công việc cụ thể? Không phải anh là viện trưởng Học viện Quân sự Suvorov sao?"

Vương Trung: "Nhưng năm đó tôi học ở trường quân đội là học sinh đứng cuối lớp."

Amelia lắc đầu: "Không phải, tôi xem tài liệu mà MI6 cung cấp, nói anh cố ý thi để đứng cuối lớp, là vì không muốn cho hoàng thái tử Ivan phải đứng cuối lớp. Năng lực của anh đã đạt đến mức muốn thi bao nhiêu điểm cũng được."

Vương Trung vội vàng xua tay: "Không không không, đó chỉ là tin đồn nhảm ở Yekaterinburg thôi, tóm lại tôi muốn nghỉ ngơi. Ngày mai tôi còn phải suy nghĩ xem phải đối phó với đội quân Địa Ngục mà Đại Pháp Sư của quốc vương triệu hồi như thế nào."

Quân đội chính quy Prosen đột nhiên xuất hiện, quả thật cũng có thể xem như là "quân đội Địa Ngục".

Vương Trung xoay người lại, lúc này mới phát hiện Nelly đã đứng chờ ở phía sau hắn từ lúc nào.

Hắn bèn hỏi: "Nelly, chỗ ở của tôi đã chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi, mời đi theo tôi."

Vương Trung có chút cảm khái: "Thành phố này thế mà vẫn còn những ngôi nhà nguyên vẹn."

Ngay cả sở chỉ huy của Sư đoàn 5 Ngự Lâm quân cũng bị trúng hai quả đạn "Xoáy nước", nhà cửa sập mất một nửa, phải đào bới trong đống đổ nát mới tìm được những tài liệu quan trọng.

Nelly: "Không, thực ra tôi không tìm được căn nhà nào thích hợp, cho nên đã dựng một cái lều bên cạnh sở chỉ huy của Pavlov. Tôi nghe nói mùa này không có mưa, cho nên anh không cần phải lo lắng."

Vương Trung: "Lều trại sao... Đã lâu rồi tôi chưa được hưởng thụ đãi ngộ này, ở thảo nguyên Nam Ant ít nhất còn có nhà kho để ngủ."

Cơ sở hạ tầng ở thảo nguyên Nam Ant tuy kém, nhưng vẫn tốt hơn ở Balath. Ant dù sao cũng là cường quốc, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Nelly: "Đi thôi, mời đi lối này."

Vương Trung cảm thấy cô hầu gái kiêm cần vụ binh của mình hôm nay có vẻ rất vội vàng, chẳng lẽ là muốn hắn nhanh chóng rời khỏi Sufang và Amelia?

Hắn suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hỏi ra miệng, lặng lẽ bước theo Nelly.

————

Đến trước lều, Vương Trung thấy cái lều này còn to hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, bèn hỏi Nelly: "Đây là cô tự dựng sao?"

Nelly lắc đầu: "Không, tôi đã thuê vài người tới dựng giúp, họ vừa nghe nói là dựng lều cho anh thì đều rất nhiệt tình."

"Tên tuổi của tôi có tác dụng này sao?"

Nelly: "Vào đi, giờ muộn rồi."

Vương Trung vén rèm cửa bước vào lều.

Bên trong lều thoang thoảng mùi thơm, khiến tinh thần hắn trở nên sảng khoái. Vương Trung lập tức tìm thấy nguồn gốc của mùi hương: một lư hương đang bốc khói.

Vương Trung bỗng nhiên nghĩ đến "ma pháp của Đại Pháp Sư" mà bọn họ vừa mới thảo luận, không khỏi giật mình, vội vàng quay đầu lại hỏi Nelly: "Lư hương này ở đâu ra vậy?"

"Tôi chuẩn bị." Nelly nói: "Sao, anh không thích sao?"

Vương Trung: "Hương trong lư hương là ai đưa cho cô?"

"Tôi mua ở cửa hàng của giáo hội trong nước, có rất nhiều mùi, anh có muốn đổi mùi khác không?"

Vương Trung: "Không cần, phòng của đàn ông con trai cần gì phải thắp hương chứ, trước kia cô cũng đâu có chuẩn bị cái này?"

Nelly: "Trước khi khởi hành, lúc tôi đi dạo ở cửa hàng của giáo hội ở Abadan, thấy cái này, bà chủ quán nói là nó có thể an thần, giúp ngủ ngon, tôi thấy quầng thâm dưới mắt của anh rất nặng, nên mua. Tôi mua sai rồi sao?"

Vì cảnh tượng Nelly cúi đầu nhận lỗi rất hiếm thấy, nên Vương Trung không nhịn được nhìn thêm vài giây.

Vương Trung: "Thôi được rồi, hôm nay thử xem hiệu quả của nó thế nào."

Hắn ngồi xuống giường, cởi áo khoác ra vắt lên ghế, sau đó nằm ngửa xuống giường.

Vương Trung nhìn "trần nhà" của cái lều, bắt đầu suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Quân đội Prosen đột nhiên xuất hiện, tin đồn về Đại Pháp Sư của quốc vương, xem ra chuyến viễn chinh này không hề đơn giản.

Vương Trung đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm thấy có gió thổi đến.

Hắn nhìn về phía có gió, thấy Nelly đang nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt, những cơn gió mát rượi theo đó thổi đến người Vương Trung.

Dáng vẻ của cô khiến Vương Trung nhớ đến hồi nhỏ, vì sợ gió quạt thổi vào người con trai nhỏ sẽ khiến hắn bị cảm, nên mẹ hắn toàn phải dùng quạt tay để quạt mát cho hắn.

Lúc đó, hắn thường ngủ rất ngon trong làn gió mát, còn mẹ hắn thì mệt đến toát mồ hôi.

Hồi ức ùa về khiến Vương Trung nhìn Nelly với ánh mắt dịu dàng.

Nelly: "Sao thế, muốn tôi hát ru cho anh ngủ à?"

Vương Trung: "Còn dịch vụ này nữa sao? Vậy cô hát đi."

Nelly lộ vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn mở miệng hát.

Nghe giọng hát du dương của Nelly, Vương Trung dần chìm vào giấc ngủ, mọi phiền muộn về chiến tranh đều tan biến.

(Hết chương)

Chương 299: Người điều khiển của Liên Hiệp Vương Quốc đều là quái vật sao?

Ngày 29 tháng 8, thành phố Mocha, 4 giờ sáng.

Vương Trung thức dậy sớm hơn thường lệ, sau đó nhìn thấy Nelly đang ngồi ngủ gật trên ghế, đầu tựa vào cạnh bàn.

Trong ấn tượng của Vương Trung, Nelly lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, làm việc không biết mệt mỏi. Bởi vậy nên lúc này nhìn thấy dáng vẻ ngủ

gật của cô, hắn cảm thấy rất mới lạ.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ say của cô vài giây, Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy thương cảm, một cô gái luôn cố gắng hết mình như vậy, cũng nên được nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc này, một cơn gió từ cửa lều hình chữ nhật thổi vào, khiến Vương Trung hắt hơi một cái.

Nelly vẫn chưa tỉnh giấc, tiếp tục ngủ gật, hơi thở đều đều.
Vương Trung cầm lấy chăn bông trên giường hành quân đắp lên người cô. Nhưng không đợi hắn xoay người, chăn đã trượt xuống người Nelly, rơi xuống mặt đất không sạch sẽ.

"Chà." Vương Trung nhặt chăn lên, suy nghĩ một chút, quyết định ôm Nelly lên giường hành quân, như vậy có thể đắp chăn, ngủ cũng an ổn hơn một chút.

Sáng sớm Mocha vẫn rất lạnh, dựa vào bàn ngủ như vậy, chẳng những có thể bị cảm mà còn có thể bị vẹo cổ.

Sau khi hạ quyết tâm, Vương Trung đặt chăn ở cuối giường hành quân, dùng tư thế bế công chúa tiêu chuẩn, bế Nelly lên...

Sau đó không đợi hắn cất bước về phía giường hành quân, Nelly đã mở to mắt.

Vương Trung lúng túng: "Ách, buổi sáng tốt lành."

Nelly dụi dụi mắt, ngáp một cái thật dài, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Thả tôi xuống."

Vương Trung yên lặng đặt cô xuống: "Xin lỗi, tôi muốn đưa cô lên giường hành quân, như vậy chăn sẽ không trượt xuống, đúng, chăn sẽ không trượt! Vừa rồi tôi đắp chăn cho cô, kết quả trượt!"

May mắn thay, trong tiếng Ant, "trượt" không mang hàm nghĩa kỳ quái, Vương Trung giải thích như vậy có vẻ cũng hợp lý.

Nelly: "Ừ, tôi biết rồi."

Nói xong cô sửa sang lại quần áo một chút, thu dọn giường hành quân của Vương Trung.

Vương Trung đứng bên cạnh hồ nghi nhìn Nelly. Hắn có chút không hiểu, chẳng lẽ thừa dịp Nelly ngủ mà bế công chúa một cái hoàn toàn không tính là chuyện gì?

Nelly bỗng nhiên dừng lại, nhìn Vương Trung: "Ngài đang thất thần làm gì vậy? Quần áo ở bên kia, mặc xong rồi mau chóng đi lều của bộ tư lệnh."

"Ồ, được." Vương Trung vội vàng mặc quần áo thượng tướng, lao ra khỏi lều thẳng đến Bộ tư lệnh.

Pavlov vừa thấy Vương Trung vào lều của bộ tư lệnh, liền cao giọng nói: "Chúng ta đã rõ lũ Prosen lừa gạt MI6 như thế nào rồi."

Vương Trung: "Lừa gạt như thế nào?"

Pavlov: "Lũ Prosen này vốn đóng quân ở làng chài ven biển phía tây thành phố, làng chài cách xa tuyến đường vận chuyển, cũng không có cảng nước sâu, cho nên bình thường cơ bản không có ai đi qua.

"Sáu năm trước, sau khi người Prosen đến, chúng đã xây dựng doanh trại và sân huấn luyện ở đó, người dân trong làng chài cũng bị di dời hết."

Vương Trung: "Sau đó?"

Pavlov: "Sau khi Vương thất Balath nhận thấy chúng ta muốn lật đổ hắn, liền để cho đám người Prosen này đổi phòng thủ với Quân đoàn Ngự lâm số 5 vốn đóng quân ở đây, MI6 cứ tưởng là đổi phòng thủ bình thường, đây là cách làm thường thấy của Vương thất Balath, không để một quân đoàn đóng quân ở một chỗ quá lâu.

"Sau đó chúng ta liền gặp chúng."

Vương Trung: "Kế hoạch thô sơ như vậy, lại có thể qua mắt được MI6 và Thẩm phán đình của giáo hội?"

Popov: "Nói phải lý, Thẩm phán đình từ khi Prosen bắt đầu mở rộng năm đó, đã tập trung "chăm sóc" Prosen, Balath chỉ là một tiểu quốc không đáng kể, không chú ý tới cũng là bình thường. Hơn nữa... Thẩm phán đình phỏng chừng cho rằng MI6 sẽ nhìn chằm chằm."

Amelia: "Có lẽ MI6 cũng nghĩ như vậy, dù sao Mocha gần chúng ta hơn, đổ bộ cũng là vai chính của các anh, đương nhiên cũng nên phụ trách trinh sát trước khi đổ bộ..."

Vương Trung: "Thôi được rồi, đừng để ý đến những chuyện này nữa, đám người Prosen đó đều đã bị chúng ta tiêu diệt rồi. Cho nên chúng ta hôm qua đã tiêu diệt bao nhiêu người Prosen?"

Pavlov: "Chúng ta đã tiêu diệt hai trung đoàn quân Prosen, bắt sống hai nghìn tù binh, còn tiếp nhận hơn hai nghìn người bị thương."

Vương Trung: "Lính thủy đánh bộ biểu hiện không tệ, tăng thêm cho bọn họ một suất báo công, không, tăng thêm ba suất!"

Pavlov: "Vâng. Ngoài ra tối hôm qua chúng ta còn tiêu diệt hơn 1000 lính Balath, cơ bản đều là bị Prosen đưa lên làm bia đỡ đạn.

"Sau khi biết được tình hình nơi đóng quân ban đầu của bọn chúng từ chỗ đám Prosen, tôi đã phái một đội thiết giáp men theo bờ biển hướng tây tìm kiếm Quân đoàn Ngự lâm số 5 đã đổi phòng thủ với Prosen, vừa rồi họ báo cáo doanh trại đó đã trống không, Quân đoàn số 5 Balath sau khi biết Prosen bị đánh bại liền mang theo vũ khí chạy trốn."

Pavlov nói xong, Yakov mừng rỡ: "Quá tốt rồi, địch nhân bị chúng ta dọa cho tan tác rồi!"

Vương Trung nghiêm túc lắc đầu: "Không, quân địch mang theo vũ khí chạy trốn có tổ chức không gọi là tan tác."

Yakov: "Ờ... Tôi diễn đạt có vấn đề. Đừng bắt tôi đi dọn phân nữa!"

Vương Trung không trả lời, mà quay đầu nhìn về phía Amelia: "Chúng ta cần dùng không quân trinh sát xác nhận vị trí của quân địch đang chạy trốn, cô Amelia là phi công, tiếp tục ở lại đây có thích hợp không? Hay là tự mình đến sân bay lái máy bay tìm kiếm giúp chúng tôi?"

Amelia chào Vương Trung: "Báo cáo, tôi không xuất phát là vì dự kiến 12 giờ trưa nay máy bay của tôi mới chuyển đến đây. Tôi chưa từng được huấn luyện lái Yak hay P47, Liên hiệp Vương quốc vì đề phòng tôi lái loại máy bay không quen thuộc rồi bị địch bắn rơi, nên cấm tôi lái bất kỳ loại máy bay nào ngoài Spitfire."

Vương Trung: "Được rồi, Pavlov, ra lệnh cho sân bay, bất kỳ ai cũng được, mau chóng xuất phát trinh sát."

Lúc này Yakov bỗng nhiên cắt ngang cuộc đối thoại: "Chờ đã, chẳng phải hôm qua có một vị thủ lĩnh bộ lạc bản địa đến tìm chúng ta sao? Ông ta tên gì nhỉ?"

"Bahram." Vương Trung thuận miệng đáp.

"Đúng, đúng, Bahram, nhờ bộ tộc bản địa hỗ trợ trinh sát là được rồi, bọn họ quen thuộc địa hình, cho dù Quân đoàn số 5 này có ẩn nấp, người bản địa cũng có thể tìm ra!" Yakov hưng phấn nói.

Amelia: "Đúng vậy. Trinh sát trên không không có tác dụng gì với những kẻ am hiểu ngụy trang, có khi chỉ cần một tấm áo choàng có màu sắc giống với môi trường xung quanh là có thể che mắt được phi công trên không."

Vương Trung: "Cũng được. Nhưng chỉ là một quân đoàn Balath, để đội thiết giáp được phái đi phía tây tiếp tục đuổi theo là được rồi, mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là mau chóng tiến về phía nam, cửa ải tiếp theo là cây cầu lớn thung lũng Fenni, khi nào thì quân ta có thể xuất phát?"

Pavlov: "Trưa nay, mũi nhọn của Tập đoàn quân xe tăng số 51 có thể xuất phát, tôi đã tăng cường cho lữ đoàn xe tăng này thêm một trung đoàn bộ binh, mỗi chiếc T-34 đều chở theo một tiểu đội bộ binh tiến lên."

"Rất tốt. Lần này đến lượt chúng ta giành giật thời gian, nhất định phải nhanh." Vương Trung nói xong, chuyển chủ đề, "Vậy khi nào chúng ta xuất phát?"

"Chúng ta không thể đi nhanh như vậy được, nếu không các đơn vị gặp phải tình huống thông tin liên lạc bị cắt đứt cũng không biết phái liên lạc

binh đến đâu." Pavlov thở dài, "Anh đã là Thượng tướng, sắp sửa là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi đấy, cũng nên tập làm quen với việc bộ tư lệnh của mình đóng quân ở một chỗ đi. Chờ anh làm Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, chẳng lẽ bộ tư lệnh của anh còn muốn đi theo mũi nhọn tiến lên sao?"

Thời đại này không có hệ thống chỉ huy C4I tiên tiến như đời sau, để xử lý lượng lớn thông tin tình báo, duy trì hoạt động của toàn bộ quân đội, bản thân bộ tư lệnh Tập đoàn quân có thể có biên chế đến mấy nghìn, thậm chí là hơn vạn người, di chuyển quả thực rất phiền phức.

Vương Trung lộ vẻ mặt khổ sở: "Vậy chúng ta phải ở trong lều bao lâu?"

Pavlov: "Sao, anh ghét ở trong lều à? Yên tâm, chẳng mấy chốc..."

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Pavlov cầm lấy ống nghe: "Alo? Tu sĩ Peter à? Tôi biết rồi."

Ông ta buông ống nghe xuống, lớn tiếng nói: "Quân địch đang lao đến đây, chuẩn bị phòng không!"

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng còi báo động phòng không.

Ngay sau đó là tiếng súng phòng không vang lên – Pavlov quả nhiên đã sắp xếp mọi thứ chu toàn.

Bỗng nhiên, Amelia chạy như bay ra khỏi lều.

Vương Trung không đuổi theo, mà chuyển sang góc nhìn từ trên cao, nhìn Amelia xông lên chiếc xe tăng số 422 đậu bên cạnh bộ tư lệnh, cầm lấy súng máy phòng không, bình tĩnh lên đạn – Chiếc xe tăng này hình như được chuẩn bị để Vương Trung có thể xông trận bất cứ lúc nào, nên ngay cả súng máy phòng không cũng lắp đạn thật, sẵn sàng chiến đấu.

Amelia ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên bầu trời một lúc, rồi quay súng máy về hướng đông.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, Pavlov nhấc máy: "Bộ tư lệnh! Từ hướng nào? Hướng đông? Sao lúc nãy không nghe thấy gì? Được rồi!"

Ông ta vứt ống nghe xuống, nói với Vương Trung: "Vừa rồi ở hướng đông xuất hiện thêm hai tiếng động cơ, là hai chiếc Bf 110 của địch, chắc chắn là chúng đã lợi dụng thung lũng để che giấu tiếng động cơ, nên Tu sĩ Peter mới không nghe thấy!"

Vương Trung lại nhìn Amelia ngoài sân... Thật lợi hại, chẳng phải đây chính là năng lực "Tân Nhân loại" trong anime Gundam hay sao? Có thể cảm nhận được nguy hiểm thực sự đến từ đâu!

Đúng lúc này, Amelia nổ súng, những viên đạn tracer xẹt thẳng lên bầu trời.

Vương Trung vội vàng nhìn theo đường đạn tracer tìm kiếm máy bay địch, quả nhiên nhìn thấy hai chiếc Bf 110 đang bay rất thấp.

Đạn tracer bay qua đỉnh hai chiếc máy bay địch, như muốn nói với chúng rằng "Ta đã phát hiện ra các ngươi rồi".

Nhưng hai chiếc Bf 110 vẫn không có động tĩnh gì, tiếp tục bay theo hướng cũ.

Không đúng, ánh lửa phun ra từ ống xả của động cơ rõ ràng đã mạnh hơn, lũ Prosen đã bật tăng áp cho động cơ!

Lúc này, Vương Trung cũng có thể nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ, hiển nhiên là máy bay địch sắp bổ nhào xuống.

Nếu như quân địch nhắm vào những chiếc lều lớn dưới đất mà bắn...

Amelia lại nổ súng, đường đạn tracer vừa vặn quét qua đường bay của máy bay địch.

Chiếc Bf 110 bay phía trước lập tức bị trúng vài phát đạn, Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy lỗ đạn trên thùng nhiên liệu của nó, và cả nhiên liệu màu đen đang rỉ ra.

Nhưng hệ thống tự động bít kín thùng nhiên liệu đã nhanh chóng bịt kín lỗ đạn.

Amelia tiếp tục xả súng.

Lúc này, có lẽ máy bay địch đã lọt vào tầm nhìn của cô, cho nên loạt đạn này càng thêm chính xác, tất cả đều bắn trúng động cơ bên trái, chẳng mấy chốc động cơ đã bốc cháy.

Chiếc Bf 110 dẫn đầu bắt đầu mất động lực, lao xuống đất –

Amelia chuyển hướng nòng súng về phía chiếc Bf 110 còn lại, nhưng lần này phi công Prosen đã quyết đoán từ bỏ tấn công, né tránh, thoát khỏi đường đạn tracer, bay thấp xuống rồi rút lui.

Chiếc Bf 110 dẫn đầu bị bắn rơi, đâm xuống đất, tạo thành một rãnh dài trên mặt đất.

Sau khi dừng lại một cách khó khăn, động cơ đang bốc cháy liền phát nổ, cả cánh máy cũng gãy rời.

————

Sau khi cuộc không kích kết thúc, Pavlov thống kê thiệt hại, rồi cau mày đi đến chỗ Vương Trung.

"Tập đoàn quân 51 phải đến sáng mai mới có thể xuất phát." Ông ta nói, "Mà theo kế hoạch ban đầu, tối nay Commando sẽ tập kích cầu Fenni."

Vương Trung: "Tôi nhớ từ đây đến cầu Fenni, xe tăng chạy hết tốc lực khoảng ba tiếng là đến, hẳn là không thành vấn đề chứ?"

Pavlov gật đầu: "Hẳn là vậy, dù sao theo như tình báo, quân địch trấn giữ cây cầu chỉ có khoảng một tiểu đoàn tăng cường, tổng cộng khoảng 1000

quân. Nếu biệt đội Commando đánh chiếm được, giữ đến trưa mai hẳn là không thành vấn đề. Còn nếu đánh chiếm không được... thì đợi mũi nhọn của chúng ta đến rồi tấn công cũng chưa muộn. Chỉ là tôi lo quân địch sẽ đánh sập cầu."

Vương Trung tự tin nói: "Yên tâm đi, Commando sẽ không sao đâu."

(Hết chương)

Chương 300: Cầu Fenni (Bù chương 1081)

Đội trưởng biệt đội Commando, Jonathan, đang dùng ống nhòm quan sát mục tiêu lần này – cầu Fenni.

Phía sau ông là một bụi cây chổi – một loại cây thuộc họ rau dền, trông giống như những quả cầu len màu xanh lục, là loài cây chủ yếu tạo nên màu xanh cho cao nguyên Balath.

Toàn bộ biệt đội Commando do Jonathan dẫn đầu đều đang ẩn nấp trong bụi cây chổi.

Ngoại trừ vài người đang cảnh giới, những người còn lại đều đang nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại trò chuyện rôm rả.

"Mẹ kiếp, đã hứa cho chúng ta nghỉ phép, vậy mà vừa mới ở Alexandria, sau khi tiếp tế cho Cáo sa mạc đó và thắp lên hy vọng chiếm Alexandria, giờ lại bị ném đến cái nơi khỉ ho cò gáy này."

"Phải đó, cho dù không cho nghỉ phép, thì cũng nên cho chúng ta đến El Alamein chơi gái vài ngày chứ, phụ nữ El Alamein tuy hơi đen một chút, nhưng cũng rất xinh mà."

Jonathan quay đầu lại nhìn đám cấp dưới đang càu nhàu: "Tôi đảm bảo với các cậu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ được về nhà nghỉ phép."

Đám lính nhao nhao phát ra tiếng huýt sáo đầy vẻ không tin: "Lão Joe, ông nói gì tôi cũng tin, dù ông có nói hôm nay chúng ta sẽ đi làm thịt Hoàng đế Prosen, thì anh em cũng tin ông làm được, nhưng chuyện nghỉ phép này... Từ trước đến giờ ông đã thực hiện được bao giờ đâu?"

Jonathan bất đắc dĩ lắc đầu.

Đám cấp dưới vẫn tiếp tục trêu chọc: "Thực ra không phải chúng tôi không tin ông, Lão Joe, mà là chúng tôi không tin đám quan lớn kia – à mà ông cũng là quan lớn rồi. Tóm lại là bọn họ sẽ không cho chúng ta nghỉ phép đâu."

Lúc này, trinh sát viên Gonif lên tiếng: "Lão Joe, sao ông không mang theo trường kiếm nữa? Cây mã tấu cong queo đó là đồ lưu niệm à?"

Jonathan: "Trường kiếm của tôi không biết đã rơi ở đâu trong lúc rút lui khỏi Alexandria, vốn định về nước sẽ tìm người rèn cho một thanh khác, nhưng chúng ta lại không được về nước, nên tôi đã tìm một thợ rèn ở El Alamein rèn tạm một cây mã tấu Mamluk, nghe nói tượng đá canh gác trước cung điện của bọn họ cũng dùng loại vũ khí này."

Gonif: "Dùng có tốt không?"

"Không biết, tôi vẫn chưa thử chém đầu người Prosen nào, có lẽ tối nay phải lấy đầu người Balath ra thử xem sao."

Đang nói chuyện, một chiếc xe máy ba bánh đột ngột chạy đến từ hướng cầu Fenni, sau khi đi qua gò đất nơi biệt đội Commando đang ẩn nấp liền dừng lại.

"Trung tá Hoffman", người đã giúp biệt đội Commando lẻn vào quân cảng ở Alexandria, nhảy xuống khỏi xe. Lần này ông ta mặc một bộ quân phục sĩ quan Ngự lâm quân Balath, bên ngoài khoác một chiếc áo da giống hệt áo của lính xe máy Prosen.

Jonathan: "Thế nào, "Trung tá Hoffman"?"
Đại sư biến trang danh hiệu "Bác sĩ" lắc đầu: "Đừng nói nữa, thủ cầu căn bản không phải là người Balath, là người Prosen! Người không thể giả được, nhưng mà ăn mặc giống hệt người Balath! Trong tình báo trước khi hành động, nhiều lắm chỉ có 1000 đến 2000 huấn luyện viên xuất ngũ của Prosen ở Balath, gặp quỷ! Tôi ở chỗ cầu ít nhất thấy được 500 người!"

Jonathan: "Vậy anh có thuận lợi đi vào điều tra không?"

"Không có! Bọn Prosen căn bản khinh thường tôi, không cho tôi vào!"

Jonathan: "Xem ra điều tra chính diện không thể thực hiện được rồi. Gonif, tới lượt anh rồi, xem có thể lẻn vào hay không."

"Được rồi!" Gonif đứng lên, cởi hết trang bị trên người, chỉ để lại một con dao găm.

Jonathan dặn dò: "Nhất định phải điều tra rõ ràng kẻ địch có lắp bom trên cầu hay không, thiết bị điều khiển bom ở đâu!"

Gonif chào theo kiểu nhà binh, sau đó liền cong eo chạy như bay, nhanh chóng biến mất trong đám cỏ.

Bác sĩ đứng bên cạnh Jonathan: "Hắn chạy như vậy, chờ đến khi hắn quay về thì trời đã tối rồi."

"Vậy không phải rất thích hợp cho chúng ta hành động sao?" Jonathan nói: "Tôi hiểu Gonif, hắn sẽ không làm hỏng việc. Điểm yếu duy nhất của hắn là không biết nói tiếng Prosen, nếu không rất nhiều nhiệm vụ thậm chí chỉ cần một mình hắn là có thể hoàn thành."

Lúc này trong số lính commando có người cười: "Để Gonif biết tiếng Prosen? Đầu lĩnh, anh thật là suy nghĩ viển vông, ngay cả tiếng Anh hắn

còn nói không trôi chảy, từ ngữ hơi khó một chút là hắn bó tay rồi."

Jonathan: "Tôi biết. Trông hắn không giống như người học giỏi."

Bác sĩ đổi chủ đề: "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Jonathan: "Chờ, không có thông tin cụ thể thì đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Nói xong anh ta lấy hộp thuốc lá từ trong ngực ra, mở ra, lấy một điếu xì gà, cắn một đầu, quẹt diêm cẩn thận châm lửa, sau đó ngậm vào miệng hít sâu một hơi.

Thời gian như trôi nhanh trong làn khói xì gà mờ ảo.

Khi Jonathan châm không biết bao nhiêu điếu xì gà thì màn đêm buông xuống, Gonif cũng lảo đảo chạy về.

"Tôi cơ bản đã thăm dò rõ ràng!" Hắn nói: "Cho tôi xem bản đồ!"

Jonathan lập tức lấy ra bản đồ cây cầu lớn cùng toàn bộ công sự phòng ngự xung quanh do tình báo quân đội cung cấp trước khi hành động.

Gonif: "Tôi không tìm được cơ hội qua cầu, nên không biết tình hình bên kia thế nào, nhưng bên này đều đã thăm dò rõ ràng. Bên này không chỉ có sáu khẩu súng máy, còn có pháo phòng không, tôi đã quan sát góc bắn, những khẩu pháo phòng không này đều có thể hạ nòng bắn thẳng.

"Đầu lĩnh, nơi này chỉ dựa vào chúng ta chắc chắn không thể tấn công trực diện! Nhưng nếu chúng ta chiếm được số vũ khí này trước, nó có thể giúp chúng ta giáng một đòn mạnh vào quân địch."

Jonathan: "Anh có phát hiện thấy thuốc nổ đánh sập cầu không?"

"Phát hiện rồi, không biết chúng bố trí bao nhiêu, nhưng đều được gắn dưới gầm cầu. Tôi men theo dây kíp nổ tìm kíp nổ, phát hiện nó nằm trong lô cốt bên phải đầu cầu.

"Bên trong đó có lính Prosen đang trực, tôi không hiểu tiếng Prosen nên không dám vào."

Gonif vừa nói, vừa vẽ tất cả những chi tiết này lên bản đồ do tình báo quân đội cung cấp.

Bác sĩ chửi thề: "Quả nhiên bản đồ trong tay chúng ta không chính xác."

"Quen rồi." Jonathan nói: "Gonif, anh quay lại, tìm cách kiếm ít quân trang... Lần này Bác sĩ sẽ đóng vai một sĩ quan Prosen, chính là giống như bọn họ bị phái đến đây, mặc quân phục Balath. Chúng ta sẽ lái xe qua đó..."

Gonif lấy cái ba lô lớn sau lưng xuống, đẩy tới trước mặt Jonathan: "Anh xem mấy thứ này đủ chưa?"

Jonathan như đã đoán trước, mỉm cười: "Tôi biết ngay anh sẽ không về tay không mà."

"Đã trộm thì phải trộm cho đáng." Gonif cười nói.

"Vậy chúng ta chuẩn bị cải trang —— "

Vừa dứt lời, lính gác phía bắc thổi còi.

Jonathan quay đầu lại, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Người lính gác bắt đầu ra hiệu, một loạt động tác tay khiến Jonathan cau mày: "Từ phía bắc có một toán quân đang tiến đến? Sao lại đến vào lúc này? Không đúng, chiến dịch đổ bộ đã bắt đầu rồi, đây là tàn quân tháo chạy.

"Không phải nói người chỉ huy cuộc tấn công là Rokossovsky sao? Ông ta không phải nổi tiếng là hiếm khi đánh tan quân địch mà đều là tiêu diệt toàn bộ sao?"

Không ai có thể trả lời hắn, bởi vì không ai quen thuộc với cách hành xử của Rokossovsky.

Jonathan đứng dậy, bước nhanh tới vị trí canh gác phía bắc, kết quả chưa cần dùng đến ống nhòm anh ta đã nhìn thấy quân địch —— bởi vì tất cả xe của địch đều bật đèn pha.

"Hành động!"

Lúc này đoàn xe đã đến gần ngọn đồi nhỏ mà toán commando đang ẩn nấp, Jonathan chỉ có thể quay đầu ra lệnh cho mọi người nằm xuống, ẩn mình trong bụi cỏ.

Vì thế một toán commando lớn như vậy, cứ như vậy biến mất trong màn đêm vừa buông xuống.

Thật ra toán commando của Jonathan đã lo lắng thừa, đoàn xe chỉ lo chạy trốn, không rảnh chú ý đến tình hình xung quanh.

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy thẳng đến lô cốt đầu cầu, kết quả bị trạm gác bên cạnh lô cốt chặn lại.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Prosen vọng tới, còn có người đang dùng tiếng Balath mắng chửi người Prosen, cũng chẳng cần biết đối phương có nghe hiểu hay không.

Bác sĩ nghe một lúc rồi nói: "Quân Balath muốn qua cầu, nhưng lính Prosen yêu cầu bọn họ mau chóng quay lại, tiếp tục chiến đấu với 'kẻ xâm lược'."

Jonathan cười lạnh một tiếng: "Nói Liên hiệp Vương quốc chúng ta thì cũng được đi, chúng ta đúng là đã làm không ít chuyện bẩn thỉu, nhưng Ant là do các người xâm lược!"

Các thành viên commando xung quanh đều nhìn về phía Jonathan.

Jonathan: "Tôi nói sai sao? Ở Miến Điện, ở Babylon, chúng ta thậm chí còn dùng cả hơi độc để trấn áp quân địch."

Bác sĩ: "Anh là người theo... chủ nghĩa thế tục?"

Jonathan im lặng.

Sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, anh ta nói: "Kế hoạch thay đổi, anh có cách nào thuyết phục lính Prosen cho quân Balath đi qua không? Sau đó chúng ta sẽ bám vào gầm xe tải lẻn qua cầu, nấp ở những vị trí khuất."

Bác sĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có thể thử xem."

Gonif đẩy đống quân trang trong tay về phía Bác sĩ: "Quân phục đây, cấp bậc cao nhất là thượng tá, tùy anh chọn!"

"Không," Bác sĩ lắc đầu, "Bây giờ bộ đồ này của tôi là phù hợp nhất, chờ tôi xuống dàn xếp mâu thuẫn, mọi người nhân cơ hội này chui xuống gầm xe."

Jonathan: "Chia làm hai nhóm, những ai không biết tiếng Prosen và khả năng nhập vai kém thì chui xuống gầm xe. Những người còn lại thay quân phục, đi theo Gonif lẻn vào theo con đường hắn đã đi. Bắt đầu hành động."

Thế là một trung đội commando lập tức phân tán hành động.

(Hết chương)